

ЕДИН ЧАС С БОГА

Лари Лий

Как да прекараме един час в молитва

Винаги се радвайте. Непрестанно се молете. За всичко благодарете, защото това е Божията воля за вас в Христос... (I Солунци 5:17-18).

На корицата:

По-скоро неприятно усещане отколкото наслада асоциира необходимостта от едночасова молитва в много от християните днес. Но това чувство може да бъде променено, ако разгърнете страниците на тази книга, в която ще откриете конкретни напътствия на Лари Лий по този въпрос.

Решителна промяна в живота на Лий настъпва, когато Бог му разкрива същността на тъй популярната Господна молитва (Матей 6:9-13).

В началото той с покорство започнал да рецитира добре познатите думи на Господната молитва. Това му отнело точно двадесет секунди. Веднага Бог го подтикнал да стори това отново, но това да стане бавно и сега дълбоко да вниква в съдържанието на думите. Така започнал да открива, че всяка една фраза от Господната молитва е с дълбоко духовно съдържание, очертаващо ясна посока в поклонението ни пред нашия Бог. Тази книга е издадена в САЩ под заглавието „Не можате ли да бдите поне един час“ и става бестселър по онова време. Така Лари Лий споделя своята опитност в изграждането на личен молитвен живот.

Чрез тази книга вие ще разберете как ежедневно да прекарвате в молитва по-дълго време. Ще откриете и пътя, който ще ви отведе в реалното Божие присъствие, което ще промени вашия живот. Лари Лий е основател на „Църквата на канарата“ в Рокуел - Тексас, САЩ. Започва с 13 човека, като в момента наброява над 20 000. Много от членовете на тази църква са приели Христос като личен Спасител, идвайки от други градове на страната. Феноменалното израстване на църквата и нейното влияние сред обществото се дължи на застъпническата молитва на нейните членове. Лари и неговата съпруга Мелва имат три деца - John, Joanna и Joy.

ЛАРИ ЛИЙ е основател на „Църквата на канарата“ в Рокуел – Тексас САЩ. Започва с 13 човека, като в момента наброява 20 000. Много от членовете на тази църква са приели Христос, като личен Спасител, идвайки от други градове на страната. Феноменалното израстване на църквата и нейното влияние всред обществото се дължи на застъпническата молитва на нейните членове.

Лари и неговата съпруга Мелва имат три деца – Джон, Джоана и Джой.

„Книга на Лий е разпалваща искра за растежа на църквите и оказва огромно влияние върху молитвения живот на хиляди християни.“

Yoido Full Gospel Church bulletin, Seoul, Korea

Съдържание:

Лари Лий.....	1
Как да прекараме един час в молитва.....	1
ПРЕДГОВОР.....	2
1 - Неговото име не е Хенри.....	3
2 - Радикална промяна.....	5
3 - Чети написаното с червено и се моли за сила.....	8
4 - Най-важното от всички призвания.....	9
5 - Божествена прогресия.....	12
6 - Господи, научи ни да се молим!.....	14
7 - Неможеш ли да прекараш един час?.....	17
8 - Присвояване на Божиите имена.....	18
9 - Придобиване на Божиите обещания.....	22
10 - Божието царство в теб и твоето семейство.....	27
11 - Божието царство в твоята църква и нация.....	31
12 - Да бъдеш в Божиата воля.....	35
13 - Да посрещнеш Божиите изисквания.....	39
14 - Изправни отношения с всички.....	41
15 - Обличане Божието всеоръжие.....	45
16 - Изграждане на защитна ограда.....	50
17 - Подчинение на най-динамичната Божия заповед.....	53
18 - Поставяйте първите неща на първо място.....	55
19 - Образци за следване.....	59
20 - Заради десетимата.....	62

ПРЕДГОВОР

През студената и черна нощ на Христовото предаване, учениците Му не можаха да бдят един час в молитва с Него. В Гетсиманската градина, докато Исус се молеше усърдно в такава агония на духа, че потта Му се стичаше на земята като големи капки кръв, Неговите ученици, неосъзнаващи вечната стойност на произтичащите събития, заспаха.

Страдащ и тъжащ в Духа, Исус събуди учениците Си и ги попита: „Не можахте ли да бдите с Мене един час?“ (Матей 26:40).

В тази трагична сцена е отразено състоянието на църквата днес. Исус, нашият Ходатайстващ Първосвещеник се моли, Неговите ученици спят и сатана печели битка след битка, поради неизпълнение на техните задължения. Не е възможно да бъдат изброени неуспехите, провалени репутации, пораженията, разрушените домове и множеството други трагедии, които биха се избегнали, ако вярващите бяха се молили.

Не е възможно да се измерят унищоженията, които можеха да се предотвратят и осъждението, което можеше да се отмени само, ако Божиите хора бяха отделяли време да се молят. За това сме виновни както аз, така и ти.

Но аз не написах тази книга, за да изпратя някого на изправително пътуване. Написах я, защото знам какво означава да бъдеш преследван от призвание за молитва и защото знам какво е да позволиш на спънките и умората да потъпчат това призвание. Бог ме е преследвал шест години с призванието за молитва, преди аз най-накрая да се подчиня на Неговия апел да прекарам един час всеки ден в молитва. Но когато го направих, моят живот и служение бяха революционизирани.

Искам да те уверя: когато се молиш един час на ден, нещо свръхестествено ще се случва. Това няма да бъде постигнато за една нощ, но бавно и неусетно ЖЕЛАНИЕТО за молитва ще посява солидно в почвата на твоето сърце от Святия Дух. Това желание изскубва плевелите на апатия и небрежност, и узрява в ДИСЦИПЛИНА за молитва. Тогава, един ден ти откриваш, че молитвата не е вече задължение или непосилна работа; вместо това, дисциплината в молитва е донесла плода на НАСЛАДАТА. И ти откриваш, че с нетърпение очакваш ежедневното си време с Бога.

Свръхестествената работа на молитвата продължава и тя завладява и променя всяка сфера на твоя живот. Забеляваш, че сърцето ти не е вече лишено от присъствието и обещанията на Бога. Разбираш как да подреждаш и поддържаеш Божиите приоритети в живота си; научаваш как да присвояваш Божието продоволствие за личните си нужди. Животът се придвижва в едно ново измерение, когато започваш да изпитваш по-голяма радост и реализиране в отношенията си с хората.

И когато ходиш в сферата на Духа, а не в сферата на плътта, ти откриваш как да се движиш в Божията сила и да стоиш в победата, която Исус спечели за тебе.

От къде знам? Знам, защото това се случи с мен, когато се подчиних на призиванието за молитва. Знам, защото то се случи и с вярващите след Христовото възнесение.

Помисли за момент: кое преобрази дремещите ученици, обезсърчените вярващи и нерешителните последователи, описани в последните глави на Евангелията, в решителна, амбициозна и обединена армия в Деяния на апостолите? Кое ги превърна в мощна духовна армия, която срещаше трудности и ги обръщаше във възможности; една армия, характеризираща се със здрав разум и смели решения, а не с неясно мислене и объркване; една армия, която в едно поколение обърна света с главата надолу за Исус Христос?

МОЛИТВАТА. Молитвата, която развързва силата на Бог и черпи от Неговите вечни източници.

Кое ще преобрази дремещите ученици, обезсърчените вярващи и нерешителните последователи днес в една мощна маршируваща армия с освобождение за нейна песен и изцеление в ръце?

МОЛИТВАТА. Молитвата, която изтръгва победите, спечелени от Исус за нас от лакомите сатанински зъби. Молитвата, която с устрем напада адовите порти.

Ако не се молиш системно един пълен час всеки ден, но би искал да се научиш, вземи тайните на молитвата, на които Святият Дух ме е научил и започни да ги практикуваш. Когато започнеш да се молиш така, както Исус ни учеше, твоят молитвен живот няма вече да бъде безполезна и случайна опитност; напротив, прекарването с Господа един час в молитва ще стане лесно и естествено.

Не би ли преклонил глава в молитва точно сега: „Господи Исусе, вложи в сърцето ми желание за молитва. Помогни ми да изграждам едно ежедневно, постоянно време за молитва. Трансформирай молитвата ми от задължение в наслада. Направи ме мощен войник в Твоята молитвена армия”? Амин.

Моли ли се с тази молитва? Съгласен ли си с нея? Тогава по-добре е да извадиш униформата си от нафталина, да лъснеш медните си копчета и да приготвиш обувките си, защото, войниче, Божията армия вече марширува.

1 - Неговото име не е Хенри

През 1968 г. бях седемнадесет годишен, когато тежките врати на психиатричната болница „Майка Франсис” в Тайлър, Тексас, се затвориха и заключиха зад мен.

Имах чисто нова кола кабрио, имах прекрасна приятелка; бях играчът на града по голф със стипендия; живеях в голяма къща. (Целият втори етаж беше мой - две спални, две бани и кабинет.) Имаш много неща. Но в тази обстановка влязох силно депресиран умствено, защото външно имах всичко, а вътрешно - нищо.

Седмици преди това потърсих помощ от баща ми, който печелеше пари от бизнес с петрол и газ в Тексас.

„Татко, помогни ми” - помолих го аз.

Но баща ми беше алкохолик и не познаваше Исус; неговото сърце беше празно като моето. Всичко, което направи, беше да ме погледне за момент втренчено с недоверие и да извика гневно: „Лари, всяко дете, имащо всичко, което ти имаш, трябва да има нещо общо с наркотиците, ако е депресирано.”

Майка ми, която беше християнка, се намеси в моя защита. „Моят син не взема наркотици - възрази тя, шокирана от обвинението на баща ми. - Може би има мозъчен тумор или нещо друго.”

През това ужасно време на депресия една неделя сутрин отидох на църква, търсейки нещо реално. Толкова много се нуждаех от помощ, че в края на службата отидох в предната част на църквата, наблюдаван от всички мои приятели, седящи на задните редове, и казах на пастора: „Господине, можете ли да ми помогнете по някакъв начин? Не съм добре умствено и не зная каква е причината.”

Знаеш ли какво направи пасторът? Той просто ме потупа по рамото и прошепна успокояващо: „Ще се справиш, сине. Ти си добро момче. Ето, попълни тази карта.”

Всичко, което моят баща ми предлагаше, беше пари, а всичко, което църквата имаше за мене, беше карта за попълване. Аз не знаех накъде другаде да се обърна, така че когато майка ми продължи да настоява, че имам някакъв физически проблем, аз отидох на лекар. След като обстоятелствата не откриха физическа причина за моите дълбоки емоционални проблеми, аз бях приет в една психиатрична клиника и започна серия от психологически изследвания.

Скоро докторът влезе в стаята ми и каза с недоумяващ тон: „Ти си депресиран, нали? Това ще ти помогне.”

Той ми подаде четири успокоителни таблетки и следващото нещо, което знаех, беше, че на всеки четири часа някой ми носеше четири малки хапчета. Аз загубих блещукащите светлини на реалността и вместо тях се търколи мъглата. Лекарите наричаха това нервно разстройство, но всъщност то беше „греховно разстройство”. Бях грешник, който не разбираше Христовото изкупление от греха. Не знаех, че животът можеше да има цел.

За шестте седмици в тази клиника аз дори не видях слънцето. Част от времето лежах упоен със затворени очи. Когато идвах в съзнание, мислех, че черната жена, която миеше пода, беше майка ми, а пациентът на отсрещната страна на стаята беше докторът. Това бях аз - наследник на богатство, но изгубил ума си.

Моите покрусени родители неохотно правеха постъпки за приемането ми в градската психиатрична болница. Но преди да бъда прехвърлен, един ден се разхождах извън стаята си из една зала, където забелязах някакво разпятие. Беше някак куриозно, но аз го откачих от стената и напрегнах очите и мислите си, за да разчета латинския му надпис, INRI. Съвсем объркан аз се чудех, вървейки из коридорите на тази католическа болница, колекционираща разпятия и обмислях тези заплетени букви.

Разбира се, когато монахините ме видяха с разпятията, притиснати до гърдите ми, се спуснаха, за да си ги вземат. В разгорещената гонитба със сестрите моето унесено бръщолевене се превърна в смутен вик, достатъчно силен, за да бъде чул от целия свят: „Неговото име не е Хенри... Неговото име не е Хенри! Неговото име е Исус!”

Няколко дни по-късно изглежда бях дошъл на себе си. Паднах на коленете си в моята стая и започнах да викам: „Исусе! Исусе! Милостиви Исусе!” Това не беше много религиозна молитва. Аз просто призовавах Бога отново и отново, умолявайки Го, плачейки и хлипайки.

Изведнъж чух един вътрешен глас да говори в моя дух. Той каза: „Сега ти си Мой син. Ти ще вземеш Моето известие до това поколение. Ще бъдеш Мой говорител и Мой служител.” Тогава Бог ми каза, че мога да стана и да си отида вкъщи.

Аз бях добре, но не можех да изляза, защото ме бяха заключили. Докторът дойде на следващия ден и попита машинално: „Как си, Лари?”

„Сега съм по-добре” - отговорих аз.

Изненадан, докторът се поколеба, тогава попита прозаично: „Защо мислиш, че си по-добре?“

Отвърщайки на неговия втрещен поглед, аз казах: „Защото вчера разговарях с Бог.“

Докторът повдигна веждата си и промърмори скептично: „Да, добре.“ Но неспособен да отрече мира, заместил вътрешното ми терзание, той скоро ме изписа от болницата.

Тази психиатрична клиника беше странно място за започване на моя живот с Господа. Но когато извиках към Него, Исус премина през заключената врата и решетките, влезе в сърцето ми и отреди призвание за моя живот - да служа на поколението си. Като новородено конче на една седмица, преплитайки крака, аз излязох от болницата и се върнах обратно към живота. Но тогава не вървах сам. От този момент никога не съм бил извън Неговата грижа.

Защо отгръщам тези мрачни страници от моя живот и споделям тази история с теб? Защото моята мизерия е забравена, преминала и на нейно място пребъдва непоклатим мир и Божествена цел. Аз вярвам, че ти си част от тази цел. Бог ни е привлякъл заедно, за да можеш и ти да участваш в благодатта, която бе показана към мен.

Аз не зная при какви обстоятелства моите преживявания ще се срещнат с твоите или по какъв начин Словото на Господа ще дойде до теб, но това ще стане - и Истината ще те освободи. Навиците, които те задържат от Божието най-добро, неправилното ти виждане по отношение на самия теб и другите, безжизнените традиции, които се стремят да те контролират, въпреки че много отдавна истината ги победи - всичко това ще бъде унищожено от Божия Дух, Който прави нещата нови.

Аз те поканвам да участваш в дадената ми благодат и да научиш нежните и приятелки напътствия на Святия Дух, които аз съм узнал чрез болезнените и все пак скъпоценни опитности на моя живот.

Как е при теб? Така отчаяно ли е твоето положение, както беше моето? Достигнал ли си до място, от където няма изходен път? Може би още не си стигнал до там; може би още си в състояние на духовно униние. Вече нищо не ти изглежда ново. Бил си спасен преди години и сега си сигурен, че си чул всичко ново, което Бог е казал на някого.

Добре. Нека ти дам един съвет: престани да мислиш за твоя проблем или да чакаш да се разреши. Моли се за неговото разрешение.

Твоето положение може би е отчаяно, а може би не е, но само, когато си достатъчно отчаян, за да паднеш на коленете си, да изповядаш нуждата си от Него и да призовеш името Му, Той ще даде мир на теб и на проблема ти. Това е твоята следваща стъпка. Направи я сега, приятелю. Направи я сега!

И когато Го призовеш, помни: Неговото име не е Хенри. Неговото име е Исус!

2 - Радикална промяна

Бяха изминали почти две десетилетия от този ден в психиатричната клиника, когато изплаках мъката си в Христовото присъствие и Неговият мир потопа цялото ми същество.

Сега зная какво ме изцели. За първи път в живота си аз проумях, че Бог ме е познавал и виждал там, където бях, че се е нуждаел от мен и е имал цел за моя живот, както и аз се нуждаех от Него.

Същите тези три нужди са основни за всяко едно човешко същество, включително и за теб. Ти имаш нужда някой да те вижда, някой да се нуждае от теб и търсиш нещо, на което да посветиш живота си. Да посветиш живота си на друго човешко същество не е достатъчно. Да се отдадеш на кариера и трупане на материални неща - това няма да задоволи крещящата нужда на твоето сърце. Винаги ще има една празна следа, блещукаща в прозореца на твоята душа.

Когато намерих Исус, животът ми сякаш започна да пулсира със значение и цел. Аз не можех да задържа това само за себе си. Трябваше да споделя какво бях намерил. Но имаше един проблем. Пасторите не ми бяха разрешили да проповядвам в църквите, защото мислеха, че нямам

достатъчно познания, затова проповядвах в салона за сладолед или някъде, където хората можеха да слушат.

Най-накрая намерих своя шанс, когато ми разрешиха да проповядвам, макар и само веднъж, в Първа Баптистка църква в Килгър, Тексас, моя роден град.

Тази неделя там седеше едно хипи и ме слушаше да проповядвам. По празните му очи разбрах, че или беше затормозен умствено, или беше принуден да дойде тук в църквата против волята си. По време на службата осъзнах, че хипито беше Джери Хауел, изпълнителят на клавири от един рок състав, наречен „Черното око и фантетата”. (Джери беше едно от фантетата.) Групата имаше „песен номер едно” в класациите на Далас по онова време. Местните деца идолизираха Джери, но родителите им го считаха за утайката на обществото.

В края на службата Джери се приближи до мен и неочаквано отбеляза:

„Аз наистина бях засегнат от това, което каза днес.”

„Джери, какво правиш на църква, човече?” - попитах аз и стиснах протегнатата му ръка.

Той въздъхна: „Баща ми умря преди шест месеца и на смъртното легло аз му обещах, че ще се връщам от университета в Тексас всеки уикенд и ще водя брат си на църква. Просто спазвам думата си пред баща ми.”

Джери замълча и понижи глас: „Твоите думи са първото нещо, което съм чул тук през последните шест месеца и което има смисъл за мен.”

След тази среща не можех да изкарам Джери от ума си. Знаех, че той търсеше ръка за помощ, затова му телефонирах и му предложих да дойде на църква с мен.

„Джери - започнах аз колебливо, - тук е Лари Лий.”

Мъртва тишина от другата страна на линията.

„Ей, Джери... Сега аз съм младежки директор към Първа Баптистка църква в Ню Лондон.” (Не добавих, че това беше единствената баптистка църква в малкия град.)

„Джери - продължих по-убедително, - защо не дойдеш да свириш на органа по време на службата ми? Ти можеш да свириш „О, милост чудна” (Amazing grace), нали? Аз ще пея, а ти ще свириш и ще имаме чудесна служба с всички младежи.”

„Аз? - попита той. - Ти искаш да свирия на орган в църква?”

Съвсем не предполагах, че в продължение на четири години Джери Хауел всеки ден е употребявал голяма доза наркотици. По-късно научих, че когато телефонът е позвънил, Джери е бил в задната част на градината, броейки стръкчетата трева и опитвайки се да задържи главата си на раменете.

„Виж, Джери, аз се нуждая от помощта ти - уверявах го аз. - Ти имаш голям талант и Бог може да те употребява. Той те обича, човече, и има план за твоя живот. Ще мина и ще те взема тази вечер. Ще ти определя среща” - добавих аз, чакайки неговия отговор.

„Среща! - избърбори той. - С момиче от църквата?”

В седем часа аз отидох да взема Джери за службата. Той беше облечен в неговите износени сини джинси и риза с буквата „Ф”. Имаше руса коса, стигаща до кръста му, но беше плешив на темето. Неговият стар фургон с набрани пердета и поставена на прозорците стерео уредба, свиреща силно рок от Джими Хендрикс и „Лед Цепелин” беше почти на пътя.

Аз седях там с моята късо подстригана коса, с касетката на Джим Наборс, пееш „Господната молитва” и с фамилната Библия на автомобилното табло. Когато Джери се качи в колата ми, очите му се стрелкаха от Библията към мен, обратно към Библията и напред. Той беше мълчалив. Пътувахме известно време и взехме няколко момичета, но Джери трудно казваше дума на някого.

Щом влязохме в църквата, аз кимнах с глава към платформата и казах: „Джери, ето го органът. Ти знаеш какво да правиш.”

Джери свири „О, милост чудна” по начин, по който не беше свирена преди, а и след това. Аз пях и проповядвах, и изкарахме службата.

Беше 23:30 часа, когато го закарах обратно до неговата улица, след като бяхме оставили момичетата. Джери поговори за първи път тази вечер:

„Лари, какво да направя, за да се спася?” - попита той сериозно.

Аз трудно можех да му отговоря, защото беше объркан, депресиран и пристрастен към наркотиците, но се помолих за помощ.

През първата част на нашия разговор тази вечер Джери зададе много въпроси, на които аз не можах да отговоря. Понякога често му признавах: „Не знам, Джери.” Но Бог вложи думи в устата ми и аз продължих да му говоря за Исус.

Когато прекратихме разговора, беше 3:30 часа сутринта. Джери започна да се отпуска, въздъхна и попита: „Добре, как да го получа?”

Така аз, задълбоченият християнин, опитният в печеленето на души, казах: „Това, което трябва да направиш, е, да отвориш Библията си на Матей пет, шест и седем (защото това беше единствената част от Библията, която знаех), да паднеш на колене и да започнеш да викаш: „Исусе! Исусе! Исусе!” - когато бъдеш засегнат, ще знаеш, че си го получил.”

Тази нощ Джери Хауел направил нужното и още преди да прегъне коленете си, Бог го спасил, освободил го от четиригодишното му пристрастяване към наркотиците и го призовал да проповядва.

Когато това станало, Джери се запътил към къщата на най-добрия си приятел, Макс, барабаниста на техния състав. Било 6 часа на 4 юли и Макс бил отзад в градината, за да нахрани зайците си. (Това бяха странни хора.)

Когато Джери стигнал ъгъла на къщата, Макс го погледнал и възкликнал изненадан: „Човече, какво е станало с тебе?”

Джери се усмихнал и обяснил: „Срещнах този обаятелен дребен тип на име Лари Лий и с него разговаряхме цяла нощ за Исус.”

„Ей, как мога и аз да имам това, което имаш ти?”

Джери започнал смело: „Отвори Библията си на Матей пет, шест и седем, тогава коленичи и...”

В 7:30 часа сутринта телефонът ми иззвъня. Беше Джери:

„Лари, аз го получих, получих го. Отидох и говорих на Макс за това и той също го получи. Но знаеш ли колко странен е той? Най-добре е да дойдеш да го видиш.”

Това не беше единственото телефонно обаждане на Джери Хауел през този ден. Местният бръснарски салон беше затворен през почивните дни, но Джери позвънил на бръснаря вкъщи.

„Господин Бък - казал той, - тук е Джери Хауел. Можете ли да ме подстрижете?”

Господин Бък не се замислил изобщо. Бърз като светкавица, той отговорил: „Разбира се, синко. Ела тук.” Не могъл да се сдържи и добавил: „Толкова дълго съм чакал да ти подстрижа косата.”

Шест седмици по-късно гладко избръснат, с късо подстригана коса, Джери Хауел отиде в Библейския колеж заедно с обаятелния дребен човек на име Лари Лий. Един ден Джери съобщи: „Лари Лий, Бог ме призовава да проповядвам и аз трябва да проведя евангелизационен поход.”

Така и направи. За шест месеца след неговото обръщане, Джери Хауел привеле при Бога хиляда души.

Сега той е пастор в Църквата на канарата в Килгър, Тексас, същото място, където някога беше считан за утайката на обществото. Как стана тази радикална промяна? Исус дойде и каза: „Аз те виждам, Джери Хауел, скрит там зад твоите стени и имам нужда от теб за една специална работа. Имам нещо, на което ти можеш да отдадеш живота си. Всичко, което бих искал да чуя от теб, е, че и ти се нуждаеш от Мен.”

Сега искам да ти задам един важен въпрос. Как стоят нещата при теб, приятелю мой? Нуждаеш ли се от радикална промяна в твоето сърце? В твоя дом? В твоите взаимоотношения? Боледуваш ли, поради съмнението и неверието си? Исус те вижда точно там, където си. Той има нужда от теб за нещо специално, което само ти можеш да направиш. И ти също се нуждаеш от Него. Исус промени Лари Лий, едно 17-годишно момче в психиатричната клиника.

Исус промени едно тексаско хипи на име Джери Хауел. Той може да промени и теб. Дори не е необходимо да четеш Матей пет, шест и седем. Просто падни на колене и призови Исус.

Не се тревожи! Когато бъдеш засегнат, ти ще знаеш, че си спасен.

3 - Чети написаното с червено и се моли за сила

Джери Хауел и аз, двама новородени и израстващи новообръщенци, бяхме съквартиранти и учехме в Далаския баптистки колеж. Освен посещаването на лекциите, през тези три години ние четяхме написаното с червено и се молехме за сила. Погългахме думите на Исус, които бяха написани с червено мастило в Библиите ни.

Джери и аз бяхме пленени от Христовите чудеса, съчувствие и сила да помага на безпомощните. Ние желяхме това, което Той имаше. Копнеехме да вършим, каквото Той вършеше. Гладувахме и жадувахме да имаме повече от Него Самия.

Една нощ аз излязох от стаята и отидох на разходка. Беше тиха и ясна нощ и светлините, отразяващи се в езерото, близо до колежа, бяха спокойни и неподвижни. Аз се скитах по върха на хълма и разговарях с Бога.

След малко спрях и вперих поглед в звездите, но изгарящото желание на сърцето ми се простираше далече зад тези блещукащи светлинни точки.

„О, Боже, - аз се молех с лице, мокро от сълзи, - аз искам всичко, което Ти имаш за мене. Моля Те, Отче, ако има сила в Евангелието, дай ми я! Дай ми я, Господи...”

Предполагам знаеш, че е опасно да се молиш с подобна молитва. Следващото нещо, което помня, беше, че слисаните ми уши чува моите заекващи устни да говорят на език, който никога не бях учил. Шокиран, аз сложих ръка на устата си и възкликнах: „Но, Боже, ние не вярваме в това!”

Това срутва ли твоята теология? Не се безпокой, то срути и моята. Аз не разбирах какво ставаше, но то страшно приличаше на онова, което учениците бяха преживели в Деяния на Петдесетница.

За известно време не позволявах това да се повтаря, но една вечер посетих дома на един служител, който се моли над мен. Достатъчно уверено моят нов молитвен език излезе звънливо от устата ми. Този път аз просто го оставих да тече. Знаех, че това беше Святият Дух и че Той беше изпълнил и наводнил цялото ми същество в отговор на тази искрена и решителна молитва. Бог кръсти и Джери в Святия Дух.

Въпреки че се опитахме да не предизвикваме разногласия и да не правим голям въпрос от нашите опитности, приказката за две момчета със смешни молитвени езици скоро обиколи повечето от четиристотинте баптистки проповедници от нашето общечитие. Техните реакции бяха смесени: от ледено равнодушие и топъл интерес до нажежена враждебност.

През нощта, когато с Джери коленичехме до леглата си и започвахме да се молим, ние чувахме скърцащи врати да се отварят из целия коридор. Можехме да чуем как нечии бягащи стъпки спираха невъзмутимо пред нашата врата. Една нощ Джери тихо се изправи, пропъзля предпазливо по пода и отвори вратата. Там, стълпени пред прага, стояха няколко изненадани и смутени студенти.

Всички се смяхме за това и момчетата научиха, че въпреки, че Джери и аз понякога се молехме в нашата стая на езици, различни от английския, не бяхме там, висящи на лампата или търкалящи се по пода. Просто преживяхме хвалението и ходатайството в едно ново, по-силно измерение. И момчетата, които бяха заинтересувани, скоро откриха, че ние бяхме готови да говорим за нашата нова опитност, ако те искаха да рискуват.

За известно време изглеждаше, че Джери и аз щяхме да съжителстваме добре с повечето от тези баптистки момчета - проповедници, но един от моите професори в колежа научи за кръщението ми в Духа и се опита да разговаря с мен.

„Сине, - каза той, - ако искаш да говориш на твоя молитвен език в личната си молитва, добре. Но не тръби наоколо за твоята опитност и не казвай на другите как да я получат.”

Моите очи се напълниха със сълзи и аз тихо отговорих: „Не мога да направя това, сър.”

Неговата челюст се стегна и предпазливите му и забавени думи пронизаха сърцето ми като с нож: „В такъв случай, Лари, ти нямаш служение.”

Този професор не беше единственият заинтересуван за моето кръщение в Святия Дух. Когато баща ми научи за новата ми опитност, той ме предупреди: „Лари, ти отиваш много далеч и няма да завършиш добре.” За малко време изглеждаше, че той беше прав.

1972 година беше велика година за мен: завърших колежа, ожених се за моята съпруга Мелва Йо, а Хауард Конатсер, пастор на Баптистката църква в Бевърли Хилс в Далас, ме изненада с великодушната си покана да стана негов младежки служител.

Аз оценявах предложението му, но никак не желяех да бъда младежки служител. Моето желание беше да стана като телевизионния евангелизатор Джеймс Робинсън и казах това на пастор Конатсер.

Той ни най-малко не се разтревожи. „Моли се за това, Лари” - убедително се провлечи неговият скрибуцащ бас.

Молих се и за мое учудване Господ ме водеше да приема предложението.

Тогаваш аз не бях човек, който говори със заобикалки. Когато научих, че младежката група в Бевърли Хилс се вълнува само от каране на кьнки, барбекюта, партита с лоши склонности и пътувания до парка за забавления, аз заставах пред критично втрещените петдесет чифта младежки очи и съобщих: „Всички вие вече няма да правите тези глупости. Ще четем написаното с червено и ще се молим за сила.”

Откликът беше невероятен. За една вечер младежката група стана от 50 на 14 души. Феноменален „растеж”!

Като капак на всичко, едно момиче се приближи към мен със самодоволна усмивка на лицето и пламък в очите и ме заплаши: „Слушай, ако не правиш това, което искаме да правиш, ще те изритаме, както изритаме четиримата младежки ръководители преди теб!”

Аз задържах дъха си, заповядах на моите вътрешности да спрат да треперят, помолих се тя да не забележи вълнението на гласа ми и й предложих право да избира.

„Сестро - казах аз, като я гледах право в очите, - вие не можете да ме изритате, защото не вие сте ме поставили. Аз съм тук, защото Бог ми каза да бъда тук и няма да напусна. По-лесно ще бъде ти да смениш членството си в друга църква, отколкото аз да си преместя багажа!”

Това беше краят на този разговор и началото на един нов ден за много млади хора.

Групата от четиринадесет души започна събрания във вторник, сряда, четвъртък и неделя вечер. В края на първото лято ние нараснахме от 14 на 140, а в края на втората година имаме 1000 юноши на нашите младежки служби и се прибавяха още повече на християнските концерти, които ние спонсорирахме. Бог зачита моята покорност на Неговия повик и ревността свидетелство на тези млади хора. (Много от тях сега са членове на Църквата на канарата.)

Но едно от най-опасните неща, които могат да се случат на всеки служител, се случи и на мен. Аз станах успяващ проповедник, без да развивам моя собствен молитвен живот. Не ме разбирайте погрешно; аз често се молах ревностно и усърдно, но молитвеният ми живот беше откъслечен и непоследователен.

Отвън всичко изглеждаше чудесно. Всеки месец проповядвах на тълпи деца. Имаше концертно служение, което привличаше хиляди юноши всяка седмица и беше излъчвано по телевизията в продължение на пет години. Но нещо ставаше вътре в мен. Моето собствено проповядване ме осъждаше. Отново и отново, след като съм служил, аз оставах сам в една задна стая на църквата, викайки към Бог и покаявайки се за непоследователния си молитвен живот.

Това бяха някои от най-мизерните дни в моя живот. Но Бог беше готов да ми даде шанс да се покоря на друго призвание - най-важното от всички призвания.

4 - Най-важното от всички призвания

След като Хауард Конатсер почина през 1978 г., аз бях повикан да стана пастор на неговата три хилядна църква. Това беше най-изкушаващото предложение за един двадесет и осем годишен млад служител, но точно тогава Бог ми даде да разбера, че то не беше за мен.

Един човек от ръководството се приближи до мен с приблизително такова предложение: „Синко, ние ще ти утروим заплатата, ще те излъчваме по телевизията и ще те направим богат и известен. Ти само ще проповядваш проповеди, които ще довеждат хора по църквите, и ще играеш картите си правилно, а ние ще те направим да успяваш.”

Това беше друг от тези разговори очи в очи, на които бях свикнал, така че повдигнах рамене и отговорих прямо: „Господине, аз спрях да играя на карти, откакто бях спасен.”

Е, това ми купи билет обратно за Килгър.

Въпреки че бях учил в Библейски колеж и че по онова време с жена ми имахме три малки деца, аз се върнах да живея в същата стая, където спях като юноша в средното училище. Моето бъдеще изглежда се сгромолясваше. Бог знае как да ни стимулира да се молим, нали?

По това време срещнах Боб Уилхит, пастор на Първа църква на Божието събрание в Килгър, Тексас, и той ме покани да ръководя едно мисия в неговата църква. Нещо в този тих човек с посивяла коса плени моето внимание. Аз веднага разбрах, че той ще бъде мой пастор, и му казах това.

Ръководех мисията за него и неговите молещи се хора. Изминаха седем седмици и ние видяхме 500 юноши да се спасяват. Спечелихме спасението на целия най-горен клас в една от местните гимназии. Но най-голямото нещо, което се случи по време на съживлението, беше моето лично обръщане от проповедник на амвона в човек, който се интересува от молитвата повече от всичко друго в живота.

Това стана така. Една вечер аз се обърнах към пастора: „Пастор Уилхит, разбирам, че ти си човек на молитвата.”

„Да - каза той, - аз се моля. Повече от тридесет години ставам рано сутрин и се моля.”

Моят пулс се ускори и си казах: „О, Исусе, ето това е човекът.”

Прикривайки вълнението си, го попитах: „Ще ми позволиш ли да идвам и да се моля с теб сутрин, докато функционира мисията?”

„Разбира се - съгласи се пастор Уилхит. - Аз ще минавам да те вземам сутрин в пет.”

Мога да си призная, че когато се изтърколи 4:15 часа на следващата сутрин и този креслив будилник иззвъня, аз не чувствах нито капка помазание за молитва. Нямах ангел до страната ми, който да ми заповяда: „Ела, сине мой, нека отидем на мястото за молитва.” Всичко, което ми се искаше да направя, беше, да си пхна главата под завивките. Но воден от здрав разум, си взех душ и се облякох. Колата на пастор Уилхит спря на улицата.

Докато пътувахме за църквата тази сутрин, аз няхах никаква представа какво щеше да извърши Бог в моя живот, но бях абсолютно убеден, че бях откликнал на най-важното призвание на моето служение - призиванието да се моля.

Това призвание ще преследва всеки един от нас, докато откликнем на него. То ме преследваше шест години. Но когато се покорих, този избор отбеляза повратната точка в моя живот. От този ден нататък аз ставах рано всяка сутрин да се моля. Разбира се, когато се молах, търсех Божиата ръка: „Господи, помогни ми в това, помогни ми в онова.” Но все по-често се улавях, че търся Божието лице, жадувайки за Неговото приятелство и общение и гладувайки Неговото свято, любящо и съчувствително естество да бъде формирано в мен.

Чувствах се като малко дете, което не знаеше коя е дясната и коя е лявата му ръка. Знаех, че имам да научавам толкова много неща за молитвата и общението с моя Баща. Викът на сърцето ми стана: „Научи ме да се моля, Отче. Научи ме как да се моля.”

Една сутрин през този двугодишен период на пътуване като евангелизатор, докато бях в молитва, Святият Дух започна да ми открива истини относно Господната молитва, които искам да споделя с теб по-нататък в тази книга.

Аз бях в Канада, където ръководех една мисия, когато Господ ми говори: „Иди в Рокуол и проповядвай Моето Слово.” Рокуол, един град с население 11 000 души, е кацнал върху хребета, надвиснал над езерото Рей Хубард, на около 25 мили източно от Далас. Това е малко градче в най-малката Тексаска област.

Ако Бог беше заповядал: „Напусни лицето на земята”, не мисля, че бих се изненадал повече.

Но аз преместих семейството си в Рокуол и започнах да прилагам принципите за израстване на църквата, на които Бог ме беше научил. Ние започнахме Църквата на канарата през 1980 г. с 13 човека. Бързо напълнихме къщата, в която се събирахме и се преместихме в Рокуол Скейтинг Ринг, където имахме около 200 посетители през първата неделя.

Скоро залата ни стана тясна, затова църквата започна да провежда събранията си в кафетерията на гимназията в Рокуол. Нараствайки бързо, ние знаехме, че отчаяно се нуждаем от наша собствена сграда, така че започнахме да спестяваме всеки долар, който можехме.

Един ден П. Титус, дългогодишен приятел от Индия с доказано служение, влезе в кабинета ми с една належаща нужда. Бог беше вложил в сърцето му да започне Библейско училище в Индия и за изпълнението на тази задача бяха нужни 20 000 долара.

Мислите ми веднага се прехвърлиха към 20 000 долара в църковната сметка, които бяха предназначени за нашата нова сграда и в мен започна борба. Осъзнавайки, че трябва спешно да се моля, аз помолих Титус да дойде на следващия ден за отговора ми.

Когато търсехме Господната воля, Святият Дух ни напъти не да спестяваме, а да посеем нашето последно семе. Но аз не бях подготвен за реакцията на Титус. На следващия ден, когато се върна в кабинета ми и аз му връчих чек за 20 000 долара, той избухна в сълзи и хълцане, разтърсващи неговото малко тяло.

Когато беше в състояние да говори, той ми каза защо чекът означава толкова много за него. „Аз обещах на Господа, че ако ти ми дадеш 20 000 долара, за да започна Библейския колеж, ще се върна в Индия и ще прекарам остатъка от живота си, служейки на моите сънародници.”

Сега Титус прави точно това. Тъй като ние дръзнахме да посеем нашето скъпоценно семе, вместо да го изядем или складираме за себе си, Господ даде на Църквата на канарата втория по големина Библейски колеж в цяла Индия и Титус обучава мъже и жени, които да спечелят нацията си за Бог.

Но когато той излезе от моя офис с последните ни 20 000 долара в ръцете си, аз не си представях как това би могло да ни се върне. Ние все още имахме църковни събрания в наета кафетерия и сега отново се върнахме финансово на нулата. Вярвах, че Бог щеше да промисли, но не бях подготвен за инструмента, чрез който Той е избрал да работи.

Една неделя след службата, един истински тексаски каубой се промъкна боязливо към мен и промърмори: „Ти си или направо от небето или направо от ада. Аз не харесвам много проповедници, но ти ми харесваш. Бог ми каза, че ти трябва да ми бъдеш пастор.”

Тогава ме заведе вън до джипа си, където напъха в ръцете ми един стар ботуш. Забелязвайки объркването по лицето ми, той обясни: „Аз съм християнин от дълго време, но тъй като през последните две години бях на обиколка по родео, нямах свой църковен дом. Събирал съм десетъка си в този стар ботуш. Сега Бог ми каза, че трябва да го дам на теб.”

В този ботуш имаше повече от хиляда долара. Когато погледнах вътре, Господ веднага ми показа, че ще използва случая за Своя слава.

Вземайки ботуша със себе си на следващата служба, аз споделих пред събранието какво се беше случило. Всички спонтанно започнаха да прииждат напред и да пускат в ботуша пари за построяване на сградата, от която така се нуждаехме. Неделя след неделя, чудото продължаваше.

Сградата беше завършена, без да сме вземали пари на заем за построяването ѝ: ние бяхме свободни от дългове.

Тъй като хората препълниха новата зала още първата неделя, когато се събрахме там, веднага преминахме към две неделни служби - след това на три, четири и пет, за да поберем посетителите. Трябваше да прибавим допълнителни служби през седмицата във вторник и четвъртък, защото в сряда вечер не можехме да приютим вярващите.

Нашата статистика показва, че църквата е нараснала от 13 на 8000 души с 32 членове персонал и повече от 460 домашни групи. За да приберем тази феноменална жетва, беше нужно да построим църковна сграда, която да подслони 11000 души.

И ако всичко това не беше достатъчно да развълнува сърцето на един 36-годишен пастор, през пролетта на 1986 година Орал Робъртс ме помоли да стана вицепрезидент на неговия университет и да служа като декан по теологическите и духовните въпроси. Когато възразих, че не мога да напусна моята църква, този шестдесет и осем годишен американски индианец се

наклони напред и каза: „Аз не искам да напускаш църквата си. Искам да донесеш духа и живота на твоята църква в нашия университет.“

Моите старей ме освободиха от административните и съветническите задължения, които отнемат много от времето на един пастор, и от мен се очакваше да се моля, да проповядвам в църквата, да ръководя националното молитвено съживление, към което Бог ме беше призовал и да подготвя духовното ръководство в университета на Орал Робъртс.

Някога поставял ли си под съмнение важноста на някое просто и все пак повратно решение, което си вземал преди години? Аз често мисля за решението, което направих, и винаги благодаря на Бог, че откликнах на това призвание, което е по-важно от призиванието ми да проповядвам - и това е призиванието да се моля.

Може би не всеки вярващ ще бъде призован да проповядва, но всеки християнин е призован да се моли. Молитвата е наше задължение. Молитвата е наша привилегия. Молитвата - както въздуха, водата и храната - е необходима за нашия живот и растеж. Но много вярващи считат молитвата за дейност по избор.

Кори Тен Бум, авторката на *The Hiding Place*, често поставяше на вярващите този въпрос: „Какво е молитвата за теб? Нещо, без което можеш или твой шурвал?“

Размишлявай по този въпрос и помни: има едно по-велико призвание - призиванието да се молиш. Откликнал ли си на това призвание?

5 - Божествена прогресия

В миналото хората са чували Божия глас и това е добро. Но важно е да чуваме Неговия глас и днес. „Днес, ако чуете гласа Му...“ (Евреи 3:7).

Днес Святият Дух говори на църквата. Бог призовава църквата Си да се моли и ние трябва да слушаме, защото в основата на всичко, което ще се случва от сега нататък, е това: „Не чрез сила, нито чрез мощ, но чрез Духа Ми - казва Господ на силите“ (Захария 4:6).

За нас е важно да разберем, че желанието да се молим не е нещо, което можем да изработим в нашата плът; то е родено в нас от Святия Дух. Ако Той вече е посадил това Божествено желание в сърцето ти, благодари Му. Ако не, искай да го вложи в теб и тогава се моли Бог да ти помогне да прерасне от желание за молитва, във всекидневна необходимост. Когато в теб бъде формирана дисциплината за редовна молитва, тя ще задвижи духовните механизми. Молитвата няма да бъде вече задължение и скучна работа. Тя ще стане свята наслада. Бог очаква да види сърцето ти превърнато в дом за молитва. Защо? Защото Той иска да направи толкова много за теб и чрез теб. Затова, когато започнеш да се молиш, в теб ще започне една Божествена прогресия. Нека обясня какво имам предвид.

Търговията беше нещо нормално за храма на Йерусалим до момента, когато Исус отиде там. Неговата скръб беше примесена със свят гняв. Като направи бич от върви, Исус се устреми към среброменителите, купувачите и продавачите на волове, овце и гълъби, прогонвайки вън от храма тях и тяхната мучаща, гукаща и блееща стока.

Преди смаяните присъстващи да могат да реагират, Исус вече беше прекатурил масите и пейките на търговците. Разпилените монети още се въртяха и търкаляха по земята, когато Той провъзгласи: „Моят дом ще се нарича дом на молитва, а вие го правите разбойнически вертеп“ (Матей 21:13).

Съзнавайки, че единствено виновните имат защо да се страхуват, слепите и куците се стълпиха около Него в храма и Той ги изцели сред смеха и радостното „осанна“ на децата. Когато главните свещеници и книжниците ядосано заповядаха на Исус да усмири щастливите детски викове, Той спокойно им възрази: „Не сте ли чели някога: „От устата на младенците и сучещите приготвил си хвала“? (вижте Матей 21:12-16).

Нека за момент разгледаме чудесната прогресия в тези стихове. Първо, Исус очисти храма, като го превърна в дом на чистота (ст. 12), обяви го за дом на молитва (ст. 13). След това, когато

слепите и куците дойдоха при Него и Той ги изцели, храмът беше трансформиран в дом на сила (ст. 14). И накрая, храмът стана дом на съвършено хваление (ст. 16).

Не трябва ли същата прогресия да намери място в църквата и у индивидуалния вярващ днес? Ще повтора думите на апостол Павел: „Не знаете ли, че сте храм на Бог и че Божият Дух живее във вас?” (I Коринтяни 3:16). Ти и аз сме част от църквата, която чрез Духа е Божието обиталище (Ефесяни 2:20-22). Но за съжаление нашите храмове често са омърсени от ненаситна алчност и егоизъм.

Непристойно е за вярващите да говорят по един начин, а да живеят по друг. Бог няма да благослови една нечиста църква. Неговата църква няма да стане дом на сила и съвършена хвала, докато не позволи на Святия Дух да очисти престорената ѝ набожност и не я превърне в дом на молитва.

Чуй Божието предупреждение до църквата: „Днес, ако чуете гласа Му, не закоравявайте сърцата си, както в бунта през време на изкушението в пустинята” (Евреи 3:7-8). Тези стихове отбелязват как поръката от Бог към народа на Израел да завладее Ханаанската земя беше осуетена, тъй като те чува Божия глас, но не Му обърнаха внимание.

Бог им беше обещал тази земя. Но когато десет от дванайсетте мъже, изпратени от Мойсей да огледат земята, се върнаха с изплашени и примрели сърца, тъй като тя изглеждала непревземаема, цяла една генерация измря в пустинята. Въпреки че двама от съгледвачите, Исус Навин и Халев убедено заявиха: „Да вървим напред незабавно и да я завладеем, защото можем да я превземем” (Числа 13:30), гласът на десетимата надделя.

Бог не действа според нашето разписание. Той беше готов да ги преведе през река Йордан, но те бяха увлечени в дребнави ежедневни занимания.

Един от водачите, търсеци собствена изгода, отбеляза самодоволно: „Забелязахте ли? Мойсей не е вече помазан.”

Недоволна жена занарежда на измъчения си мъж: „Трябва да събереш повече манна за децата ни.”

Здравомислещ старей предупреди: „Исус Навин и Халев са в състояние на „хипер-вяра”. Как могат да твърдят, че ще победим, когато всеки знае, че врагът е по-силен от нас.

Всички те имаха респект от гигантите, вместо от Бог. Фокусираха вниманието си върху проблемите, вместо върху обещанията. Виждаха укрепените градове, вместо Божията воля. И понеже пропуснаха това, което Духът беше казал, те се скитаха в пустинята четиридесет години, умряха и костите им изгниха там.

Днес не е по-различно. Ние сме тук, за да завладеем земята, приятелю мой, но вместо това сме заети да преобведем къщите си, да гледаме футбол в събота вечер, опитваме се да платим дълговете си и се безпокоим за нашите дребни проблеми. През цялото това време Святия Дух, ходатайстващ, ни призовава да се молим, а ние не чуваме.

Съвременната църква е далеч от библейското християнство. Христовото тяло е завладяно от посредственост и считаме това за нормално. В тези последни дни Бог ускорява всичко, а деветдесет и девет процента от нас забавят Неговата работа. Искаме да видим Божията сила, но преди да стане това, трябва да развием нашата дисциплина в молитвата.

Не зная дали някога си произнасял молитва като тази, но аз съм се молил: „Боже, искам да премахнеш от живота ми всичко, което не Ти е угодно. Не желая в мен да има нещо, което да не прославя и да не възвеличава Исус Христос като Господ.”

За да стане тази молитва реалност, е необходимо да бъдат разклатени ония неща, които се клатят, за да останат само тези, които стоят здраво (Евреи 12:27).

След като споделих тази мисъл в една проповед, момиче от църквата ми каза: „Струва ми се, искахте да кажете, че ще има голямо раздвижване.”

Това момиче беше право. Трябва да има голямо раздвижване.

Ако можеш да разговаряш с мен, би ли признал: „Лари, през последните няколко години в моя живот стана голямо раздвижване.” Някои от вас могат да кажат същото за църквите, които посещават. Стават големи промени! Защо? За да можем да направим следващата стъпка в тази Божествена прогресия.

Днес, ако чуеш Неговия глас, призоваващ те за молитва, не закоравявай сърцето си. Моли се Святият Дух да не ти дава почивка, докато молитвеният ти живот не се превърне от обикновено желание в ежедневна дисциплина и по-нататък в свято наслаждение. Нека Исус дойде и преобърне нещата, които пречат твоят храм да стане дом на молитва. Миризливите волове, блеещите овце, гукащите гълъби и потъмнелите монети са бедни заместители на удовлетворяващото Божие присъствие.

Погледни фактите. Ако не започнеш да се молиш, ти няма да стигнеш в отношението си с Господ по-далеч, отколкото си сега. Всичко зависи от теб. Какво ще предпочетеш: търговия, както другите, или готовност да направиш следващата стъпка с Бог?

Исус чака да се молиш: „Господи, направи моя храм дом на чистота, молитва, сила и съвършена хвала, за да се прослави името Ти.”

Той е готов да започне тази Божествена прогресия в твоя храм точно сега. А ти готов ли си?

6 - Господи, научи ни да се молим!

След погребението на баща си, моят приятел Боб Тиндейл прелистваше старата Библия, която беше една от най-близките спътници на баща му. Неговият поглед попадна върху написаните на ръка бележки в полето: „ИСУС НЕ НИ УЧЕШЕ КАК ДА ПРОПОВЯДВАМЕ. ТОЙ НЕ НИ УЧЕШЕ КАК ДА ПЕЕМ. ТОЙ НИ УЧЕШЕ КАК ДА СЕ МОЛИМ.”

Роберт Тиндейл бе прав. Молитвата беше приоритет за Исус. В Евангелието на Марко се казва по отношение на Христовото Служение: „И сутринта, когато беше още тъмно, стана и излезе, и отиде на уединено място и се молеше” (Марк 1:35). В средата на Исусовото служение след удивителното нахранване на петте хиляди души, Матей казва, че Исус отиваше сам в планината да се моли (Матей 14:23). Лука свидетелства, че в края на Своето земно служение, Исус отиваше по навик да се моли (Лука 22:39-41).

Исус направи молитвата навик и Той учеше другите да се молят по Неговите думи и пример. В Евангелията откриваме, че най-вълнуващата работа, която Исус вършеше, беше да се моли; тогава, преливащ от помазание и съчувствие, Той излизаше от тези места на ходатайство, за да прибере плодовете от битките, които беше спечелил в молитва - мощни чудеса, авторитетни откровения, чудесни изцеления и освобождения.

Тъй като молитвата беше постоянен спътник в Неговия живот, не е учудващо, че дори, когато срещна присмеха и проклятията на подигравателите при кръста, първите думи, които Той произнесе, докато висеше там, бяха молитва (Лука 23:34).

Исус срещна смъртта, както беше срещнал живота - без страх. Когато умираше, предаде Духа Си в ръцете на Отец и каза: „Свърши се” (Йоан 19:30).

Но ние не бива да считаме, че Христовата смърт отбеляза края на Неговото молитвено служение. Авторът на Посланието към Евреите казва, че Исусовото служение в Небето днес е ходатайство: „(Той)... може съвършено да спасява тия, които идват при Бог чрез Него, понеже всякога живее, за да ходатайства за тях” (Евреи 7:25). Настоящото служение на Исус в Небето е молитвата. Аз съм в Неговия молитвен списък и ти също си там.

Исус никога не правеше нещо безсмислено или нещо, което нямаше никаква стойност; нито пък изисква ти да правиш това. Точно сега Той ти предлага най-високото от всички призвания. Повтаря ти думите, които отправи към учениците Си в Гетсиманската градина: „Не можяхте ли да бдите с Мен един час? Бдете и молете се, за да не паднете в изкушение. Духът е бодър, а тялото немощно” (Матей 26:40-41). Исус иска да се научиш как да прекарваш определено време с Него, как да прекарваш един час в молитва.

Мисля, че зная как се чувстваш. Аз съм Му казвал „да” много пъти. Имал съм желание, но не и дисциплина.

Спомням си една вечер, когато проповядвах на едно място, наречено Бронко Боул в Южен Далас. (Това беше игрището за боулинг, където се събирахме, след като Баптистката църква в

Бевърли Хилс ни стана тясна.) Три хиляди юноши бяха в залата тази вечер и когато отправих покана, видяхме петстотин души да излизат напред за спасение.

Никога няма да забравя това. Както стоях пред това море от искрени лица и ги наставлявах за необходимостта от постоянен молитвен живот, нещо вътре в мен заговори: „А ти познаваш ли тази необходимост?“ Когато напуснах платформата, другите помислиха, че отивам да разговарям с новообърналите се, но аз отидох в една странична стая, където паднах по лице пред Господа.

Бях объркан. Поглеждайки назад, считам, че това объркване беше навременно. Духът на Бог просто не ме оставяше да се захвана с нищо друго, освен с молитвеното служение.

Не искам да добиеш грешно впечатление. Ние се молехме в Бевърли Хилс. Често се молехме цяла нощ. Молехме се и имахме богата жетва. За четири години църквата нарасна от четиристотин до над три хиляди души. Но Бог искаше от мен да започна да практикувам ранно ставане сутрин, молитва до победа и ходене във властта и помазанието на Бог. Аз се нуждаех от всекидневен ходене, а не от лудо надбягване, за да наваксам в молитва поради някой специален случай.

В дните, когато бях младежки ръководител в Бевърли Хилс, бях поканен да проведе една младежка евангелизация в Хирфорд, Тексас. Винаги съм копнеел да бъда евангелизатор и се зарадвах на предложението. Поради това, че нито една деноминация в града не си сътрудничеса с другите, всяка служба в града трябваше да се провежда в различни църкви.

Евангелизацията не започна много добре. Първата вечер отидохме в Божиата църква. Навън беше студено и вътре също беше студено. Аз проповядвах, колкото можах и отправих покана, но никой не излезе за спасение.

Следващата вечер отидохме в църква на Божието събрание. Имахме добро хваление и поклонение, но резултатите бяха като тези от предната вечер. Имах чувството, че всеки се питаше: „Кога той ще направи нещо? Кога ще стане това?“

Третата вечер бяхме в Методистката църква. Аз се постарях да пристигна по-рано, за да мога да остана насаме с Бог. Точно, когато търсех място да се моля, две монахини католички влязоха с една китара през задната врата. Те се насочиха право към мен и ме попитаха: „Брат Лий, би ли ни настроил китарата?“

Сепнат от странния въпрос, аз се вторачих в тях и казах: „Добре... аз... да, ще я настроя.“ (Как да кажеш „не“ на две монахини католички?) Ние отидохме в една странична стая, където настроих китарата.

Доловила моята нервност поради това, че времето ми за подготовка преди службата отлиташе, едната от монахините постави ръката си върху моята и каза успокояващо: „Не се тревожи, брат Лий, днес ние сме се молили за теб осем часа.“

Аз трудно можех да повярвам на това, което тя каза, но все пак почувствах признателност, дори облекчение. Тя положи ръце върху мен и започна да говори на езици. За няколко секунди аз не знаех дали съм земен или небесен жител, но знаех, че бях с две жени, които истински познаваха Бог!“

Когато свършиха, едната от тях ми каза: „Означаваш ли нещо за теб фразата „свърши се“, брат Лий?“

Тръпки преминаха през цялото ми тяло, защото това беше моята тема за тази вечер.

Службата започна и аз проповядвах на един от тези поставени от дясно и високо, методистки амвони. В края на проповедта отправих покана и стотина млади хора излязоха напред.

Следващата вечер трябваше да проповядвам в Католическата църква. Отидох там рано и въздъхнах с облекчение, когато видях двете монахини да влизат от задната врата, носейки със себе си тяхната китара. Този път аз изтичах при тях и попитах: „Мога ли да ви настроя китарата?“ Предишната вечер никак не ми беше до нея, но този път истински бях готов да я настроя.

Минахме ритуала по настройването на китарата и аз се приготвих за работа. Без да мигна с очи, казах: „Нека направим отново това, което правихме вчера.“

Те положиха ръце на мен и се молиха. Тогава сестрата, която не беше проговорила дума английски в мое присъствие, неочаквано попита: „Брат Лий, спомняш ли си жената с кръвотечението, която се допря до края на Исусовата дреха?“ (Досещаш се, че това беше текстът, който бях избрал за моя проповед.)

Аз проповядвах и още сто души намериха Бог. В края на седмицата в този малък град бяха спасени петстотин човека.

Докато летях обратно за Далас, аз се опитвах да измисля как по най-смирнен начин бих могъл да известя на моя персонал онова, което Бог беше направил чрез мен. „Как мина младежката евангелизация?“ „О, не много лошо - имахме петстотин спасени. Беше добра седмица.“

Аз винаги съм искал да бъда евангелизатор. Сега знаех, че бях евангелизатор и това беше чудесно. Представях си множеството спасени хора и мислех как по-меко да съобщя за това, когато внезапно Святият Дух прекъсна размишленията ми:

„Сине - каза Той, - бъди честен. Ти въобще не си направил нищо в тази мисия.“

Моята уста остана отворена от изненада.

Гласът вътре в мен продължи: „Всичко, което се случи, беше в резултат на това, че някой друг беше платил цената.“

Тези думи кънтяха в ушите ми години след това. Платил цената! Някой друг беше платил цената.

През 1978 година, когато пастор Конатсер премина и Бог не ми позволи да стана пастор на Баптистката църква в Бевърли Хилс, моето обръкване достигна кулминационната си точка. За мен не съществуваше нищо друго, освен повикът за молитва. Аз трябваше да отговоря на този повик, на това призвание, което беше по-високо от призиванието да проповядвам. Взех моето малко семейство и се върнах обратно в Килгър, Тексас. Тогава срещнах В. Уилхит и силното ми желание за молитва се превърна в свята дисциплина.

В онези дни, когато търсех мъдрост, както човек би търсил загубени пари или скрито съкровище, Господ започна да ми открива нови неща за молитвата, които не съм знаел преди. Като продължавах да викам към Него, Той изливаше в духа ми откровение след откровение.

Междувременно, след като Той ми заповяда да отида в Рокуол и да събера Неговите деца там, аз бях освободен от теологията, според която „голямото е по-добро“. Отидох в Рокуол с една единствена мисъл в ума и тя беше, да науча няколко човека как да се молят. Не знаех, че бях движен точно към корена на същото нещо, което разцъфна в изливането на Божията сила през първото столетие. Знаех само, че трябва да се моля и да науча другите как да се молят.

През 1981 година нашата църква беше на около една година, когато отидох в Ню Орлеанс да слушам Пол Йонги Чо, пастор на Църквата на пълното благовестие в Йоидо, Сеул, Южна Корея - най-голямата църква в света. Господ ми помогна да се срещна с него в една малка стая на църквата, провеждаща семинара. Когато моите очи срещнаха неговите, аз се почувствах така, сякаш гледах дълбоко в човешката душа.

Знаех, че имаме само минута, затова изговорих напосоки нещо като: „Д-р Чо, как изградихте такава голяма църква?“

Той ми се усмихна и без колебание отговори: „Аз правя две неща - моля се и се покорявам.“

Усмихнах се заедно с него, но вътре в себе си повтарях думите му: „Това е ключът - размишлявах вътрешно. - Точно това е. Молитва и покорство, Лари. Молитва и покорство.“

Никога няма да забравя тези думи. Има много хора, които искат да се покоряват, но те не се молят. Има също хора, които се молят, но нямат смелост да се покоряват. Обаче, ако искаме да навлизаме в силата и помазанието на Божия Дух, молитвата и покорството трябва да вървят ръка за ръка.

Убеден съм, че учениците не са били много по-различни от теб и мен. Също като нас, те трябваше да си ударят главите в стената, преди да дойдат при Исус и да Му кажат: „Господи, научи ни да се молим.“

Такъв беше начинът и за мен. Опитвах се да се моля със собствени сили, но знаех, че нещо липсваше. Продължавах да викам към Бог: „Господи, научи ме как да се моля. Научи ме как да се моля.” И един ден, след като тези думи бяха излезли от устата ми, уроците започнаха.

7 - Неможеш ли да прекараш един час?

Когато се молах Господ да ме научи как да прекарвам един час с Него в молитва, аз си спомних, че Исус даде на учениците Си напътствия: „А вие се молете така...” (Мат. 6:9). Отворих Библията на стиховете, които познаваме като ГОСПОДНАТА МОЛИТВА и разсъждавах върху тези 65 думи:

„Отче наш, Който си на Небесата, да се свети Твоето име; да дойде Твоето царство; да бъде Твоята воля, както на Небето, така и на земята. Дай ни днес ежедневния хляб и прости ни дълговете, както и ние простихме на нашите длъжници; и не ни въвеждай в изкушение, но избави ни от лукавия, защото царството е Твое, и силата, и славата, до вековете. Амин” (Матей 6:9-13).

Бях в недоумение и казах следното: „Господи, аз мога да изговоря това за 22 секунди и да го изпея за минута и половина. Как тогава то ще ми помогне да прекарам един час с Теб?”

Божият Дух отговори: „Казвай го много бавно.”

Като послушно дете, аз започнах да рецитирам познатите думи, спирайки след всяка кратка фраза: „Отче наш, Който си на небесата... да се свети Твоето име...” Непосредствено след като тези думи излязоха от устата ми, Божият Дух започна да налива в сърцето ми серия от откровения и видения, които веднъж за винаги ме установиха в дисциплината на молитвата и превърнаха молитвения ми живот в свято наслаждение.

Надявам се, че не спъвам никого, като признавам, че видях видение. Почти мога да видя как нечии вежди се повдигат скептично. Знаеш ли кое не е наред с вярващите днес? Ние сме изучавали имитации толкова дълго, че вече не можем да разпознаем оригиналното. Срамно е, че едно момче, посещавало църква 17 години, достигна до психиатрична клиника, преди да открие, че Бог може да говори!

О, ако бях познавал някой като тези две монахини католички, за които говорих. Едната от тях дойде при мен преди известно време и ме попита с усмивка: „Знаеш ли как разбирам нещата?”

Аз отвърнах на усмивката ѝ и я попитах: „Как?”

Тя отговори просто: „Разбирам ги в моя „Познавач”.

Ако си вярващ, ти също имаш „Познавач”. Това е свидетелството на Святия Дух вътре в теб.

След като зададох въпроса: „Господи, как да се науча да прекарвам с Теб един час?”, Господ ми даде едно обещание.

„Когато се научиш да прекарваш с Мен един час - заяви Той, - в твоя живот ще се случи нещо свръхестествено.” Тогава ми показа, че така наречената Господна молитва всъщност представлява едно молитвено ръководство.

Равините през първото столетие обикновено са изучавали дадените истини по предмети. Те са слушали определени теми и тогава са съставяли цялостна схема за всяка една от тях. В Своята молитва-модел, Исус изброява темите и заявява: „Вие се молете така” (Матей 6:9-13).

Ние сме запаметявали, цитирали и пеели тази молитва, но не сме я виждали като група от шест предмета, които да следваме в молитва под ръководството на Святия Дух.

Моят приятел Брад Янг, автор на „Юдейски произход на Господната молитва”, казва, че известни стари писания съдържат молитви на ранните християни, които са се основавали на Господната молитва и са продължавали около един час.

Янг прави още едно забележително наблюдение, основано на Деяния 1:14. Учениците, заедно с Мария, майката на Исус, Неговите братя и други вярващи, се бяха събрали в Горницата след Исусовото възнесение, покорни на заповедта Му да чакат за Святия Дух. Писанието гласи: „Те всички се събираха заедно постоянно в молитва.” Янг посочва, че гърците не четат това „в

молитва”, а този стих звучи всъщност така: „Те всички се събираха заедно постоянно „в молитвата”. Той казва, че древната литература често говори за Господната молитва като за „молитвата”.

Днес едно ново поколение ученици открива принципите, целта и силата зад известните думи на Господната молитва. И когато преоткрием силата на молитвата и необходимостта от нея, нашият молитвен живот ще се придвижи от желание към дисциплина и наслада.

Когато дисциплинираш себе си да използваш тази схема на молитва и ежедневно да идваш в Божието присъствие, молитвата ще стане твой стил на живот, какъвто беше за Исус и ранната църква. Но трябва да те предупредя: това не е малка десет ватова истина, а изпълнено със сила двеста и четиридесет ватова откровение, което може да освети твоя храм с Божията слава и да превърне твоя дом в дом на молитва. Ако си готов, включи щепсела!

8 - Присвояване на Божиите имена

Дисциплината е неприятна дума за много от нас. Когато повечето хора мислят за дисциплината, изгледът на лицата им става мрачен и решителен, те скърцат със зъби и обещаваат: „Аз ще направя това, ако и да ми е неприятно.”

Такова е изражението на моя малък син Джон Аарон, когато му кажа да изяде спанака си. „Татко - казва той с най-сериозен глас, - аз не го харесвам, но мога да го изям.”

Колко пъти си казвал на Бог: „Отче, аз не обичам да се моля, но мога да го направя”? Молитвата не трябва да бъде задължение, а наслада.

Забелязал ли си, че Господната молитва започва и завършва с хваление? Ние трябва да влезем през портите Му с благодарност и в дворовете Му с хваление (Псалм 100:4). Исус знаеше това, когато каза: „Като се молите, думайте: Отче наш, Който си на Небесата, да се свети Твоето име” (Лука 11:2).

Вярата казва „Отче”, а любовта казва „наш”. Всезнаещият и Всемогъщият Създател - Бог, пребъдващ във вечността, кани вярващите да Го наричат техен Баща.

Думата „свети” не е обичайна дума, но тя означава „да осветя или отделя; да хваля; да почитам”. Фразата трябва да бъде преведена: „да бъде осветено името Ти”. Това е израз на силно желание Божието име да бъде признато, отделено и почитано.

Знаем, че името на Господа може да бъде както освещавано, така и осквернявано чрез нашето поведение. Но древните документи отбелязват, че тъй като една мъченическа жертвоприносителна смърт често е била причина другите да прославят Бог, еврейският идиом „да осветя името” много пъти е бил разбран „да дам човешки живот в полза на неговата вяра”.

Каква мощна истина! Ние можем да освещаваме Бог, както чрез примера на нашия праведен живот, така и чрез нашите думи на хваление и почитание (Матей 5:16).

Когато се научим да следваме образа на Христовата молитва и да освещаваме, хвалим и почитаме Божието име, молитвата ще се промени от осушено желание в неотменна дисциплина и ще стане истинско наслаждение.

Дисциплината, за която говоря, ще те доведе в святото Божие присъствие. Тя ще ти помогне да научиш как да се молиш за нуждите си, ще те направи способен да ходатайстваш и за другите. Ще ти помогне да излизаш победител в битките с дявола. Тя ще те направи глава, а не опашка. Ще стане причина да ходиш в победа всеки ден от твоя живот.

Но, за да освещаваме името на нашия Отец, трябва да разберем, че Божият характер и воля за Неговите деца се откриват в имената Му. Имената на нашия Отец откриват какво Той е обещал да бъде в нас и какво е обещал да направи за и чрез нас.

Благословения, донесени чрез Исусовата кръв

Когато Бог ми откри молитвената схема, Той ми даде ясно видение за това, което ни е дал. Аз видях Исус да взема един голям леген и да отива към нещо, което възприех като един огромен каменен олтар, зад който светеше силна светлина. Докато наблюдавах, Господ изсипа

съдържанието на легена върху олтара и аз разбрах, че живата течност, излята там, беше Неговата Собствена кръв.

Божие Слово нахлу в съзнанието ми: „Като знаете, че не с тленни неща - сребро или злато - сте изкупени от суетния живот, но със скъпоценната кръв на Христос, като на агнец без недостатък и пречист” (I Петрово 1:18-19).

„Бог изпрати Сина Си, за да изкупи ония, които бяха под закона, та да получим осиновлението. И понеже сме синове, Бог изпрати в сърцата ни Духа на Сина Си, Който вика: „Авва Отче!” (Галатяни 4:4-6).

Аз погледнах тази кръв и възкликнах: „Татко, Татко”, защото в моя „познавач” дойде едно топло и чудно свидетелство, че с приемането на Христовото опрощение, аз бях приобщен към Божието семейство и бях приет като Негово дете и Негов наследник. Бог беше мой Баща, поради кръвта на Исус.

Тогав разбрах, че ако живата кръв върху този олтар говори за заветните благословения, то тя беше отговор за мен.

Първо, тя свидетелстваше, че всичките ми грехове са опростени. И аз си спомних: „Той беше наранен поради нашите престъпления, бит беше поради нашите беззакония” (Исаия 53:5). Погледнах кръвта и заплаках едновременно от скръб и радост, защото знаех, че Бог ме беше умил от греховете ми в Собствената Си кръв (Откровение 1:5) и грехът нямаше вече власт над мен (Римляни 6:14).

Кръвта на Агнето свидетелстваше още, че аз мога смело да вляза в Пресвящото място (Евреи 10:19-20). Сега моето тяло е станало храм на Святия Дух, Който живее в мен и е Божи дар за мен (I Коринтяни 6:19). Славех Бог, че кръвта на Исус е открила пред мен един нов и жив път, за да мога да преживявам пълнотата на Святия Дух.

След това кръвта свидетелства, че чрез Христовите рани и страдания аз съм изцелен (Исаия 53:5, I Петрово 2:24, Матей 8:16-17) - изцелен духовно и физически, умствено и емоционално. Исус е великият Лекар.

Кръвта свидетелства, че Христос ме освободи от закона на греха и смъртта (Римляни 8:2). Исус взе проклятието на моя неуспех и оскъдица (Гал. 3:13) и ме направи винаги да триумфирам в Христа (II Коринтяни 2:14).

И накрая, кръвта свидетелства, че в моите заветни взаимоотношения с Бог, моя Баща, аз съм свободен от страха от смъртта и ада. Исус Христос унищожи смъртта и донесе живот и безсмъртие, които да светят чрез Евангелието (II Тимотей 1:10).

Когато Духът на Господа ми откри какво е направила кръвта за нас, аз изведнъж си спомних еврейските имена на Бог от Стария Завет, свързани с името Йехова.

Ако Бог искаше да даде специално откровение за Себе Си, Той употребяваше името Йехова. В това име Той открива Себе Си като истински и вечен Бог, Единственият, Който е абсолютно независим и непроменяем.

Значението и произходът на името Йехова са дадени главно в Божието откровение към Мойсей при горящата къпина (Изход 3:13-15). По време на четирите столетия подтисничество в Египет, израелският народ вярваше в Божието съществуване, но не беше преживявал присъствието Му. Бог изяви на Мойсей, че Той лично ще слезе долу да освободи народа Си от робство и да го заведе в Обещаната земя. Но преди Неговият слуга Мойсей да може да поведе Божиите хора, той трябваше да научи кой беше и кой е Бог.

Когато за първи път Господ изяви на Мойсей: „АЗ СЪМ, КОЙТО СЪМ”, името, което употреби за Себе Си, беше сметено от еврейските преводачи за твърде свято, за да бъде произнасяно високо. Затова те използваха съгласните YHWH или JHVH, които ние можем да прочетем като Яхве или Йехова.

Яхве включва не само Божието съществуване, но и Неговото лично, близко присъствие. Божието име Йехова открива Неговата готовност да спасява народа Си и да Му помага. Името Йехова или „АЗ СЪМ, КОЙТО СЪМ” може да бъде преведено „АЗ СЪМ с теб, готов да те спася и да ти помагам - точно такъв, какъвто винаги СЪМ бил”.

В Стария Завет има осем имена, свързани с името Йехова: Йехова Цидкену, Йехова-М'кадеш, Йехова-Шамма, Йехова-Шалом, Йехова-Рафа, Йехова-Ире, Йехова-Нисий и Йехова-Рохи. Всяко едно от тези имена е откровение за характера и естеството на Бог.

В Изход 6:3-4 Бог отнася името Йехова до Завета Си с Авраам, Исаак и Яков. Но осемте съставни имена на Бог в Стария Завет се отнасят също и до петкратното обещание, което Той даде на народа Си в Новия Завет. Божиите имена откриват различните измерения на Неговия характер, но те посочват също и тяхното реализиране в личността и делото на Исус Христос.

Кои са петте обещания или преимущества в Новия Завет, с които са свързани осемте имена на Бог? За кои пет неща говори свидетелстващата на олтара кръв?

Преимущества, на които се радваме в Новия Завет, обхващат пет важни области: 1. Грехове - прощение на греховете и освобождение от господството на греха; 2. Дух - пълнота на Святия Дух; 3. Стабилност - обещание за здраве и изцеление; 4. Успех - свобода от проклятието на закона за неуспех и оскъдица; 5. Сигурност - свобода от страха от смъртта и ада.

Когато Духът на Господ ми откри какво е направила кръвта за нас, аз започнах да разбирам какво означава да се моля: „Отче наш, Който си на Небесата, да се свети Твоето име.” Нека погледнем петте преимущества, които ни бяха дадени, благодарение на Исусовата смърт.

Прощение на греховете и освобождение от господството на греха

Първото преимущество, на което ти като Божие дете се радваш в Новия Завет, благодарение на кръвта на Исус, е прощението на греховете.

Как може един изпълнен с грях човек да бъде очистен от неправдата и да стане праведен пред Бог? В Стария Завет смъртното наказание, заслужено поради греха, трябваше да бъде понесено от един невинен мъченик, чиято праведност да бъде счтена на грешника.

Но нито едно човешко същество не е невинно и праведно, а кръвта на животни не можеше да заличи греха. Затова трябваше да се намери Божествено средство. Правдата беше осигурена в лицето на Исус Христос. Божият Единствен Син, Който умря вместо нас (II Коринтяни 5:21; I Петрово 3:18).

Съставното Божие име Йехова-Цидкену означава „Йехова - наша Правда” (виж Еремия 23:5-6). Това име открива този аспект от Божия характер, касаещ изкуплението, чрез което човечеството е напълно възвърнато към Бог.

Исус Христос, нашият Йехова-Цидкену, беше наш заместник (Римляни 5:17-19). Името „Йехова - наша Правда” открива начина на нашето приемане от Бог (Бог направи грях Този, Който няма грях, за да можем ние да станем правдата на Бог - II Коринтяни 5:21).

Затова, когато се молиш: „Да се свети Твоето име Йехова-Цидкену”, благодари на Бог, че Той вече е взел решение относно нашите грехове. Той казва: „Аз ти прощавам.” Всичко, което трябва да направиш, е да дойдеш и да приемеш това прощение, защото Библията говори: „Ако изповядаме греховете си, Той е верен и праведен да ни прости греховете и да ни очисти от всяка неправда” (I Йоан 1:9).

Разбираш ли това? Правдата се равнява на Исус Христос плюс нищо друго. „Вие имате пълнота в Него” (Колосяни 2:10). Спомняш ли си думите на стария химн „Канара на вековете”: „Не нося нищо в моите ръце, само хващам се за Твоя кръст”? Ето това е! Ще споделя една история, за да илюстрирам тази велика истина.

Преди няколко години бях далеч от къщи, проповядвайки в една църква от чернокожи. Моят баща, който беше спасен две и половина години преди тази случка, след като беше алкохолик петнадесет години, дойде в мотела, където бях отседнал, за да ме заведе на църква.

Аз бях нетърпелив да го видя, но когато отворих на почукването му, моето сърце подскочи.

Вън не валеше, но въпреки това той беше целият мокър. Тъмната му коса беше залепнала и скъпият му костюм и кожените му обувки бяха прогизнали от вода, която остави локви върху бетонната тераса пред вратата ми.

Първата ми мисъл беше: „О, не! Баща ми се е напил и е паднал в басейна.” Но не исках да се спречквам с него, преди да съм чул някакво обяснение. Поканих го, подадох му хавлия и го попитах съвсем спокойно: „Добре ли си, татко?”

Като избърсваше водата от лицето си, той обясни какво се беше случило.

Идвал към стаята ми, когато погледнал надолу от балкона на втория етаж и видял тялото на малко дете, лежащо неподвижно на дъното на басейна. Без да се замисля нито за секунда, той скочил през балкона, прескочил оградата, която ограждала басейна, и се хвърлил във водата. Извлякъл отпуснатото тяло на момчето от водата, направил му изкуствено дишане, възвърнало се нормалното дишане и занесъл изплашеното дете на признателната му майка.

Аз бях толкова горд с баща си през този ден. Никога няма да забравя този случай, защото това е, което Йехова-Цидкену, „Господ - нашата Правда”, направи за мен и за теб. Ние бяхме мъртви във водата, мъртви в престъпления и грехове, но Той скочи в басейна и ни спаси. Този, Който не познаваше греха, беше направен грях за нас, за да станем ние правдата на Бог в Него (II Коринтяни 5:21).

Ако би могъл да изплуваш или да се откупиш, ти не се нуждаеш от Спасител. Но ако си мъртъв във водата, ти трябва да имаш Исус. Ако искаш да получиш вечен живот, трябва да размениш твоя грях и твоята вина за Неговата правда и благодат.

Не зная как е при теб, но когато си спомня, че Исус понесе моя грях и умря за мен на кръста, не ми е никак трудно да освещавам името Му Йехова-Цидкену, „Господ моя Правда”.

Но Исус не е само наша Правда. Той предлага не само прощение на греховете ни, но и освобождение от господството на греха, защото Исус е наш Осветител. Какво означава това? Главното значение на еврейската дума „освещавам” е „да отдели за Божие служение”. Вярващите трябва да бъдат различни, отделени от света чрез подчинението си на Божиите заповеди.

Бог е свят, разделен от Неговия народ, но въпреки това Той ни освещава и ни прави святи, за да можем да имаме общение с Него. В Левит 20:8 Той е наречен Йехова-М`кадеш (ма-ка-деш), „Господ, Който освещава”. Но тъй като в нашите английски Библии това име не е било преведено, както другите имена, то често не е било считано за едно от съставните имена на Йехова.

Божият Свят Дух обитава във вярващите, упълномощава ги да живеят свят живот и да бъдат духовно и телесно чисти (вижте I Коринтяни 6:11; I Солунци 4:3-4; 5:23). Затова, когато размишляваш за Божието име „Йехова, Който освещава”, хвали Го, защото кръвта на Исус не само заличава твоя грях, но и разчупва силата на греха в теб. Благодарни Му, че кръвта на Христос не забелязва греха; тя побеждава (вижте Римляни 6:17-18; Евреи 13:12; I Коринтяни 6:9-11).

Да се свети Твоето име Йехова-М`кадеш, „Господ, Който освещава”.

Пълнота на Святия Дух

Тъй като Бог е твой Баща, второто преимущество, на което ти се радваш в Новия Завет, е пълнотата на Святия Дух. Съставното име на Бог Йехова-Шалом означава „Йехова е мир” (виж Съдии 6:24). Еврейската дума „шалом” е най-често превеждана като „мир” и значението ѝ се изразява в пълнота, хармония с Бог и удовлетворение в живота.

Христовото изкупление е основата за мир с Бог. Преди човечеството да можеше да се примири с Бог, някой трябваше да плати цената за греха, която беше смърт. Исус Христос плати тази цена и общението между Бога и човека, прекъснато поради греха, беше възстановено чрез Неговата кръв (Колосяни 1:20-22). „Наказанието, необходимо да установи нашия мир и благополучие, беше на Него” (Исаия 53:5, др. превод).

Когато Исус умря и Неговата кръв събори бариерата на греха, отделяща ни от Бог, нещо свръхестествено се случи в Йерусалимския храм. Вътрешната завеса, разделяща святото от пресвящото място (Божията тронна зала, съдържаща ковчега на Завета и умилостивилището, напръскано с кръвта на жертвеното животно, внасяна от първосвещеника веднъж в годината), се раздра отгоре до долу, отваряйки за нас път да влезем в пресвящото място - в присъствието на Самия Бог (Евреи 10:19-22).

Йосиф, фарисей и историк от първи век, е записал, че тази четири инча (десет сантиметра) дебела завеса, не би могла да бъде разкъсана от коне, завързани за всяка една от страните ѝ. Тя е отделяла всички от Божието присъствие с изключение на първосвещеника. Но когато внезапно се раздира отгоре до долу, при смъртта на Исус (Марк 15:37-38), достъпът до Бог става възможен за всички, които идват при Него чрез Исус.

Да се свети Твоето име, Йехова-Шалом, „Господ на мир”. Благодаря Ти за връщането на човечеството към този мир с Бог, който беше загубен при грехопадението.

Друго съставно име на Бог, Йехова-Шамма, означава „Йехова е там” (вижте Езекиил 48:35). Шамма е еврейска дума, която значи „преливащ, вечноприсъстващ”. Това име е обещанието за един свят Бог, обитаващ сред Своя народ. Това е обещанието за Неговото присъствие.

Присъствието на Самия Бог е във вярващите, които са живият, растящ и свят Негов храм чрез Духа (Ефесяни 2:19-22). Думата, употребена за „храм” в стих 21, не се отнася за храм въобще, а за светилище. В светилището стоеше кадилният олтар, а в пресвятото място беше умилостивилището, над което се носеше Божественото присъствие или облакът на славата. Чрез Исус ние сме храмове от пръст, изпълнени със славното присъствие на Бога.

Благодари на Бога, че поради прощението на твоите грехове, ти можеш да бъдеш изпълнен и преливащ със Самия Бог; ти можеш да бъдеш изпълнен с Неговия Свят Дух. И това не е всичко. Исус обеща: „Няма да те оставя, нито ще те забравя” (Евреи 13:5). Той е изпратил утешаващия, укрепяващия, ходатайстващия, общуващия Святи Дух на твоя страна.

Да се свети Твоето име, Йехова-Шамма, „Господ е там”!

Помни, ти освещаващ Божието име, поради това, кой е Той и какво е направил за теб. Когато размишляваш върху различните имена на Бог, твоя Баща, утвърждавай вярата си, като превръщаш мислите си в декларации на вяра и хвала.

„Отче, Ти си Йехова-Цидкену. Ти си моя Правда. Аз стоя пред Теб праведен и опростен, поради кръвта на Твоя скъп Син.

Ти си Йехова-М`кадеш, „Господ, Който освещава”. Ти ме съобрази с образа на Твоя Син и разчупи господството на греха над мен.

Ти си Йехова-Шалом, моят мир. Исус донесе мир чрез кръвта на Неговия кръст и ме примири с Теб. Сега Твоят мир, надминаващ всяко разбиране, пази моето сърце и моя ум.

Ти си Йехова-Шамма. Изпълваш ме с Твоето преливащо присъствие и никога няма да ме забравиш или изоставиш. Благодаря Ти, че живееш в мен, Господи.”

Това е един пример какво означава да освещаващ Божието име и да правиш декларации на вяра, основани върху разбирането кой е Той и какво е направил за теб. Но има и още много други неща, за които трябва да освещаващ името на Отец.

9 - Придобиване на Божиите обещания

Не бих искал да ме разберете погрешно. МОЛИТВАТА НЕ Е МАГИЯ, нито нещо лесно, но тя действа. Когато опознаваме Бога, Той ще даде желание в сърцата ни.

Известно време, след като бях станал християнин, моята майка ми довери, че възнамерява да напусне баща ми. „Лари - започна тя, - баща ти и аз сме живели заедно всичките тези години и животът ни беше ужасен. Аз повече не мога да понасям неговото пиене. Не мога да продължа да живея по този начин.”

Съкрушен от думите ѝ, аз я помолих: „Мамо, моля те, не го напускай.”

Но майка ми възрази: „Сега ти си отиваш и сестра ти порасна и също напуска дома. Защо да не го направя?”

„Защото, мамо - отговорих, - аз съм чел написаното с червено в моята Библия.”

„Добре, какво означава то?” - попита тя измъчено, с нотка на раздражение в гласа си.

„То означава, че Исус каза в Матей 18:19 „Ако двама от вас на земята се съгласят за каквото и да било нещо, което да поискат, ще им бъде дадено от Отца Ми, Който е на Небесата.” Аз съм единият, а ти си другият. Ние можем да се съгласим и това да стане.”

Но майка ми не споделяше моя ентузиазъм. Въздъхна дълбоко и добави: „Аз дори нямам достатъчно вяра, за да вярвам, Лари.”

„Няма значение - продължих аз. - Тук не се казва: ако двама от вас се съгласят да вярват... Казва се: ако двама от вас се съгласят... Ако се изисква вяра, тогава аз ще вярвам и за двамата.”

Поставих ръката си на нея и ние се молихме в молитва на съгласие.

Знаеш ли какво се случи след този разговор? Нещата тръгнаха по-зле! Случвало ли ти се е някога това? Молил ли си се някога много усърдно, а нещата са ставали по-зле?

Една нощ, след като баща ми се беше напил и блъснал с колата си, аз коленичих до него и се опитах да му говоря за Бог, но той ме бутна с ръка и прецеди през зъби: „Не ми говори повече тези глупости!”

Тази нощ се молах сред локва от горещи сълзи на пода в моята спалня. Исус беше запалил в сърцето ми изгарящо желание за спасението на моя баща и аз отказвах да се предам. Имах Неговото обещание: „Наслаждавай се в Господа и Той ще ти даде желаното на сърцето ти” (Псалм 37:4).

Това не означаваше, че мога да имам кадилак същата седмица, мерцедес следващия месец и нова къща догодина. Аз не говоря за плътските прищевки. Имам пред вид да предадеш живота си на Исус и да Му позволиш Той да вложи Своите желания в твоето сърце.

Следващата седмица влязох в кухнята и видях майка ми да седи плачеща на масата. Първата ми мисъл беше, че се е случило нещо страшно. „Майко - извиках разтревожено, - какво се е случило?”

Тя избърса сълзите си и каза: „И аз не зная точно, но това, което зная е, че баща ти се е обърнал край пътя днес, излязъл е от колата и се е молил: „Исусе, ако може да направиш нещо с един стар пияница като мен, аз ще предам живота си на Теб.”

След няколко дни получих телефонно обаждане от една болница в Далас, където беше приет баща ми, поради това, че тялото му беше съсипано от алкохола. С присъщия за него глас, той поръча: „Сине, донеси ми една Библия.”

Изненадан от молбата му, аз попитах: „Татко, какво се е случило с теб?”

Все още горд, но смутен, той отговори строго: „Ти знаеш какво ми се случи.” Но тонът му се смекчи и повтори отново: „Донеси ми Библия.”

С Библия в ръка, аз се запътих към възстановителния център. Когато влязох в стаята, баща ми ме прегърна. Първите думи, които излязоха от устата му, бяха: „Би ли се молил за мен?”

Ние паднахме заедно на колене, плакахме и се молихме. Това беше преди повече от петнадесет години. От тогава баща ми вече не пие и е най-добрият ми приятел, който някога съм имал. Той и майка ми са членове на моята църква и всяка неделя изминават 70 мили, за да посещават службите. И всичко това стана, защото моят верен Господ беше посял в сърцето ми свящото желание да видя моя баща изцелен и здрав духовно, душевно и физически. Това е третото преимущество, на което ние се радваме в Новия Завет: здраве и изцеление.

Стабилност: здраве и изцеление

Съставното име на Бог Йехова-Рафа означава „Йехова изцелява”. Думата „рафа” означава „да изцеля и заздравя, да възстановя” не само във физическия смисъл, но и в духовен и нравствен смисъл. Това е, което Бог направи с баща ми.

В часовете по систематична теология в Библейския колеж професорите се опитваха да ми внушат, че Исус не изцелява в наши дни, след което искаха да ме убедят, че този Нов Завет е подобър от Стария. Аз не възприех това. Ти също не трябва да го приемаш. Бог все още е Изцеляващ Бог.

Ако се нуждаеш от изцеление, започни да благодариш на Господ за това, че чрез Неговите рани ние се изцелихме (вижте Исаия 53:5; Матей 8:16-17). Изцелението е вече завършено дело в очите на Бог (I Петрово 2:24).

Направи това, като декларираш вярата си. Концентрирай се върху кръвта, а не върху себе си или онова, което чувстваш. Концентрирай се върху това кой е Той и какво е изработила Неговата кръв за теб. Когато Го хвалиш, Той ще бъде за теб такъв, какъвто ти се нуждаеш да бъде - Йехова-Рафа, „Господ, Който изцелява”.

Застани в позиция на вяра пред Бог. Запомни, най-великите думи на вяра, които някога са били изговорени, са „благодаря Ти”. Затова приканвай себе си да отдаваш благодарности за раните, които Той понесе на Себе Си за твоето изцеление. Освещавай Неговото име Йехова-Рафа и Му благодари за здравето и изцелението, които са твои чрез Исус Христос.

Успех: свобода от проклятието на закона

Четвъртото преимущество, на което ти се радваш, поради заветните взаимоотношения с Бог, твоя Баща, е изкуплението от проклятието на закона. Докато израствах, моето домашно обкръжение не беше много положително. Случвало се е баща ми да клати заканително глава към мен и да казва: „Сигурно ще трябва да те издържам до края на живота си.”

Чувствах се осъден на неуспех; не очаквах да успея в живота. Истинският Лари Лий никога не е оправдавал очакванията на другите.

Мислех си, че само при мен е така. Не знаех, че апостол Павел ясно е заявил в Римляни 3:23 „Всички съгрешиха и не успяха да достигнат Божиата слава.” Нашите грехове ни осъдиха на неуспех. Ние непрекъснато пропадаме във всяка област от живота: морално, емоционално, финансово, социално, духовно и физически. Нито един смъртен човек никога не е изпълнил всички изисквания на Закона.

В Галатяни 3:10 четем: „Проклет всеки, който не постоянства да изпълнява всичко, писано в книгата на закона.” Обаче Римляни 8:2 изявява: „Законът на животворящия Дух ме освободи в Христа Исуса от закона на греха и смъртта.” И в Галатяни 3:13 апостол Павел декларира: „Христос ни изкупи от проклятието на закона, като стана проклет за нас, защото е писано: Проклет всеки, който виси на дърво.”

Какво е това проклятие на закона, от което Христос ни освободи? За да отговорим на този въпрос, трябва да се върнем към книгата Битие и нейното обяснение за грехопадението на човечеството.

Решението на Адам и Ева да не се покорят на Бог, едно решение, довело до падението на нашите първи прародители, имаше отзвук, достигащ много далеч. Чрез техния акт на неподчинение, грехът и всички негови ужасни последствия, навлязоха в света. Божият образ у човечеството беше унищожен и обезобразен, човешките същества се отчуждиха от Създателя си и всички попаднаха под осъждане и смърт.

Чрез Мойсей Бог даде на хората Своя Закон, който постанови единствения стандарт на правда, приемлив за Него. Мойсеевият Закон, един Завет на дела, установи модел за всекидневната обхода на човечеството, обаче поради липса на сила за достигането на този съвършен стандарт, хората винаги пропадаха.

Проклятието за неизпълнението на Закона беше осъждане на човечеството на един осуетен, безнадежден живот на неуспех.

Но когато паднахме в грях, Бог ни пое в Своите ръце на изкупителна милост. Исус Христос, Божият Единороден Син и Единственият безгрешен Човек, доброволно отиде на кръста, понесе смъртното наказание за нашето проклятие, задоволи всяко изискване на Закона и ни даде един Нов, по-добър Завет.

Новозаветните вярващи са свободни от осъдението на Закона, защото в тях е поставена Христовата правда. Освен това, като резултат от Христовото изкупление, заповедите на Закона се трансформираха в благодатни задължения и привилегии, изпълнявани успешно и с готовност от един изкупен народ, притежаващ силата на Святия Дух.

Но и това не е всичко, което Исус Христос извърши за нас, когато отне нашето проклятие. Чрез Исус Божиите богатства принадлежат на Неговия Заветен народ, богатства, които покриват всяка предполагаема нужда на тази земя.

Съгласно Галатяни 3:14 Исус ни изкупи от проклятието на закона, за да може благословието на Авраам да дойде на нас. Какво беше благословието на Авраам? Битие 24:1 ни казва, че Господ благослови Авраам във всичко. Апостол Павел разсъждава: „Онзи, който не пожали Своя Син, но Го предаде за всички ни, как не ще ни подари заедно с Него и всичко?” (Римляни 8:32).

Второзаконие 28 глава изброява с подробности благословенията, които Бог е определил за тези, които Му се покоряват, благословения, които са наши чрез Исус Христос. Нека спомена някои от тях. Божиите благословения ще бъдат над теб, над семейството ти и твоето материално имущество (ст. 4). Бог ще направи така, че враговете ти да бъдат победени (ст. 7). Господ ще заповяда благословието Си над житниците ти и над всичко, което предприемаш (ст. 8). Той ще ти отвори съкровището Си, за да можеш да даваш, а не да вземаш на заем от други (ст. 12). Ще успяваш, защото Бог ще те направи глава, а не опашка. Ще бъдеш отгоре, а не отдолу (ст. 13).

Както видяхме, Исус взе проклятието на нашия неуспех и недостатъчност и стана източник на нашия успех и благословения, наш Йехова-Ире. Името Йехова-Ире означава „Господ, Който промисля” (Битие 22:14).

Бог, нашият Баща, вижда нуждите ни предварително и промисля за тях. Неговото име Йехова-Ире е откровение за Божията готовност и способност да осигури средство за преодоляване както на нашия грях, така и на нашата нужда. Понеже Исус премахна проклятието, ние сме изолирани от неуспеха, бил той морален, финансов, емоционален, социален или духовен. Ние можем всичко чрез Христос (Филипяни 4:13).

Затова, когато освещаващ Неговото име Йехова-Ире, благодари на Бог, че си свободен от проклятието. Декларирай, че Исус, Който стана проклет за теб, те е освободил и ти няма да живееш под проклятието на Закона. Авторът на един стар химн прави следното изявление: „Въпреки, че земята препятства и адът беснее, всичко трябва да съдейства за твое добро.”

Пей това! Изговаряй го! Вярвай го!

Сигурност: свобода от страха, от смъртта и ада

Петото преимущество, на което се радваш в твоите заветни взаимоотношения с Бог, твоя Баща, е свободата от страха, от смъртта и ада.

Божият съставно име Йехова-Нисий означава „Йехова - мое Знаме” (Изход 17:15). Думата „знаме” може да бъде преведена като „върлина, флаг”. Сред евреите тя е също и дума, означаваща „чудо”. Като един символ или флаг, знамето е било обединяващото звено, вдъхващо надежда и стимул; един знак, издиган нависоко при специални случаи. Знамето представляваше Божията кауза, Неговата битка и беше белег на освобождение и спасение.

Исаия предсказа, че ще излезе пръчка от Есеевия корен, която ще бъде знаме (флаг) на племената (Исаия 11:10). Този Есеев корен е Исус Христос (Римляни 1:3). Исус, нашето знаме на изкупление и воюване, победи света и неговата сила, причиняваща ни зло (Йоан 16:33).

Бог е възвишил Христос далеч по-горе от всички началства, власти и сили, турил е всичко под нозете Му и Го е поставил за глава на църквата (Ефесяни 1:18-23). Сега Исус влиза в битка преди вярващите, дава ни победа и ни прави победители (I Коринтяни 15:57).

Когато Исус Христос, нашето Знаме, беше възкресен от мъртвите, Той унищожи смъртта и донесе живот и безсмъртие, които да светят чрез Евангелието (II Тим. 1:10). Сега вече не трябва да се страхуваме от смъртта, защото Исусовата смърт и възкресение направиха безсилен този, който имаше силата на смъртта - сатана (Евреи 2:14-15). Христовото Знаме над нас е любов, а любовта никога не отпада.

Друго съставно име на Бог, Йехова-Рохи, означава „Йехова - мой Пастир” (Псалм 23). Главното значение на Рохи или Рох е „да храня или вода на паша, както овчарят неговото стадо”. Тази дума може да се преведе още и като „другар” или „приятел”.

Исус е Пастирът на Своя народ (Йоан 10:11; Евреи 13:20) и Той храни, води и защитава овцете Си, и се грижи за тях. Понеже Той е наш Пастир, ние не трябва да се страхуваме от смъртта (Псалм 23:1,4,6; I Коринтяни 15:55-57).

Когато размишляваш за кръста, хвали Господа, че си свободен от смъртта и ада, защото твоят грях беше премахнат на Голгота. Хвали Го, защото няма да погинеш, а ще имаш вечен живот. Отправи погледа си върху Исус, Който беше разпънат, и декларирай: „Съразпнах се с Христа и сега вече не аз живея, но Христос живее в мен” (Галатяни 2:20).

Размисли за това: ако някой стреля с пистолет в теб точно сега, твоето земно тяло ще падне мъртво, но щом си вярваш, живият ти дух веднага ще отиде в присъствието на Господа (II Коринтяни 5:8). Когато твоят дух схване истината, че си едно вечно създание, което никога няма да умре, ти ще живееш различно, ще говориш различно, ще се държиш различно. Ти си вечно същество, което вече живее вечния живот.

Благодари на Бог, че Той е твое Знаме, че е победил смъртта, ада и гроба. Слави Господа, защото Той е твой Пастир, Който ще те отведе от долината на смъртната сянка в дома Господен, където ще живееш завинаги.

Да се свети името Ти, Йехова-Нисий, „Господ - мое Знаме”! Да се свети името Ти, Йехова-Рохи, „Господ - мой Пастир”! Филипяни 2:9-10 гласи: „Бог Го превъзвиши и Му подари името, което е над всяко друго име; така че в Исусовото име да се поклони всяко коляно.” Коленете на всеки враг трябва да се преклонят и всеки трябва да признае Христовата върховна власт, сила и господство. В името на Исус се открива пълнотата на Божия характер и естество. Имената на Йехова се изпълняват в Исус, Който каза: „Аз дойдох в името на Моя Отец” (Йоан 5:43). „В Него обитава телесно всичката пълнота на божеството” - заявява апостол Павел в Колосяни 2:9.

Ние се новораждаме, вярвайки в Исусовото име (Йоан 1:12,13), и пак чрез вяра в Неговото име живеем живот на победа. Необходимо е да се подчиним на господството на Исус и властта на това име във всяка една област от нашия живот, защото апостол Павел каза: „Всеки, който изповядва Господното име, да отстъпи от неправдата” (II Тимотей 2:9). Ако в живота си допуснем нещо, което не е според Неговото естество и воля, ние пренебрегваме името Му; вместо да Го освещаваме, ние го оскверняваме. Трябва да се подчиним на господството на Исус и Неговото име във всяка област от нашия живот, защото Бог е заповядал: „Да не изговаряш напразно (да не злоупотребяваш или употребяваш неправилно - бел. прев.) името на Господ, твоя Бог” (Изход 20:7).

По време на голямото съживление на Асуза стрийт през 1900 година беше отправена такава покана от амвона: „Всеки, който желае прощение, освещение, изцеление и кръщение в Святия Дух, да стане и излезе напред.” Говорителят беше прав. Исус е наша Правда, наш Осветител, Мир, Изцелител, Снабдител, Знаме, Пастир, преизобилстващ и присъстващ в нас.

Отче наш, Който си на Небесата, да се свети Твоето име. Помогни ни, Господи, да не злоупотребяваме с Твоето име!

МОЛИТВЕНА СХЕМА

1. Отче наш, Който си на Небесата...
 - a. Представи си кръвта, пролята от Исус на кръста.
 - b. Благодарни на Бога, че можеш да Го наричаш Татко, поради тази кръв.
2. Да се свети Твоето име...
 - a. Преимущество 1: грях - прощение на греха и освобождение от властта на греха.
 - Освещавай Неговото име:
 - Йехова-Цидкену: Йехова - наша Правда;
 - Йехова-М'кадеш: Йехова, Който освещава.
 - Направи свои декларации на вяра.
 - b. Преимущество 2: Дух - пълнотата на Святия Дух.
 - Освещавай Неговото име:
 - Йехова-Шалом: Йехова е мир.
 - Йехова-Шамма: Йехова е там.
 - Направи свои декларации на вяра.
 - c. Преимущество 3: Стабилност - здраве и изцеление.
 - Освещавай Неговото име:
 - Йехова-Рафа: Йехова изцелява;
 - Направи свои декларации на вяра.

- d. Преимущество 4: Успех - свобода от проклятието.
 - Освещавай Неговото име:
 - Йехова-Ире: Йехова промисля;
 - Направи свои декларации на вяра.
 - e. Преимущество 5: Сигурност - свобода от страха от смъртта и ада.
 - Освещавай Неговото име:
 - Йехова-Рохи: Йехова - мой Пастир;
 - Йехова-Нисий: Йехова - мое знаме.
 - Направи свои декларации на вяра.
3. Употребявал ли си неправилно Господното име?
- a. Помоли Святия Дух да ти открие областите, в които може да си употребявал Господното име неправилно.
 - b. Подчини се на господството на Христос.
4. Моли се в Духа, покланяй се на Господа и пей в Духа.

10 - Божието царство в теб и твоето семейство

Мекилта, един съвременен манускрипт, който включва коментар върху по-голямата част от книгата „Изход”, съдържа следната притча:

Един човек отишъл в някаква област и попитал хората дали може да управлява над тях.

Те казали: „Какво добро си направил за нас? Защо трябва да приемаме твоето управление?”

В отговор човекът им издигнал стена. Доставил им вода. Спечелил битка за тях. Тогава отново им задал въпроса: „Мога ли да управлявам над вас?”

Те отговорили: „Да, да.”

Притчата продължава: Така беше с Вездесъщия. Той изведе Израел от Египет. Раздели морето за тях. Даде им манна.

Той задоволяваше нуждите им. Изпрати им пдпъдъци. Спечели за тях битката с Амалик. Тогава им каза: „Мога ли да управлявам над вас?”

Те отговориха: „Да, да.”

Тук притчата завършва, но не и приложението й. Бог, нашият Баща, идва при нас и пита: „Мога ли да управлявам над вас?”

Често нашият дързък отговор е: „Кой си Ти и какво добро си направил за нас, че да приемем управлението Ти?”

Бог не беше длъжен да дава отговор, но поради любовта Си Той каза: „Аз Съм ваш Баща, Творецът Бог, и така обикнах света, че дадох Моя Единствен Син, за да не погине нито един, който вярва в Него, но да има вечен живот. Неговата пролята кръв ви донесе правда и осветение, мир и достъп в Моето присъствие. С раните по Неговия гръб вие бяхте изцелени.

Той ви изкупи от проклятието на неуспеха. Той вижда нуждите ви още преди да се появят и промисля отговор за тях. Той е вашето знаме, което влиза в битката преди вас и разчиства пътя. Вие не трябва да се страхувате от смъртта и ада, защото Той е добрият Пастир, Който дава живота Си за Своите овце. Той е унищожил смъртта и е донесъл живот и безсмъртие.”

Тогава Бог отново попита: „Мога ли да управлявам над вас?”

Бог управлява над нас, когато Му се подчиняваме, когато приемаме Неговото господство и власт в нашия живот и когато сме активни в напредването на Исусовото Царство за побеждаване на злото, за изкупление на грешниците и за донасяне на благословенията на Божието управление до човечеството. Такава е есенцията на онова, което искрено желаем, когато декларираме: „Да дойде Твоето царство, да бъде Твоята воля.” Ние се подчиняваме на Бога и Го молим да изпълни волята Си на земята.

Забележи глаголите в тези две изявления: „Да дойде Твоето царство, да бъде Твоята воля както на Небето, така и на земята.” В гръцкия оригинал глаголите са поставени в началото на

изреченията с цел да се наблегне на тях. У мен възниква представата за човек, който тропат твърдо и категорично с крак: „Ела, Царство Божие! Бъди, воля Божия!”

Нека илюстрирам това. Казвал ли си някога: „Тегля чертата точно тук. Така ще бъде. Категоричен съм”? Тази е идеята в горните изявления. Затова не е нито арогантно, нито самонадеяно да заявиш смело: „Ела, Царство Божие! Бъди, воля Божия!”

Бог има воля за всеки ден от живота ти, затова бъди настойчив в молитва. Вместо да мънкаш такива слаби, невзрачни молитви, като: „О, Исусе, помогни ми”, започни смело да декларираш Божиите обещания. Застани в победата, която Христос е спечелил за теб. Не позволявай да те заплашват дребните сатанински изкушения, препятстващи мощните Божи обещания. Заяви, че Божията воля ще бъде изпълнена и Неговото царство ще дойде.

А какво е Божието царство? Апостол Павел ни казва: „Божие Царство не е ядене и пиене, но правда, мир и радост в Святия Дух” (Римляни 14:17).

Ние искаме в живота ни да бъдат установени Божиите приоритети, но толкова често „опашката върти кучето”. Някой е нарекъл това „тиранията на натиска”, което означава, че ние позволяваме на много неща, причиняващи безпокойства и трудности, да влияят върху важните неща, на които би трябвало да се даде най-висок приоритет.

Например закопчавал ли си понякога палтото си, като си пропускал най-горното копче? Стигаш до долу, виждаш, че всички са объркани и започваш отново. Животът е като това закопчаване. Ако нямаш Бог за главен приоритет, нищо няма да се нарежда, както трябва. Твоето здраве, емоции, цели и отношения излизат от равновесие.

Колко добре зная това! В ранните години на моята женитба и служение всичките ми приоритети по отношение на времето бяха объркани. Аз бях студент в колеж на разстояние 35 мили от дома, ръководех младежите и евангелизацията към Баптистката църква в Бевърли Хилс, бях съпруг и баща на три малки деца.

Моите приоритети при разпределяне на времето бяха в следния ред: църквата беше на първо място, моето учение - на второ, семейството ми - на трето, молитвата и връзката ми с Бог - на последно. Знаех, че Исус беше заповядал: „Търсете първо царството на Бог и Неговата правда и всичко това ще ви се прибави” (Мат. 6:33), но аз правех точно обратното. Бях зает да търся „всичко това”, вместо да търся първо царството.

Когато поставих обаче Исус на първо място, Той започна да слага всичко останало на правилното му място и безредието и хаосът бяха заместени с успокояващия Божий мир.

С годините моята програма ставаше все по-заета и сложна и се налагаше да бъда далеч от семейството си за дълго време, но Мелва и аз знаехме какво правим. Ние представяхме ангажиментите си пред Бог в молитва и Той ни даваше най-доброто разрешение за нашия начин на живот.

Това, което важи за мен, важи и за теб. Когато дадеш приоритет на молитвата и търсиш Божиата мъдрост, Господ ще започне да преустройва твоята програма, откривайки ти как да разпределяш правилно времето си.

Да поставиш в ред приоритетите, свързани с твоето време, е нещо важно, но след това трябва да оправиш и молитвените си приоритети. Когато се молиш, трябва да декларираш идването на Божието царство и изпълнението на Неговата воля в следните четири главни области: 1. по отношение на твоята личност; 2. на твоето семейство; 3. на твоята църква; 4. на твоята нация. Как се молиш по тези четири важни точки?

Както положението на кормилото определя курса на един кораб, така и езикът управлява курса на човешкия живот, защото езикът е кормилото на живота (вижте Яков 3:3-5). При все че БЕЗМИСЛЕНИТЕ ИЗПОВЕДИ няма да постигнат своето, когато езикът се съгласи с Божия Дух и заяви с искреност и вяра: „Да дойде царството Ти, да бъде волята Ти”, тогава се поема правилния курс в живота. Молейки се така всеки ден, декларирай, че Божието царство ще дойде и че Неговата воля ще бъде извършена в тези четири главни области.

Твоята личност

Започни със себе си. Яков 5:16 гласи: „Молитвата на праведния човек е силна и ефективна” (прев. от англ.). Ако не си изправен пред Бог, твоята молитва няма да бъде ефективна. Ежедневно се моли Божието царство, Неговата правда, радост и мир, да бъдат установени в теб и волята Му за теб през този ден да бъде изградена в твоя дух.

Ти се нуждаеш от Божествена мъдрост и откровение, за да ръководиш правилно своя дом, работа, средства и т. н. Когато се молиш: „Да дойде Твоето царство, да бъде Твоята воля”, покани Исус да заеме Своето законно място на трона на твоето сърце и да управлява духа, душата и тялото ти. Тогава се моли за различните задачи, които имаш през деня.

Помоли Святия Дух да те снабди със способности, умение и сила. Както казва Юда: „Изграждай себе си... напредвай, издигай се като здание все по-високо и по-високо чрез молитва в Святия Дух” (Юда 20 - разширена Библия). Стой пред Господа, докато бъде поставен курсът за деня и Духът на Бог започне да функционира. Това е много важно, защото ако Исус не е Господ в теб, Той няма да бъде Господ и в твоя втори приоритет - семейството ти.

Твоето семейство

Ако си семеен, моли се за твоя партньор. Моли се правда, мир и радост да управляват живота на партньора ти. Моли се за нуждите на партньора си, декларирайки с вяра: „Да дойде Твоето царство, да бъде Твоята воля”, докато Духът те освободи да продължиш по-нататък в молитва. Това е много важно, защото ако изгубиш собственото си семейство, работата ти за Божието семейство ще бъде много затруднявана.

Един млад евангелизатор, който беше на път да изгуби жена си, се интересуваше повече от своята репутация и заплануваните евангелизаторски събрания, отколкото от любов към жена си и възстановяването на брака си. Когато коленичи да се моли за голямото служение, което искаше да има, Господ постави на младия Си слуга един пронизващ въпрос: „Какво те кара да мислиш, че аз искам да поверя на теб Моята невеста, когато ти не се грижиш за твоята собствена?”

Нашите семейства трябва да бъдат първи. Едни от най-окаяните хора, които познавам, са тези, които се опитваха да спечелят света за Бог, а междувременно изгубиха собствените си семейства.

Как трябва да се молиш за семейството си? Ако имаш деца, декларирай: „Да дойде Твоето царство, да бъде Твоята воля” в живота на всяко едно от тях. Отправяй конкретни молби. Слушай какво ти говори Божият Дух относно твоите деца.

Господ започна да ми говори за нашия син Джон Аарон, той беше още в майчината си утроба, и всичко това се сбъдна в неговия живот.

Когато беше на 11 години, Джон Аарон каза: „Татко, спомняш ли си Майк, момчето от училището, онова, което никой не обичаше, защото имаше затруднен говор? Той не може да чете и децата казват, че е глупав. Днес аз го доведох при Исус.”

Знаеш ли защо се случи това? Защото всеки ден от живота на Джон Аарон аз съм декларирай: „Да дойде царството Ти в него, Господи. Твоята воля да се изпълни в него!” Всеки ден се моля над моя син и двете ми дъщери Йоана и Джой Елизабет, правейки същата декларация.

Аз се моля също за тези, с които те биха се свързали в брак, за да не излязат извън съвършената Божия воля за техния живот. Защо? Защото съм видял, че си струва да се молиш по този начин.

Ето най-добрата илюстрация, която знам по отношение на молитвата за твоите деца и за тези, за които биха се оженили.

Моята жена Мелва Йо е защитила магистърска степен по музика; тя е оперен сопран и невероятен вокалист. Пяла е по целия свят. Ние се срещнахме в колежа. Тя беше Мис Даласки Баптистки колеж, а аз някаква „къртица в дупка”. (Бях зает да чета написаното с червено и да се моля за сила, помниш ли?)

Тя беше от елита на колежа, пееше за президента на Южната Баптистка конвенция, а аз бях едно дребно момче, което не би могло да спечели вниманието ѝ. Ние и двамата участвахме в хора

на колежа, така че аз я бях забелязал, разбира се. Срещал се бях с едно момиче от моя роден град, а Мелва беше сгодена за момче от Мисисипи.

Тази година нашият хор пътуваше по целия свят и Мелва и аз станяхме приятели. Една вечер бяхме в моята кола на път за концерта, когато тя неочаквано събщи: „Аз ще се омъжа.”

Усмяхнах се и казах: „Ти трябва да се омъжиш за това бедно момче, Мелва. Сгодена си за него от три години.”

Мелва замълча за една минута и тихо отговори: „Да, но аз няма да се омъжа за него.”

Нещо в начина, по който тя каза това, накара вътрешностите ми да прошепнат: „Всичко идва на мястото си!” Аз не казах нито дума и тя също, но това трябва да е оказало въздействие върху нея, защото не пожела да я върна в колежа тази вечер. Всъщност тя направи нещо много зряло: скри се в тоалетната и аз не можах да я намеря.

А на следващия ден? Мелва не дойде на лекции, защото не искаше да ме срещне. Но аз знаех къде работеше и също направих нещо зряло. Отидох там и се скрих зад едно дърво. Когато приключи работния ден, изскочих пред нея и заповядах: „Мелва Йо Браянт, няма да ходиш никъде.”

Тя се усмихна, кимна с глава и каза тихо: „Няма да ходя никъде.”

Ние се отправихме към тих парк в подножието на един хълм, за да разговаряме. Слънцето залязваше и беше толкова романтично. Подобно на Симон Петър, който не знаеше какво да каже на планината на Преображението, аз смънках: „Мислиш ли, че можем да се оженим?” (Това беше едно от първите сериозни неща, които някога съм й казвал.)

Отвърщайки на втренчения ми поглед, тя отговори сериозно: „Да, така мисля. Лари, ако това наистина е от Господа, моят годеник ще ми се обади и ще развали годежа с мен.”

Досещаш ли се? След три дни това момче й се обадило. „Мелва - признал той, - от няколко седмици имах желание да ти се обадя, но не исках да те разстройвам. Виж, аз се срещам с едно момиче тук в Мисисипи и искам да оттегля ангажимента си към теб. Не мисля, че трябва да се женим.”

Той трябва да е бил шокиран от тона на Мелвиния отговор. „Добре - каза тя, отправяйки въздишка на благодарност към Бог. - Добре!”

Мелва дойде при мен и ми разказа какво се е случило, добавяйки натъртено: „Това е Господната воля.”

Аз си помислих: „Прекалено млад съм, за да умра от щастие!”

Тогава Мелва събщи: „Трябва да говорим с баща ми.”

„С баща ти?” - измърморих аз, опитвайки се да прикрия вълнението си.

Така предприехме пътуване до Арканзаските възвишения, където беше израснала Мелва. Късно същата вечер пристигнахме в дома на родителите й, които ни поздравиха на вратата. Мелва ме представи и събщи гордо: „Татко, това е човекът, за когото ще се омъжа.”

Господин Браянт ме погледна и каза: „Това... това... това е, за което сме се молили повече от 40 години!”

Тогава ме покани да седна и ми разказа една история, която никога няма да забравя.

„Сине - започна той добронамерено, - на майката на Мелва беше казано, че според медицинската наука, за нея е невъзможно да износи дете. Но ние викахме към Бога, както Анна направи за Самуил. Молихме се 20 години: „Боже, дай ни дете. Твоята воля да се изпълни за това дете.” След 20 години брак, направихме обрек пред Бог. Обещахме, ако детето е момче, да го посветим на служение; а ако е момиче, да го посветим за пасторска жена.”

Господин Браянт спря, а аз си помислих: „Никога не съм имал шанс.”

Тогава Мелвиният баща продължи историята. „Когато жена ми беше 40-годишна, забременя. Седем от деветте месеца бременност лежеше на легло. Но когато роди едно здраво момиченце, ние представихме детето си пред Господа и обещахме: „Исусе, всеки ден от живота й ще декларираме да бъде извършена Божията воля за нашето дете.”

Разбираш ли? Решението на Мелва: „Аз няма да се омъжа за него”, беше подготвяно 40 години от нейните родители, които бяха застанали в молитва, декларирайки: „Да бъде Твоята воля в живота на нашата дъщеря, Господи!”

Ето защо аз те приканвам да ходатайстваш за децата си и да се молиш те да не излязат извън съвършената Божия воля за техния живот. Докато децата ти са малки, моли се Бог да ти открие Своя план за тяхното бъдеще, за да можеш да ги обучиш в пътя, по който трябва да вървят. Пази в сърцето си нещата, които Господ ти говори за всяко дете, и изисквай ежедневно Божията мъдрост за тяхното ръководство и обучение.

Моли се Господ да вложи в сърцето ти ходатайство за други членове на семейството. Позволи кръгът на твоята грижа и състрадание да бъде разширен.

Понякога ти си застава да се молиш за даден човек и не можеш да се освободиш от мисълта за него. Когато това се случи, бъди чувствителен към Святия Дух, защото Той знае, че човекът се нуждае от молитва през този ден. Постарай се не да изкажеш надве-натри някаква малка молитвена формула, а да се молиш, докато Святия Дух те освободи от застъпничеството.

Ако молитвеното ти време е свършило, преди да си се молил за всички основни неща в Господната молитва, спри и при първа възможност по-късно през деня - карайки колата, работейки около къщата или преди да си легнеш да спиш - започни от там, където си спрял. Нека животът ти стане живот на молитва. Научи се да „плащаш цената“ за това, от което се нуждаеш.

И всеки ден, когато Бог попита: „Мога ли да царувам в теб?“, радостно декларирай: „Да, да! Да дойде Твоето царство. Да бъде Твоята воля! Аз Те призовавам да извършиш съвършената Си воля в мен, в моя партньор, в моите деца и моите близки. Поставям Твоята воля пред моите собствени желания.“

Има и други важни приоритети, които трябва да бъдат установени и отстоявани. Тях ще разгледаме в следващата глава, като не преставаме да се молим с тази мощна молитва: „Да дойде Твоето царство, да бъде Твоята воля!“

11 - Божието царство в твоята църква и нация

През 1974 година интервюирах Ричард Урмбранд, юдейски християнин, който е прекарал три години в един румънски затвор, където е бил измъчван заради вярата си.

„Господин Урмбранд - попитах аз, - мислите ли, че американските християни ще преживеят това, което вие преживяхте?“

Неговият отговор ме стресна. „Не - отговори той сериозно. - Не мисля, че това време ще дойде. Считаю, че то вече е дошло. В Америка аз преживях десет пъти по-силен демоничен натиск, стремящ се да ме върне назад, отколкото този, който преживях в затвора.“

Това е неоспорим факт. Като вярващи, ти и аз сме част от Божията армия и тя е в битка. Време е да осъзнаем, че Божията армия е формирана, за да воюва, а не за да показва блестящите си медени копчета и лъснатите си обувки. Бог ни е призовал да бъдем войници - да бъдем една помазана, освобождаваща армия с изцеление в нашите ръце. Ние можем да загубим поради непослушание, но не можем да загубим, ако воюваме.

Павел, един от Божиите генерали, ни заповядва да воюваме в добрата битка на вярата (I Тимотей 6:12). Забележи, че Павел не каза: „Воювайте, ако това ви харесва. Воювайте, ако имате такъв темперамент.“ Всеки вярващ трябва да воюва в добрата битка на вярата. Сатана е обявил война на вярващите и не воюва справедливо.

Ти и твоето семейство сте точно толкова под сатанинския прицел, колкото са твоята църква и нация. Затова е от изключителна важност да се научим как да се молим ежедневно за четирите области и да декларираме: „Ела, царство Божие! Бъди, воля Божия!“

Говорихме как можеш да установиш и запазиш божествените приоритети в теб и семейството ти. Сега ще насоча вниманието ти върху други две критични области - твоята църква и твоята нация, и ще открием как да побеждаваме дявола там.

Твоята църква

Твоят трети молитвен приоритет е църквата ти. Моли се за пастора, за ръководството на църквата, за вярност от страна на хората и за жетвата.

П а с т о р њ т

Като се молиш за твоя пастор, моли се Бог да го помага, да му говори и да го напътства. Искай Господ да даде на твоя пастор сърце на пастир, искай да влива мъдрост в него, когато прекарва време със Словото и в молитва, искай да го направи чист канал, през който да протичат дарбите и силата на Святия Дух.

Р ъ к о в о д с т в о

Назовавай имената на ръководителите в молитва. Когато се молиш за тях един по един, Святия Дух често ще ти показва конкретните им нужди. Моли се за хората в църквата, които служат по начини, докосващи директно собствения ти живот. моли се Господ да заздравява различните групи и организации в църквата. Искай Бог да им покаже как да поддържат общението в църквата и евангелизацията извън нея.

В я р н о с т

Моли се за хората от църквата - да бъдат верни на семействата си и на истината, която Бог е дал на църквата и на Исус. Настоявай Святия Дух да ги установи в дома Господен, за да принасят плод, като привеждат души и ходатайстват. Моли се да бъдат верни в даването на десетъците и даренията си и да служат на Бог така, както Той желае.

Ж е т в а т а

Бог ми даде един пасаж от Исая, с който да изисквам жетва за църквата, когато се моля: „Не бой се, защото Аз Съм с теб; от изток ще доведе потомството ти и от запад ще те събере; ще река на севера: възвърни и на юга не задържай; доведи синовете Ми от далеч и дъщерите ми от земния край, всички, които се наричат с Моето име, които сътворих за славата Си; Аз създадох всеки от тях, да! Аз го направих.” (Исая 43:5-7).

Затова, когато се моля за моята църква, аз говоря на силите и началствата на въздушната власт, които действат в децата на непокорството (Ефесяни 2:2). Тези сили и началства държат управлението над известни области. Аз говоря на областта, северно от моята църква, като на личност, и казвам: „Север, ти имаш хора, които Бог иска да станат част от църквата ми. Аз ти заповядвам в името на Исус да освободиш всеки човек, за който се предполага, че ще стане член от това тяло.”

Така говоря на юга, изтока и запада и заставам срещу тях в Духа. Заповядвам им да освободят всеки един от тези, които Бог е определил да бъдат спасени, установени и утвърдени в моята църква.

Аз престоявам в молитва, докато получа уверение в духа си, че злите сили ме чуват и отстъпват това, което ми принадлежи. Чрез Духа заставам срещу тези географски области и ги предизвиквам, докато те престанат да упражняват контрол. Тогава в Исусовото име моля Бог да изпрати ангелите Си да служат на тези, които наследяват спасение (Евреи 1:13-14).

Това може да изглежда прекалено несериозно на някои хора. Но нека не се поддаваме на навика да приемаме всяко едно необичайно нещо, което не ни допада, като сигурен белег за фалшификация; то може да е реално. Спомнете си как изглеждаха не ортодоксалните Исусови методи в очите на фарисеите, които се считаха за експерти по духовните въпроси.

Доналд Джи, един мъдър британски пастор и дългогодишен библейски учител, каза: „Тези, които претендират да отсъждат духовните въпроси, трябва да са готови да покажат документите, удостоверяващи личната им духовна опитност.” За съжаление много от хората, осъждащи проявления и опитности, породени от Святия Дух, са имали малка лична опитност.

Колко знаят, че Исус Христос е същият вчера, днес и завинаги? Колко знаят още, че фарисеите са същите вчера, днес и завинаги? Нека не бъдем духовно невежи и наивни. Нека желаем да бъдем балансирани, а не балсамирани. Сега дръж здраво теологическата си шапка, защото имам да кажа още нещо.

Един ден, когато се молах усърдно в Духа и заповядвах на севера да предаде всеки, който принадлежи на моята църква, аз видях във видение едно огромно, черно, покрито с мъх създание. То беше почти 9 стъпки високо и държеше верига. Демоничното същество ми се надсмиваше

презрително, викаше ме с ръка, подиграваше ми се и сякаш казваше: „Наистина ли говориш сериозно? Искаш ли да се преборим за това?“

Нещо се надигна в моя дух и аз знаех как се е чувствал Давид, когато е срещнал Голиат. Чух се да казвам, че това същество ще освободи всяка душа, която Святият Дух е привлякъл да бъде част от моята църква. То ме погледна втренчено и след като му се съпротивих в името на Исус, бавно изпусна веригата и се измъкна.

По това време се случи и нещо друго. Една сутрин говорех на севера, юга, изтока и запада, заповядвайки им да възвърнат спасяемите. Точно тогава видях във видение една огромна маршируваща армия. Говоря за десетки хиляди войници. Те бяха преодолели умората от битката и маршируваха в такт.

Учуден, аз попитах:

„Господи, какво е това?“

Господ отговори: „Сине, това е твоята църква.“

Тогава нашата църква беше едва 300 души и аз възкликнах скептично: „Моята църква!“

По-късно Господ ми говори отново и обясни: „Лари, когато се молиш да възвърне спасяемите, ти си мислиш за тексаските градове Гринвил и Сулфър Спрингс на не повече от 50 мили разстояние, а аз си мисля за Германия, за Ерусалим. аз Съм Бог на цялата земя.“

Бях изумен. Споделих преживяното с вярващите от нашето ранно сутрешно молитвено събрание и ние всички бяхме впечатлени от това, че когато декларираме: „Изток, възвърни! Не задържай“, Бог си мисли за Германия.

Следващата неделя, отправяйки покана в края на службата, аз казах: „Цяла седмица съм се молил за вас и знаей, че вие сте тук от север, юг, изток и запад, защото ние сме се молили да дойдете. Библията казва, че Господ всеки ден прибавяше към църквата ония, които се спасяваха. Колко от вас днес чувстват, че Господ ги прибавя към тази църква? Бихте ли вдигнали ръка и дошли напред, за да се моля за вас?“

Сред тези, които излязоха отпред, беше един висок мъж с красивата си руса жена и двете си симпатични малки момчета. Божият Дух ми прошепна: „Попитай го от къде е.“

Той почти удари пети и козирува, казвайки: „Преди две години, когато служех в Германия като майор в американската армия, аз слушах една от вашите касети за молитвата към севера, юга, изтока и запада. Господ ми каза да си подам оставката в армията, да се преместя в Рокуол, Тексас и да се присъединя към Божията армия тук.“

Чуй! Това е нещо реално! Ние трябва да се научим да се молим и да се подчиняваме, както каза преди години Пол Йонги Чо, а Бог ще се погрижи за детайлите. Това, което прибави над 4000 нови членове към Църквата на канарата през 1985 година, не беше хубавата сграда или някаква съвършена оркестрова програма. През 1986 година, за един период от три месеца, ние видяхме да се новораждат 500 души. Този духовен импулс продължава да изгражда. И не е Лари Лий причината за това, а Бог.

Бог ни научи първо да се молим и да заповядваме на севера, юга, изтока и запада да предадат спасяемите. Тогава молим Святия Дух да привлече души при Исус и изпращаме ангелите да служат на наследяващите спасение. Ние се молим: „Не позволявай хората да претърпяват инциденти, когато са на път към църквата. Не допускай семействата им да бъдат подтиквани към спорове и това да попречи на идването им в Божия дом. Съдействай на тези, които идват тук, да са изпълнени с благодат.“ И накрая декларираме нивото на вяра, дадено ни от Бог.

Какво искам да кажа? Когато говоря за нива на вярата, аз нямам предвид „свръх позитивно становище“ или измислени и мотивирани от човека цели. аз говоря за вложени от Духа цели. Виж, Святият Дух влага в моя дух определено число души, за които аз моля Бог. Споделям това с моя персонал и ние започваме да се молим за този определен брой души. Всяка сутрин, когато се молим, ние заставаме в съгласие с Бог за това число хора, които да се прибавят към църквата.

През годините сме забелязали подчертано съотношение между броя на верните посетители в нашите ранни сутрешни молитвени събрания, количеството десетъци и дарения и числото на прибавените към църквата.

Например през 1984 година имахме около 20 верни посетители в сутрешната молитва. (Молеха се повече хора, но аз говоря за верните молитвени войници.) Нашите дарения бяха около 20000 долара всяка седмица и около 20 души се присъединяваха към църквата за същия период от време.

Числото на молещите се растеше и в средата на 1984 година Бог каза: „Аз искам да вярвате за 60 нови членове и 60000 долара седмично.” Ние започнахме с 60 верни застъпници, даренията нараснаха на 60000 долара седмично и средно имахме 60 новообърнати в църквата всяка седмица.

Числото на верните молещи се увеличи и през 1985 година нашето ниво на вяра беше за 100 повярвали и 110000 долара седмично. Бог го направи реално и това духовно съотношение продължава.

Днес ние имаме много повече молитвени войници. Цели семейства идват в църквата за сутрешната молитва, а много от членовете, които живеят прекалено далеч, за да пътуват до Рокуол всяка сутрин за молитва, започнаха молитвени събрания по домовете си.

Аз не обещавам, че същото нещо ще се случи и в твоята църква, но ще ти кажа това: ако бях на твоё място, бих помолил Святия Дух да пречисти мотивите ми. Тогава щях да съдействам за започване на сутрешни молитвени събрания в моята църква, ако още нямаме такива, и щях да оставя Бог да извърши, каквото е необходимо сред нас.

Направи молитвата приоритет в твоята църква. Моли се за пастора и ръководството. Моли се за вяност у хората и за жетвата, декларирайки: „Ела, царство Божие. Бъди, воля Божия!”

Твоята нация

Твоят четвърти молитвен приоритет е нацията. Моли се министър председателят да има мъдрост от Бог, духовните лидери да ходят в мъдрост, да бъдат хора на молитвата и да бъдат пазени от Божията сила. Моли се конкретно, назовавайки местните и държавни ръководители. Моли се за съживление.

Господ заповядва също да се молим за Ерусалим (Псалм 122:6), така че моли се за народа на Израел.

Ти можеш да се молиш Бог да вложи в сърцето ти друга нация по света, например комунистическите нации, страните, преминаващи през революция или глад и т. н. Позволи на Святия Дух да разшири границите на твоята заинтересованост и съчувствие.

До тук ти си се молил по първите два главни аспекта в Христовата молитва-модел: „Отче наш, Който си на Небесата, да се свети Твоёто име” и „да дойде Твоёто царство, да бъде Твоята воля както на Небето, така и на земята”. Остават още четири основни пункта.

Може би сега разбираш колко просто е да се молиш един час. Научаваши как да се молиш за много от нещата, които преди са предизвиквали у тебе страх, тревога и объркване. И сега, вместо да мислиш: „Как бих могъл да се моля цял един час”, ти може би се чудиш: „Как ще мога да премина през всичко това само за един час!”

Не знаейки какво да говорим или правим, когато се молим, ние сме се изчерпвали за около 10 минути. Но Исус каза: „А вие се молете така” и ни даде молитвената схема, която трябва да следваме.

В контекста на тази молитва стоят пет главни теми, чиято важност бе възстановена в църквата в наши дни. Те са хваление и поклонение, власт на царството, преуспяване, взаимоотношения и духовна власт. Всяка една от тези теми се съдържа тук и е в свършен баланс.

Да, в контекста на тази молитва стои всичко, от което се нуждаеш, за да живееш пълноценно и свободно в духовна победа!

МОЛИТВЕНА СХЕМА

1. Направи декларация на вяра: „Да дойде Твоёто царство, да бъде Твоята воля. Нека това не бъде само желание, но се и изпълни.”
2. Четирите главни области за установяване на Неговото царство:
 - a. Твоята личност.

- Увери се дали си в изправни отношения с Бог;
 - Помоли Исус да седне на трона на живота ти и да управлява всяка негова област;
 - Престоявай пред Господа, докато се установи курсът на деня ти и Божият Дух започне да функционира в теб
- b. Твоето семейство.
- Партньорът;
 - Децата;
 - Другите членове на семейството.
- c. Твоята църква.
- Пасторът;
 - Ръководството на църквата;
 - Верността у хората;
 - Жетвата.
- d. Нацията
- Местните и националните политически водачи;
 - Духовните водачи;
 - Съживлението
3. Помоли Духа на Бога:
- a. Да постави твоите приоритети;
- b. Да ти помогне да ги живееш.

12 - Да бъдеш в Божията воля

Един третокурсник в Библейски колеж рядко обядва в недостъпния Петролен клуб във Форд Уърд, Тексас, но аз бях в тези изискани среди по покана на богатия джентълмен, седящ от другата страна на масата.

След молитвата протегнах ръка към вилицата и тогава спрях изненадан. Той плачеше. Този изтъкнат, респектиращ 60-годишен милионер беше навел глава и по брадата му се стичаха горещи сълзи, мокрещи скъпата му копринена вратовръзка.

„Господине - казах аз тихо, - какво има? Мога ли да ви помогна?”

Изминаха няколко секунди, преди да може да се овладее. Поемайки дълбоко дъх, той ми довери: „Бях 19-годишен, когато Бог ме призова да проповядвам, но аз казах „не”. Исках да вървя по мой собствен път, да печеля много пари. Не Му позволих да ръководи живота ми.”

Неговият глас пресекна и по лицето му започнаха да се стичат повече сълзи. „Но аз нямам мир - проговори той през плач. - Загубих Божията цел за моя живот.”

Аз не можех да променя нищо, спомняйки си, че сцената, която се разигра този ден, беше повторение на друга, изиграна от друг богат аристократ по времето на Исус, познат като „богатия младеж”.

Спомняш си историята. Исус отиваше към Ерусалим, когато един добре облечен младеж дотича при Него и падна при нозете Му. „Учителю благи - попита той настойчиво, - какво да сторя, за да наследя вечен живот?”

Марко е записал важното решение, взето следващите няколко минути: „Исус, като го погледна, възлюби го и му рече: „Едно не ти достига; иди, продай все, що имаш и дай на сиромасите; и ще имаш съкровище на Небето; и дойди и Ме следвай.” Но лицето му посърна от тая дума и той си отиде наскърбен, защото беше човек с много имот” (Марк 10:17-22).

Богатият младеж беше добър, религиозен човек, но нещо не беше наред. Исус знаеше какво бе то и го посочи - любовта към парите. Когато каза на младежа да продаде всичко и да Го последва, Исус не се опитваше да го разори. Той искаше да го предпази, да не уповава на богатството си. Исус предложи на младия човек най-добрия съвет за капиталовложение, но той го отхвърли и си отиде.

Божиите принципи са диаметрално противоположни на тези в света. Бог казва: „Давайте и ще ви се дава.” Светът казва: „Придобий всичко, което можеш и задръж всичко, което придобиеш.” Но човешките пътища не са Божиите пътища.

Забелязвал ли си някога чудесния баланс в Господната молитва? Първото нещо е Неговото име; второто - Неговото царство и Неговата воля. Тогава Исус ни казва да се молим: „Дай ни днес ежедневния хляб.” Ако ние търсим първо Божието царство и Неговата правда, всичко останало ще ни се прибави. Трябва да разберем, че Исус не се опитваше да превърне богатия младеж в стар, беден просяк. Той искаше да разчупи силата на алчността и нищетата, които обвързваха тази млада човешка душа.

Смисълът на съществуването за богатия младеж се състоеше в това, да брои всяка вечер парите си. Той беше изградил своя живот около парите си. Много хора правят същото. Те имат своите „осигурителни възглавници”, но въпреки това не могат да спят нощем и да се наслаждават на изрядната храна. Бог иска да освободи децата Си от задушавашото сребролюбие.

Не е учудващо, че четирите основни Божии изисквания за успешна молитва относно нашите нужди не са такива, каквито естественият човек би предположил. Кой са те? Първо, ти трябва да бъдеш във волята на Бог. Второ, трябва да вярваш, че Божията воля е да ти дава успех. Трето, трябва да бъдеш конкретен, когато всекидневно се молиш за нуждите си. И четвърто, трябва да бъдеш настойчив.

Бъди във волята на Бог

За да бъдеш в Божията воля, се изискват четири неща: 1. Общение с Исус чрез молитва и четене на Словото Божие; 2. Общение с църквата Христова; 3. Усърдни и балансирани трудови навици; 4. Покорност в даването.

Общение с Исус

За да бъдеш в Божията воля, е необходимо ежедневно общение с Исус чрез четене на Словото и молитва.

Ако, подобно на богатия младеж, имаш религия, но не и общение с Бог, ти няма да познаеш Божия мир, Божията цел и сила. Но когато общуваш с Исус, Святият Дух те снабдява с Божествена способност, ефективност и сила да извършиш Божията воля (виж Деяния 1:8).

Общение един с друг

Слушал съм историята за една жена, която отишла при Дуайт Л. Муди в края на службата и казала: „Господин Муди, искам да пея във вашия хор.”

Муди попитал: „Кой е вашият пастор? Къде е местната ви църква?”

Жената вирнала нос и отговорила самодоволно: „Нямам местна църква, нито пастор. Аз съм член на най-голямата всемирна църква.”

Муди помислил за секунда и казал: „Идете и намерете пастора на най-голямата всемирна църква и пейте в неговия хор.”

Муди не е бил груб; той е бил реалист, защото Словото Божие заповядва: „Бъдете послушни на вашите наставници и покорявайте им се (защото те бдят за душите ви като отговорни за тях), за да изпълняват това бдение с радост, а не с въздишане, защото да бдят с въздишане не би било полезно за вас” (Евреи 13:17).

Божията воля е да имаме правилно отношение към нашите братя и сестри в местната църква. Трябва да бъдем също предани и покорни на нашия пастор. Заповядано ни е да не забравяме събиранията си, но да се увещаваме един друг (Евреи 10:25). Увещаване означава „да съветваш, да подтикваш някого да следва определен бъдещ курс на действие”. Не е ли чудесно да имаме общение с вярващите, които могат да ни подкрепят морално, да ни насърчават, подтикват и стимулират за добри дела?

Балансирани и усърдни трудови навици

Следващата необходимост, за да бъдеш в Божията воля, е да имаш усърдни и балансирани трудови навици.

Апостол Павел даде някои напътствия по отношение на нашия труд (вижте I Солунци 4:11-12). Ние трябва да изкарваме прехраната си със собствените си ръце и да вдъхваме респект на външния свят, като се издържаме сами и нямаме нужда от нищо. Апостол Павел предупреждава да не бъдем небрежни към задълженията си, да не прекарваме живота си в леност и да не се занимаваме с чужди работи, вместо с нашите собствени, защото това няма да ни помогне (вижте II Солунци 3:11-12). Всъщност той заповядва: „Ако не иска някой да работи, той нито да яде” (II Солунци 3:10).

Като пастор съм забелязал, че ние, хората, сме разделени на две категории: даващи и вземащи. Зная, че има случаи, когато Бог ръководи вярващия да живее чрез вяра и тогава, ако е необходимо, Той изпраща дори гарвани, за да го хранят. Обаче далеч по-често се случва братът или сестрата, които заявяват: „Бог ми каза да живея чрез вяра”, всъщност казват: „Аз искам да живея чрез твоята вяра”.

Това е едната страна на монетата. Но другата страна също е проблем. Много пъти вярващите работят на две места, за да купуват на децата си модерни джинси. Трябва да бъдем реални! Ние пеем „Когато бъдем там хиляда години, светещи ярко като слънце”, без да мислим, че материалните неща, заради които пренебрегваме Божието царство и работим така усърдно, ще се изпарят за хиляда години.

Някои вярващи са се отдали така на работата, че са позволили грижите за този живот и измамливостта на богатството да заглушат Божието Слово и да ги направят безплодни (вижте Матей 13:22). Гордостта, страхът, тревогата и несигурността ни карат да прекаляваме с работата, но разберем ли, че Бог, нашият Баща, е нашият Източник на снабдяване, а не ние, чековете или спестяванията, тогава ще бъдем доволни да вършим това, което е по силите ни, и ще оставим на Него да извърши онова, което не е по силите ни.

Покорност в даването

Четвъртата необходимост, за да бъдем в Божията воля е покорство в даването.

В Малахия 3:10 Бог обещава, че ако донесем пред Него десетъците си, Той ще отвори небесните прозорци и ще излее толкова много благословения, че ние няма да можем да ги поберем. Признаването на Бог като наш източник и неогоиственото отдаване дължимото Нему, спомагат за унищожаването на корена на всяко зло - любовта към парите (вижте I Тимотей 6:10). Ако се справим с корена на злото, няма да берем плодовете на злото в живота си.

Бог обещава, че ако донесем нашите десетъци в църковната каса, Той ще излива благословения върху нас. От друга страна, в Малахия 3:8-9 Бог обещава проклетия, ако Го ограбваме в десетъците и даренията. Бог няма да благослови нещо, което е проклет. Покорността в даването е важна, ако искаме да получим Божието най-добро.

Трябва също да разберем, че има определен ред в даването и получаването. Първо ние даваме, за да има храна в Божия дом; тогава Той благославя нашия дом. Първо даваме ние; тогава се дава на нас (вижте Лука 6:38). Когато търсим първо Божието царство и Неговата правда, всички тези неща ще ни се прибавят (Матей 6:33).

Ако вместо да складираме нашите ограничени запаси, даваме първо на Бог, ние признаваме, че Той е нашият Източник на снабдяване. Запомни: не можем да претендираме за Божиите благословения, ако нарушаваме този основен принцип на преуспяването.

Необходимо е да се подчиняваме на Бог и тогава, когато Той иска от нас да даваме извънредно и неочаквано. Аз трудно се научих на това. Може би ти ще се поучиш от моите грешки.

Бях 24-годишен женен мъж, когато отидох да служа в Индия. Там се молих за едно 17-годишно момиче, което от десет години бе сляпо. Бог я изцели веднага и цялото село се обърна към Него поради това чудо.

Аз имах привилегията да служа в села, където хората никога не бяха чували да се проповядва Евангелието. Един ден, докато се разхождах сам по прашния път, Святият Дух ме

попита: „Какво би отговорил, ако ти кажа, както Исус каза на богатия младеж, да продадеш всичко, което е твое? Би ли го направил и би ли дал парите на мисиите?“

Аз бързо отговорих: „Господи, ще направя всичко, което Ти ми кажеш.“ (Искам да те посъветвам никога да не казваш на Бог, че ще направиш нещо, ако не мислиш така.)

Предполагах, че това е един от тези „Авраамови и Исаакови“ изпити, чрез които Бог иска само да види дали си готов, след което нещата се оправят. Но вместо това, Бог заповяда: „Иди си вкъщи и го направи.“

По това време Мелва, бебето Джон Аарон и аз живеехме в един малък апартамент на втория етаж. Точно под нас живееха незаконно седем чужденци. С това подчертавам, че къщата не беше от висока класа. Ние работехме към църквата и всичко, което имахме, беше едно легло, един диван, 200 долара спестявания и една кола в не съвсем добро състояние.

Но когато Бог поиска да продам всичко, което имахме и да дам парите на мисиите, аз открих, че нямащите хора са точно толкова привързани към нещата си, колкото и тези, които имат всичко.

Когато казах на Мелва какво ми беше говорил Господ в Индия, тя не почувства никаква подбуда и каза: „Аз не вярвам, че това е Бог, Лари. Нека се молим още по този въпрос.“

Така, вместо да се подчиня на Бог, аз се записах в Библейския колеж. Но се разболях и бях така депресиран в продължение на шест месеца, че трудно се справях със задълженията си.

Една неделя сутрин бях много зле, за да отида на църква и седнах пред телевизора вкъщи да гледам евангелизацията на Джеймс Робинсън. Изведнъж Джеймс се обърна, посочи камерата и съобщи: „В момента ме слуша един човек, който иска да бъде пророк на Бог. Бог вече ти е казал какво да правиш, и ти не си Му се подчинил. Ще останеш болен и ще си стоиш вкъщи, докато не направиш това, което Господ ти е казал.“

Струваше ми се, че неговият дълъг, тънък пръст сочеше през екрана точно към мен! И знаеш ли какво направих на следващия ден? Имах товарно ремарке и на него натоварих всичко, което имахме вкъщи.

Моят тъст ме срещна на предната врата. (Спомняш ли си за него и за силното впечатление, което му бях направил?) Полагайки усилие да остане спокоен, той пхна ръце в джобовете си и попита: „Какво правиш, синко?“

Аз отговорих: „Товаря нашата покъщнина, за да я продам и да изпратя парите в Индия.“

Неговите очи се разшириха и той възкликна: „Какво каза?“

Но аз се бях примирил с тази мисъл. Бях се уморил от това да не правя това, което Исус ми беше казал да направя. Мелва, Бог да я благослови, поплака малко, докато ми помагаше да натоварим всичко, но ние се подчинихме.

Не беше лесно. За известно време тримата спяхме на пода. Преди да поклатиш глава и да смънкаш: „Какъв фанатик“, нека ти разкажа останалата част от историята.

Две години по-късно, когато работехме още към същата църква, довършихме изплащането на една къща, струваща 49000 долара. Това стана по свръхестествен начин. Защо? Защото Бог каза: „Давайте и ще ви се дава; добра мярка, натъпкана, стърсена и препълнена, ще ви се дава в пазухата. Защото с каквато мярка мерите, с такава ще ви се отмерва“ (Лука 6:38). Този е най-добрият начин да се опише Божията изобилна промисъл за мен и моето семейство през годините.

И ако се чудиш какви са взаимоотношенията ми с моя тъст, искам да те уверя, че ние храним взаимна любов и уважение един към друг. Той и майката на Мелва се преместиха в Рокуол, за да бъдат по-близо до нас и внуците си и успяха да спечелят специално място в сърцата на вярващите от Църквата на канарата.

Това наистина е много просто. Изискванията, за да бъдеш в Божията воля, могат да бъдат сведени до един елемент: господството на Исус Христос в твоя живот. Ако Той е Господ там, ти ще имаш общение с Него посредством личния си молитвен живот и Словото. Ще имаш общение с Неговата църква. Ще бъдеш усърден и балансиран в твоите трудови навици и покорен в даването. Ако в живота ти са установени тези основни изисквания за стоенето в Божията воля, ти можеш да разчиташ на Бог за задоволяване на всичките ти нужди.

Това е първото изискване за молитвата по отношение на Божието снабдяване. Има още три такива. Когато дискутираме върху тях, мислено проверявай себе си и огледай слабите места, които трябва да бъдат подсилени, за да се молиш по-ефективно: „Дай ни днес ежедневния хляб.”

13 - Да посрещнеш Божиите изисквания

Моят баща имаше успех в бизнеса с петрол и газ в Тексас, така че аз израснах сред разкош. Но тъй като материалните неща никога не могат да задоволят човека, застанах срещу богатството и реших, че никой, който има пари и материални придобивки, не може да бъде в изправни отношения с Бог.

Обаче колкото повече изучавах Библията, толкова повече тя оборваше моята философия. Мислех си, че когато я отворя, ще намеря цял куп осиромашали фанатици. Вместо за тях обаче, аз прочетох за богатия Авраам (вижте Битие 24:35).

Прочетох за Авраамовия син Исаак, който сееше и жънеше стократно по време на глада и придобиваше голямо имущество (виж Битие 26:1, 12-14). Когато изучавах живота на цар Давид и неговия син Соломон, бях изненадан от тяхното невероятно богатство.

Тогава прочетох за Йов, който загуби всичко и си помислих: „Сега се качваме на правилния рейс.” Но Йов 42:10 открива, че Бог обърна пленничеството на Йов и му даде двойно повече от преди.

Прочетох и думите на Мойсей от Второзаконие 8:18 „Но да помниш Господа, твоя Бог, защото Той е, Който ти дава сила (способност - бел. пр.) да придобиеш богатство; за да утвърди завета Си.” Изучавах обещанията в Малахия 3 относно даването на десетъци и дарения.

След това отидох в Новия Завет и видях обещанието на Исус: „Давайте и ще ви се дава; добра мярка, натъпкана, стърсена и препълнена, ще ви се дава в пазухата. Защото с каквато мярка мерите, с такава ще ви се отмерва” (Лука 6:38).

И аз открих залога за тези, които жертват заради Евангелието: „Няма човек, който да е оставил къща, или братя, или сестри, или майка, или баща, или чада, или ниви заради Мене и заради благовестието, и да не получи стократно сега, в настоящото време, къщи и братя, и сестри, и майки, и чада, и ниви, заедно с гонения, а в идещия свят - вечен живот” (Марк 10:29-30).

По онова време аз разбрах второто изискване за молитвата във връзка с Божието снабдяване. Ти трябва да вярваш, че Божията воля за теб е да преуспяваш.

Вярвай, че волята на Бог е да ти дава успех

Промъквала ли се е някъде идеята, че Исус е Този, Който идва да открадне, да заколи и унищожи? „Благословието Господно обогатява и трудът на човека не ще притури нищо” (Притчи 10:22). Апостол Павел обеща: „Моят Бог ще снабди всяка ваша нужда според Своите славни богатства в Христос Исус” (Филипийци 4:19).

Някои хора приемат тези истини за преуспяването и се качват върху една себична тангента на лично облагодетелстване. Но това не анулира Божиите обещания. Нашият Баща е дал това обещание на Своите верни деца, които търсят благословенията Му, за да могат да протягат към нуждаещите се пълни ръце.

„Бог е способен да ви даде в изобилие всяка благодат (всяко благо и земно благословение), за да можете винаги и при всички обстоятелства и нужди да бъдете задоволени - имате достатъчно, без да се нуждаете от помощ и поддръжка; снабдени в изобилие за всяко добро дело и щедра пожертвувателност... И (Бог), Който осигурява семе за сеяча и хляб за храна, ще осигури и умножи вашите ресурси за сеене и ще увеличи плодовете на вашата правда (която се проявява в активна доброта, благост и благотворителност). Така ще бъдете обогатени във всяко нещо и по всякакъв начин, за да можете да бъдете щедри” (II Коринтяни 9:8,10,11, Разширена Библия).

Бог не ни благославя, за да съборим старите си житници и да съградим по-големи. Понякога вярващите не успяват да схванат целта на Божиите благословения и стават жертва на личните си внушения.

Бог знае, че парите са необходимост. Ще те изненада ли това, че Библията говори за парите повече, отколкото за всичко друго? Писанията са пълни с инструкции как да придобиваш, спестяваш, даваш и изразходваш парите си. Бог иска Неговите деца да бъдат даващи, а не вземащи; да бъдат глава, а не опашка; да заемат, а не да вземат назаем.

Ако още не си се подчинил на Божиата заповед да даваш десятък, защо не започнеш още сега? Не бъди като богатия младеж, който си отиде наскърбен. Предай се на Исус и наблюдавай как Той ще смърти твоя унищожител. Премахни съмнението! Вярвай, че Божиата воля е да ти дава успех, и тогава изисквай Неговите обещания за твоите нужди! Ежедневно искай определената ти порция, необходима да изпълни Божия план за твоя живот.

И така, до тук дискутирахме, че за да се молиш за Божието снабдяване, трябва първо да бъдеш в Божиата воля. Второ, трябва да вярваш, че Неговата воля е да ти дава успех. Тези две изисквания са изключително важни в молитвата за нашите нужди, но те няма да са пълни без двете допълнителни стъпки: трябва да бъдеш конкретен и настойчив в молитва.

Бъди конкретен

Третият аспект на молитвата за Божието снабдяване е отправянето на конкретни молби. Представяш ли конкретни нужди пред Бог всеки ден или просто чакаш да дойдат отговорите? Исус ни наставлява да се молим: „Дай ни днес ежедневния хляб.” От тук се вижда, че трябва ежедневно да се молим за нашите конкретни нужди.

Непосредствено след като даде на учениците Си Господната молитва в Лука 11 глава, Исус даде и една притча, за да илюстрира важността на конкретната молитва. Обърни внимание на Неговите думи: „Ако някой от вас има приятел, отиде при него посред нощ и му рече: Приятелю, дай ми назаем три хляба, понеже един приятел дойде у дома от път и нямам какво да сложа пред него...” Лука 11:5-6).

Разбираш ли това? Забеляза ли, че човекът искаше конкретно три хляба? Когато се молиш: „Дай ни ежедневния хляб”, искай конкретно!

Ако църквата ти се нуждае от над 112000 долара всяка седмица, за да покрие разходите, притесняваш ли се? Точно срещу това се изправям аз всеки понеделник сутринта, но не се тревожа. Защо? Защото повече от 1000 членове от моята църква ежедневно се съгласяват с мен в молитва, искайки да дойде конкретно тази сума.

Най-напред ти трябва да се молиш с конкретни молитви за нуждите на Божия дом и тогава за нуждите на твоя собствен дом. Когато си посял своето финансово семе в Неговото царство и си бил верен на Бог и на твоята църква, можеш смело да искаш за своите специфични нужди.

Бъди настойчив

В Лука 18:1-8 Исус разказа притчата за неправедния съдия и вдовицата, която постоянно и настойчиво го молела: „Отдай ми правото спрямо противника ми.” Поради нейната настойчивост неправедният съдия отговори на молбата ѝ. Исус наблегна на това, запитвайки учениците Си: „А Бог няма ли да отдаде правото на Своите избрани, които викат към Него ден и нощ, ако и да се бави спрямо тях?” (ст. 7).

Необходимо е постоянство и настойчивост, за да си възвърнем онова, което сатана, нашият противник, е откраднал от нас, но днес много вярващи не разбират този факт. Вместо това те търсят по-преки духовни пътища. Разбира се, има случаи, когато можем да „назовем нещата и да ги изискваме”. Но има също и случаи, когато за много нужди и ситуации трябва да ходатайстваме усърдно и настойчиво, преди да дойде победата.

В своята ценна книга „Изкуството на ходатайството” Кенет Хегин, добре известният учител по вяра, прекарал неизброими часове в застъпническа молитва, съветва вярващите да се застъпват. Той обяснява:

„Ето къде грешат някои хора. Те не чуват всичко, което ти ги учиш, грабват нещо съвсем малко и хукват с него. Има неща, за които можеш да се молиш с молитва на вяра - молиш се и това е всичко. Не е нужно да се молиш повече, само благодариш на Бог за отговора... Но има други неща, за които не можеш да се молиш с молитвата на вяра... За да може Бог да извърши онова, което желае, трябва да бъде възкресено изкуството на застъпническата молитва.”

Въпреки, че отговорът може да се бави, бъди настойчив! Отговорът е в своето зачатие още в същия момент, когато Бог чуе твоята молитва на вяра (вижте Данаил 10:12-14). Ако Божият отговор се бави, продължавай да принасяш молбата на твоего сърце! Не оставяй да те завладее умората, когато носиш товара на застъпническото. Не губи надежда и не се предавай, защото ще пропуснеш отговора, който Бог е приготвил!

Може да има неуспехи в молитвата. Заченатото в Духа може да бъде пометнато, ако изоставим нашата увереност и престанем да чакаме Господ.

Разширена Библия превежда Матей 7:7 така: „Постоянствайте в искането и ще ви се даде; постоянствайте в търсенето и ще намерите; постоянствайте в хлопането благоговейно и вратата ще ви се отвори.” Исус каза на учениците Си, че трябва всякога да се молят и да не се предават (Лука 18:1). Запомни: Бог възнаграждава онези, които Го търсят прилежно (Евреи 11:6).

И така, за да имаш Божието снабдяване, трябва първо да бъдеш в Божията воля. След това трябва да вярваш, че волята на Бог е да ти дава успех. И тогава трябва да бъдеш конкретен и настойчив в молитва.

Ето как Исус ни научи да очакваме Божието снабдяване и да живеем в него.

МОЛИТВЕНА СХЕМА

1. Бъди във волята на Бог!
 - a. Моли Святия Дух да ти помогне да развиваш последователен личен молитвен живот и да отделяш време за Словото при ежедневното ти общение с Исус.
 - b. Моли се Господ да те посади в местната ти църква и да те направи допринасяща, здрава и функционираща част на това тяло.
 - c. Прегледай своите трудови навици - дали си мързелив или прекаляваш с работата. Моли се Господ да ти даде способности, сили и баланс.
 - d. Прегледай даването си. Подчиняваш ли се на Господ, внасяйки десетъците и даренията си в църковната каса? Или си алчен и стиснат? Плащаш ли си сметките и имаш ли репутацията на разумен и почтен човек, който държи на думата си? Отдели време да се молиш детайлно за тези неща.
2. Вярвай, че волята на Бог е да ти дава успех.
 - a. Научи наизуст стихове като Лука 6:38 и Филипаяни 4:19, които да употребяваш като декларации на вяра в молитва за твоите нужди.
 - b. Размишлявай върху Словото Божие, докато наистина разбереш и повярваш, че Божията воля е да те благославя.
3. Бъди конкретен.
 - a. Представяй ежедневно конкретни нужди пред Бог.
 - b. Реши да се молиш, вместо да се тревожиш.
4. Бъди настойчив.
 - a. Възвърни загубената собственост, която дяволът е откраднал от теб. Обезсърчението и неверието са те лишавали от отговорите на молитвата. Поднови отново тези прошения и постоянствай, докато отговорът дойде.
 - b. Слави Господа, защото Той е Йехова-Ире. Той вижда нуждите предварително и промисля за тях.

14 - Изправни отношения с всички

„Ти никога повече няма да играеш баскетбол при мен” - закани ми се ядосано треньорът, изгонвайки ме от игрището. Яростта по лицето му и твърдостта на гласа му ми помогнаха да разбера, че това беше нещо повече от закана; това беше факт.

Защо треньорът не пожела да чуе моята версия? Не беше ли видял, че другото момче посегна първо? И защо просто не ме отстрани за един или два гейма, вместо да ме изважда от играта въобще? Тези въпроси занимаваха моя ум през останалата част на годината, но аз се утешавах с мисълта, че бих могъл да играя при друг треньор през следващата учебна година.

Това обаче не стана. Треньорът през цялото време беше настроен срещу мен и аз останах настрана и през първата, и през втората година. Накрая дойде нов треньор и отново ми беше разрешено да играя, но аз бях ощетен. От тогава в моето сърце дълбоко се загнездиха заплетените корени на горчивината.

Години след това, когато бях студент в Библейския колеж, Господ ме изобличи за горчивината и аз писах на този треньор, молейки го да ми прости за чувството на неприязън, което хранех към него.

Защо беше толкова важно да моля за неговата прошка? Като християни, ти и аз сме В ПРОЦЕС НА ИЗРАСТВАНЕ в Бог. Една част от процеса на духовното израстване е ДА СЕ НСУЧИМ ДА СИ ПРОЩАВАМЕ ЕДИН НА ДРУГ, защото нашите взаимоотношения с другите объркват отношението ни с Бог. БОГ НЯМА Д ПОКАЖЕ МИЛОСТ КЪМ ТЕЗИ, КОИТО ОТКАЗВАТ ДА ПРОСТЯТ (Марк 11:25-26).

Ако съпрузите се научат да казват: „Съжалиявам. Моля те да ми простиш”, техният брак ще се развива. В противен случай бракът им ще се разруши. Това е вярно при всички взаимоотношения. ПРОСТИТЕЛНОСТТА Е ВАЖЕН ЕЛЕМЕНТ НА РАСТЕЖА.

Мога ли да ти задам един въпрос? Издига ли се в теб тъмен облак, когато мислиш за определени хора? Ако е така, трябва да разбереш, че Бог употребява тези, които са съгрешили спрямо нас, за да ни научи как да прощаваме. Възможно е никога да не простим на другите, докато не осъзнаем, че самите ние сме били простени. И ние прощаваме на другите поради това, че Исус прости на нас.

Виждаш ли защо прощаването е важен ключ към духовната свобода, победа и радост?

Когато се молиш: „Прости ни дълговете, както и ние прощаваме на нашите длъжници”, е необходимо да направиш някои неща, ако искаш винаги да си в изправни отношения с другите.

Моли се Бог да ти прости

Често пъти, когато благодариш на Бог за кръвта, Святият Дух поставя пръста Си върху някой грях, който ти трябва да изповядаш и забравиш. Затова, когато се молиш: „Прости ни дълговете...”, моли се Бог да погледне в твоето сърце. Ако изникне някакъв неизповядан грях, изповядай го пред Бог и искай Неговото обещание в I Йоан 1:9 „Ако изповядаме греховете си, Той е верен и праведен да ни очисти от всяка неправда.”

В този стих думата „изповядвам” означава „да изкажа нещо”. С други думи ние трябва да се съгласим с това, което Бог казва за нашия грях, и да сме готови да обърнем гръб на беззаконието.

Но дълговете, за които Исус говори, наставлявайки ни да се молим с „Прости ни дълговете, както и ние прощаваме на нашите длъжници”, обхващат не само нашите грехове. Този термин се отнася още и до ЛИЧНИТЕ НИ МОРАЛНИ ЗАДЪЛЖЕНИЯ, СВЪРЗАНИ С НАШИТЕ ВЗАИМООТНОШЕНИЯ С ДРУГИТЕ. Това води до второто, което трябва да направим, ако очакваме да сме винаги в изправни отношения с другите.

Прощавай толкова пъти, колкото би искал да бъде прощавано на теб

Отдели време, за да изучаваш този въпрос, който Петър постави на Исус: „Господи, до колко пъти да прощавам на моя брат, като ми съгреши? До седем пъти ли?” Как би отговорил ти?

Чуй отговора на Исус: „Не ти казвам до седем пъти, но до седемдесет пъти по седем” (Матей 18:21-22). Какво каза Исус? Той учеше: прощавай толкова пъти, колкото си бил огорчаван. Защо Исус направи такава изявление? Защото Той е готов и желае да прощава толкова пъти на нас.

След това Господ каза на апостол Петър една притча, която открива изключително важни истини за прощението. Тази известна история се намира в Матей 18:23-35 и учи на чудесни неща по отношение на прощението.

Първо, Исус употреби притчата, за да ни научи, че Бог е простил нашия голям дълг - дълг, толкова огромен, че за нас е абсолютно невъзможно да го изплатим. Слугата в тази притча дължал на господаря си 10000 таланта, което е приблизително 60 милиона лева. Но господарят прости на слугата и зачеркна неговия огромен дълг.

Това обаче не е краят на историята. Един съслужител дължал на опростения слуга 100 динари, което е около 90 лева, заради които последният го хвърлил в тъмница.

Каква истина откриваме тук? Че нашият дълг към Бог е по-голям от всеки дълг, който някой човек би могъл да ни дължи и че когато откажем да простим на този човек, ние го поставяме в робство.

Когато господарят научил какво се случило, той задал на простения слуга въпрос, който е един от главните в Новия Завет, защото това е Божият въпрос към всеки един от нас: „Не трябваше ли и ти да се смилиш за съслужителя си, както и аз се смилих за теб?“ (ст. 33). Тук ни се казва, че трябва да прощаваме до толкова, до колкото Бог прощава на нас.

Щом веднъж разберем как ни е простил Бог, можем свободно да прощаваме на другите. Ако ти е трудно да прощаваш, моли се Бог да ти даде откровение за Голгота и за цената, която Неговият Син плати за твоето прощение.

Исус завърши притчата, описвайки гнева на господаря към непростителния слуга. Той предал слугата на мъчителите. Какъв е изводът? Ако не прощаваме, Бог ще ни предаде на мъчителите, докато изберем да прощаваме.

Или казано направо, ако не простиш, ти ще живееш с мъчителни спомени и демонично натоварване, докато опростиш дълга на ближния. Ако не простиш, дори Орал Робърт, Били Греъм, Кенет Хегин и Джеймс Робинсън да се съгласят в молитва с теб и да излеят десет галона масло върху теб, ти ще си останеш в същото състояние на депресия. Защо? Защото, докато не избереш да простиш, няма да дойде освобождение.

Поддържай правилно отношение към другите

Как е възможно винаги да имаш добро отношение към всеки един, когато хората кръжат наоколо като лешояди, очакващи твоето падане?

Значението на еврейската дума, преведена като враг в Стария Завет, е наблюдател - някой, който гледа критично. Винаги ще има хора, очакващи да изтъкнат твоите неуспехи и надяващи се да пропаднеш. Как тогава ще поддържаш добри отношения?

Ключът за правилното отношение е подготовката. Когато горещия дъх на противника замъгли очилата ти, не отменяй решението си да реагираш правилно спрямо тези, които те нараняват. Всяка сутрин, преди да прекрачиш прага, прави доброволно решение да откликваш с любов и прошка към тези, които те огорчават. Реши, че няма да позволяваш на непростителността да лиши твоя дух от победата, радостта и мира.

Това просто решение може да ти спести много скърби. От къде знам? Знам, защото аз бях позволил на непростителността да се развива в мен и това не беше никак забавно.

След като моят съквартирант Джери Хауел и аз бяхме изпълнени със Святия Дух в Баптисткия колеж в Далас, нещата не вървяха много гладко. Живеехме в едно общежитие с 430 баптистки проповедници и повечето от тях не харесваха това, което имахме. Ние не обикаляхме наоколо, опитвайки се да издигнем нашата опитност като задължителна доктрина в теологическия свят, но за всички беше очевидно, че с нас се беше случило нещо вълнуващо и вдъхновяващо, и това дразнеше някои хора.

Един ден духовният лидер в колежа ми се противопостави. Той беше 35-годишен, а аз 21-годишен. Той беше висок 180 см, а аз - 168 см. Той тежеше около 120 кг, а аз наклонявах стрелката на 68 кг. Благодаря на Бог, че противопоставянето беше словесно, а не физическо.

Този човек се намръщи и изръмжа: „Лари, ако полагаш ръце и се молиш за някой друг, аз ще се моля Бог да ти отсече ръцете до лактите.“

Господ ми даде благодат и аз можах да поставя ръката си на рамото му и да кажа: „Разбирам защо се чувствате така, но не можем ли да бъдем братя?“ Все пак, когато си тръгнах, умът ми беше зает от мисли какво бих могъл да му отговоря и какво трябва да му отговоря. Моята тиха, малка река от мир се превърна в кипящ поток. Бях разгневен. (Всъщност аз си казвах, че бях наранен. Това е хубава дума за гнева.)

Тогава направих нещо, което ти никога не трябва да правиш, ако искаш да превъзмогнеш обидата. (Ще заимствам пет думи от Мерилин Хики, за да опиша този процес.) Най-напред аз проклинах. Казах си: „Как може той да ми говори така? Кой си мисли, че е той? Накажи го, Боже!“

Още не знаех, че понякога Бог позволява чрез обидите да пораснем и да станем зрели, затова и следващата ми стъпка не беше по-добра. Аз отглеждах това чувство. Позволих на тази грозна малка обида да се развива дълбоко в мен и да стане мой постоянен спътник. Глезех я, хранех я и я обгръщах с внимание. И разбира се, тя растеше.

Тогава аз си я повтарях. Удоволствах се от цветното и на бавни обороти преиграване на обидата в моя ум. О, да, аз дори я редактирах, за да поставя себе си в по-изгодна позиция, засилвайки оскърблението, което бях преживял.

Но когато най-после се уморих от преиграване и бях готов да заживея нормално, тази израснала напълно обида вече ме следваше неотменно. Игнорирането ѝ не помагаше. Опитите да я отстраня от ума си оставаха неуспешни. Как можех да се освободя от това отвратително нещо?

Накрая намерих разрешение. Аз я премахнах. Дадох я на Бог. Изповядах я и я забравих. Смирих себе си пред Бог и потърсих Неговото прощение, очистване и сила.

И тогава знаеш ли какво направи Бог? Той преобърна нещата. Това, което можеше да стане мой надгробен камък, стана трамплин към победа и зрялост.

Римляни 4:25 казва, че Исус беше предаден на смърт поради нашите престъпления - не само поради престъпленията на другите спрямо нас, но и поради всички наши престъпления спрямо Него. На Голгота стана нашето прощение. Затова „бивайте един към друг благи, милосърдни; прощавайте си един на друг, както и Бог в Христа е простил на вас“ (Ефесяни 4:32).

Когато прощаваш, ти предаваш в Божиите ръце човека, който те е обидил. Изоставяш обидата, отхвърляш я и се отказваш от правото си да нараниш личността, която е наранила теб. Тогава ставаш кандидат за свръхестествена намеса. Божият мир, който надминава всяко разбиране, пази ума ти и на Своето време и по Свой начин Сам Бог те защитава.

Преди години служех под ръководството на член от персонала на една църква, който нямаше добро отношение към мен. Гледаше критично на това, което вършех в продължение на повече от една година, и правеше всичко възможно, за да ме накара да се чувствам зле.

Една сутрин на събранието на персонала той каза: „В нашия църковен персонал имаме измамници.“ Тогава хвърли към мен остър поглед и процеди през зъби: „Лари, стани!“

Недоумявайки какво ще направи, аз се изправих бавно на краката си.

Като се обърна към членовете от персонала, той съобщи: „Предната вечер няколко от нас излязохме да ядем навън и Лари си тръгна, без да плати сметката си. Искам да знаете, че в нашия персонал няма да има хора, които излизат от ресторанта, без да си платят храната.“

Усетих биенето на сърцето си. Положих усилие да запазя спокойствие. Аз не бях излязъл без да платя. Един бизнесмен от църквата ми пошепна ухото: „Зная, че закъсняваш за записите по телевизията, затова тръгвай. Аз искам да платя твоята храна.“ Благодарих му и излязох.

Бях напълно невинен. Но тази сутрин се бях молил, бях се покланял на Бог и бях в течението на реката на Духа, и Той не ме остави да отворя устата си. Просто стоях там тихо, докато човекът почувства, че е свършил и ми каза да седна. Когато събранието приключи, аз отидох в моя кабинет и се молих, прощавайки и предавайки този човек на Бог.

Не след дълго слухът за този неприятен инцидент достигна до бизнесмена, който ми беше платил сметката. Той отишъл в кабинета на моя колега и му дал да разбере какво точно се беше случило в ресторанта.

Пет минути по-късно, с лице бяло като платно, този човек беше при мен, искайки извинение. Аз го приех, защото няколко дни по-рано бях избрал да му простя и да го предам на Бог.

Когато направих тази стъпка, аз станах кандидат за свръхестествено действие и Бог дойде в моя защита точно, както беше обещал да направи: „Не бойте се от тези, които ви заплашват. Защото идва време, когато истината ще бъде открита; техните тайни ще станат публична информация” (Матей 10:26, пр. от англ. Living Bible).

Исаия 26:3 заявява: „Ще опазиш в свършен мир този, чийто ум е непоколебим, защото той уповава на Теб”. Думата непоколебим всъщност означава подкрепян, поддържан от. Не се безпокой за оскърблението. Довери се на Бог, облегни се, разчитай на Него и Той ще дойде, за да ти помогне, подкрепи и утеши.

Още в същия момент Божият Дух ще победи духа на гняв, мъст и непростителност, които господстват в твоя живот. Ти би могъл да продължиш да проклинаш, да отглеждаш и повтаряш обидата, но можеш и да я премахнеш в молитва още сега, и да позволиш на Бог да я преобърне. Запомни, трябва да избереш да простиш, защото прощението не е емоция, а акт на волята.

Ти трябва да направиш избор за този изпит, който Бог е позволил да дойде до теб. В какво ще превърне оскърблението твоята реакция - в надгробен камък или в трамплин?

Това ще решиш ти. Направи го трезво!

МОЛИТВЕНА СХЕМА

1. Моли се Бог да ти прости.
 - a. Справи се с твоите грехове. Моли Святия Дух да ти открие областите от живота ти, които не са угодни на Бог.
 - b. Изповядай греха. Съгласи се с Бог и кажи това, което Той говори за твоя грях. Моли Го да ти помогне да намразиш греха си със свършена омраза и да те освободи от неговото господство. Слави Неговото име Йехова-М'кадеш, „Господ, Който осветява”.
 - c. Не допускай осъждане. Помни: ти си син на Бог в Христа. Ти си скрит напълно в Него.
2. Прощавай толкова пъти, колкото би искал да бъде прощавано на теб.
 - a. Размишлявай за твоя голям дълг, който Бог ти е простил.
 - b. Виж твоя грях, причинил Исусовите страдания на кръста. Изгради си умствена картина за пролятата за твоето прощение кръв.
 - c. Прости на тези, които са ти съгрешили, като акт на твоята воля и ги предай на Бог. Моли се за тези, които са те наранили.
3. Реши да простиш на всеки, който съгреши против теб през този ден.
 - a. Настрой се умствено да отвръщаш на злото с добро чрез благодатта и силата на Святия Дух вътре в теб.
 - b. Направи тази декларация на вяра: „Аз ще обичам враговете си. Ще благославям тези, които ме проклинат, и ще правя добро на тези, които ме мразят. Ще се моля за тези, които ме преследват.” (виж Матей 5:44).
 - c. Моли се да започнеш да преживяваш в по-голяма мярка плода на Духа: любов, мир, радост, дълготърпение, благодет, милосърдие, вярност, кротост, себеобуздание (Галатяни 5:22-23).

15 - Обличане Божието всеоръжие

В какво динамично време живеем! Нищо чудно, че някои хора получават сърдечен удар! За нещастие пастор Конатсер не беше говорил нищо по въпроса.

Въпреки че Баптистката църква в Бевърли Хилс имаше невероятен растеж и единственият друг проповядващ пастор в нейния персонал беше 22-годишен младеж, току що излязъл от Библейския колеж, пастор Конатсер имаше разрешение за отпуск от шест седмици и трябваше да остави някой друг да го замества. Този някой друг бях аз - 22-годишното момче-проповедник.

Когато ръководството се обърна към мен и каза: „Лари, с това ще се заемеш ти” - натоварването беше огромно. Изведнъж моите отговорности се удвоиха и аз затънах в безпокойство и неуспехи. Не мина много време и бях обгърнат от малък черен облак на депресия, който сипеше мрак и мизерия върху моя изнурен дух.

Но веднъж един лютерански пастор посети моя урок и не след дълго стигна до целта. „Обличаш ли Божието всеоръжие всеки ден?” - попита той открито.

Аз бях завършил Библейски колеж, имах сертификат за тригодишно изучаване на гръцки и исках да впечатля този пастор, и да му покажа, че не бях никакъв глупак.

„О, да!” - възкликнах аз, облягайки се отново на стола и кръстосвайки ръце на гърдите си. „Ти говориш за тази чудесна метафора в шеста глава на Ефесяните. Да, господине, запознат съм с всяко нейно причастие, с всеки глагол и съществително, защото съм изучавал цялата книга на гръцки.”

Веднага разбрах, че не беше впечатлен. „Не те питам дали знаеш за Божието всеоръжие - търпеливо обясни той. - Питам те дали обличаш цялото Божие всеоръжие всеки ден.”

Някак си обезкуражен, поклатих глава и добавих кротко: „Не, господине.”

Неговият пронизателен отговор ме сепна: „Тогава може би тази е причината да си така депресиран.”

Цялото Божие всеоръжие

След като той си отиде, отново отворих Ефесяни 6:10-18 и фраза по фраза, предмет по предмет, изучавах тези девет стиха и указанията за тяхното приложение при християните от 20 век. Би ли се присъединил към мен в разглеждането на една опростена схема на онова, което открих?

„Бъдете силни в Господа и в Неговата мощна сила”

Християните, които се готвят за сблъсък, се нуждаят от сила. Дори ако си напълно облечен с всеоръжието, което апостол Павел описва в стиховете по-долу, ти трябва първо да имаш сила, иначе ползата от всеоръжието ще бъде малка. От къде получаваме тази сила? В общение с Господа и в отговор на молитва.

„Облечете цялото Божие всеоръжие”

Като християнски войник ти трябва да облечеш напълно осигурената екипировка, без да подценяваш нищо, без да пропускаш нищо, защото как би могъл да знаеш от коя незащитена страна може да те атакува врагът?

„За да можете да устоите”

Апостолът обяснява, че войникът облича цялото въоръжение, за да устои. Това е военен термин, който се отнася до „решителната и непоколебима позиция на един добър войник, противопоставящ се на врага”.

„Срещу хитростите на дявола”

Срещу какво трябва да устои войникът? Срещу хитростите или стратегиите на дявола - лукавите и опасни начини, по които злото ни напада.

„Защото нашата борба не е срещу кръв и плът, но срещу началствата, срещу властите, срещу духовните сили на нечестието в небесни места”

Ние не воюваме срещу видими физически противници, а срещу началства, срещу организираните действия на злите сили. Ние воюваме срещу началствата, чиято власт над моралната тъмнина, обхващаща човечеството, е широко разпространена. Воюваме срещу духовните сили на нечестието - духовната кавалерия, грабителските пълчища в атмосферата около нас.

„Затога вземете Божието всеоръжие, за да можете да противостоите в злия ден”

Ние не трябва да се облягаме на човешката предвидливост и защита, а трябва да вземем цялото всеоръжие на Бог, за да можем да противостоим в деня на изкушението - обстоятелствата

на духовен и морален изпит, които могат да дойдат по всяко време и за които е необходимо винаги да бъдем готови.

„И като надвиете на всичко, да устоите”

Когато всичко необходимо е направено, ние трябва да устоим, защото сме предопределени за победа.

„Препасани с истина през кръста си”

Кръстът е частта от тялото между ребрата и бедрените кости. В тази област са поместени храносмилателната система и половите органи.

Коженият колан или престилка около кръста на римския войник беше първата и най-необходима част от неговата екипировка. Той служеше не само, за да поддържа бронята на правилното ѝ място, но и за да държи меча.

Апостол Павел ни учи, че нашият кръст трябва да бъде препасан с истина - вътрешна истина, искреност и определена цел. Псалмистът казва: „Понеже желаяш искреност вътре в човека, научи ме на мъдрост в скришното на сърцето ми” (Псалм 51:6).

Като вярващ ти трябва да бъдеш изпълнен с истината на Бог; трябва да бъдеш личност на почтеността и нравствеността. Трябва да знаеш кой си ти в Бог и кой е Бог в теб. Препаша колана на истината около кръста си, като потвърждаваш истината за самия теб и за Бог и като действаш не според емоциите си, а според истината.

„Облечени в правдата за бронен нагръдник”

Броненият нагръдник е тази част от бронята, покриваща гърдите. Той предпазва жизнено важните органи: хранопровода, дихателната тръба, сърцето и белите дробове.

Какъв е броненият нагръдник на правдата, който вярващият трябва да притежава? Това е правдата на Бог чрез вяра, оправданието чрез кръвта, пролята на кръста. Тази правда е резултат от обновяването на сърцето от Святия Дух.

Броненият нагръдник е важна част от войнишкото отбранително въоръжение. Праведният нов човек вътре във вярващия се съпротивлява, отбранява и отказва да приеме злите предложения на дявола. Броненият нагръдник на правдата прилежно пази сърцето на вярващия, защото там са изворите на живота.

„И с нозете си обути с готовност, която идва от благовестието на мира”

В ръкопашния бой е изключително важна възможността за отстъпване встрани, ходене и бягане. Тъй като римският войник най-често се е сражавал в ръкопашен бой, от голямо значение е било да е стабилно обут. Неговите сандали са били не само здраво завързани за краката и глезените му, но подметките му са били покрити с метален обков, за да го предпазват от подхлъзване.

Като участници в духовна война, ние трябва да снабдим нозете си с готовност и стабилни обувки, които можем да намерим в благовестието на мира. Когато ходим ежедневно в откритата ни Божия воля и съобразяваме поведението и общуването си с Неговото Слово, ще преживяваме чувство на единение с Бог и ще имаме съзнание за Божествена помощ, достатъчна за всеки проблем.

Като вярващи трябва да ходим в Божията воля и както казва моят приятел и мисионер Алис Хуф - да оставяме „стъпки на мир”, където и да отиваме.

„А освен всичко това вземете вярата за щит”

Щитът беше частта от бронята, носена върху ръката или в ръката, за да предпазва и покрива цялото тяло в битката. Той беше елемент от войнишкото въоръжение, който можеше да се премества и поставя върху всички части на тялото, където е необходимо.

Като вярващи християни нашата вяра ни служи точно, както щитът служи на войника, но как получаваме вяра? Ефесяните 2:8-9 казва, че вярата е дар. Римляните 10:17 гласи: „Вярата

идва от слушане, а слушането от Словото (Рема) на Христа.” Галатяните 2:20 казва, че ние живеем чрез вярата в Божия Син, Който ни обикна и даде Себе Си за нас. Тази вяра е щитът на вярващия.

„С който ще можете да угасите всичките огнени
стрели на нечестивия”

„Нечестивият” не означава някаква безлична сила, а сатана и злите противници, описани в стих 12.

Големите щитове на древните войници бяха направени от дърво, за да бъдат леки, а отгоре бяха покрити с кожи. Кожите бяха потапяни във вода, за да угасяват огнените стрели, най-опасните стрели, изпращани, за да победят и ранят смъртоносно противника. Апостол Павел ни уверява, че „щитът на вярата” ще надделее дори и над най-лошите сатанински форми на нападение.

Вярващият взема щита на вярата и декларира: „Аз се доверявам на Теб, Господи, да ме запазиш. Понеже съм скрит в Теб, днес не може да ме докосне нищо, което Ти не си позволил.”

„Вземете за шлем спасението”

Шлемът е най-скъпата част от въоръжението и беше носен, за да предпазва главата. Шлемът на спасението предпазва ума и мислите на вярващия.

Думата „вземете” в този стих буквално означава „приемете” - да вземете в ръка шлема на спасението, който е „дар от Бога”. Затова вярващият трябва съзнателно да се моли и да приеме Христовия ум и Божия мир, които да охраняват мислите му (вижте Филипяни 4:7).

„И меча на Духа, който е Божието Слово”

Мечът беше нападателно оръжие с острие и дръжка. Предназначен да ранява и убива главно за осъждане и за налагане на присъда, мечът беше символ на сила и власт.

Християнската сила и власт са Божието Слово. Като говорим за меча на Духа или Божието Слово, не става въпрос за Логос или за цялата Библия, а за Рема - определен стих, мисъл или инструкция, които Духът дава на нашия дух или ни напомня да употребим във време на нужда. Преди да можем да си служим ефективно с меча на Духа, трябва да напълним умовете си с Писанието.

Според гръцкия език вярващият трябва да получи това конкретно Слово от Бог за конкретната ситуация. Тогава конкретното откровение може да бъде употребено като остър меч срещу врага и неговите нападения.

„Молеши се в Духа на всяко време и с всякаква
молитва и молба”

Последната мощна част на цялото Божие въоръжение е молитвата в Духа. Това означава молитва на езици, молитва в и с твоя дух на личния ти молитвен език, продиктуван от Святия Дух (Деяния 2:4; I Коринтяни 14:2, 14-15; Юда 20).

Тъй като ти не се молиш в ума си, а в духа си, възможно е да се подчиниш на Павловата заповед да се „молиш в Духа на всяко време” (Ефесяни 6:18). Единственият начин да се молиш на всяко време, постоянно (I Солунци 5:17) - е да се молиш с духа си.

Твоят ум е ограничен; той ти пречи да се молиш, както трябва. Но твоят дух, изкупен чрез кръвта и изпълнен със Святия Дух на Бог, е неограничен. Когато се молиш, Духът ти идва на помощ, присъединява мощната Си молитва към твоята и ходатайства пред Бог в твоя полза и за благословието на другите вярващи. И тъй като Святия Дух ти помага да се молиш според съвършената Божия воля, твоите молитви имат резултат (Римляни 8:26-27).

Размисли за това: твоят дух има непрекъснат достъп до гласните ти струни точно така, както и умът ти. Затова, като акт на волята ти, от твоя дух може да излезе молитва на език, да пренебрегне ума ти, да премине през езика ти и да достигне при Бог. Тогава Божият отговор на твоята молитва може да бъде регистриран в ума ти, давайки ти възможност да се молиш с ума (I Коринтяни 14:13-15).

Някога, когато си разкривал сърцето си пред Бог, случвало ли ти се е да търсиш думи, усещайки слабостта и ограниченията на собствения си ум и разбиране? Попадал ли си в притискащи ситуации, при които нямаш време да застанеш в молитва?

Аз съм попадал. Ето защо този седми елемент от духовното въоръжение е така скъп за мен. Аз мога да го използвам като лазерен лъч, за да премина през дяволската територия, да достигна до Бог и да получа Неговия незабавен отговор обратно до моя ум. Мога да живея в непрестанно състояние на молитва, независимо от това къде съм или какво правя. Мога да се моля високо или наум, сам или сред тълпа от хора. Бог знае. Бог чува. И Бог отговаря. Ето как въоръженият вярващ може да поддържа молитвено разположение на ума си и да се моли на всяко време с всякаква молитва.

„Бидейки бодри в това с неуморно постоянство”

Това се отнася до отговорността, която вярващият трябва да поеме, за да не пренебрегва молитвата, така необходима за победата в духовните сблъсъци.

„И моление за всичките светии”

Никой войник не трябва да се моли само за себе си, но и за всички свои приятели и войници, защото те съставляват една армия. Успехът на един е успех на всички.

Когато Исус заповяда на вярващите да се молят: „Не ни въвеждай в изкушение”, Той ни наставлява да се молим силите, които са извън нашия собствен контрол, да не ни въвличат в изкушение. Той ни заповяда да бдим и да се молим срещу падането в изкушения поради нашата собствена небрежност и непокорство.

Молитвата „избави ни от лукавия” надхвърля смисъла за изпит или изкушение, дължащи се на нашата склонност към грях. Тя включва прощението да бъдем избавени от грабителската мощна сила на злото, която се стреми да ни повлияе, победи, подчини и тогава да ни заблуди. Тази молитва съдържа много повече от обикновеното разбиране - да бъде победено желанието за грях; ние трябва да победим и злите сили, целящи да препятстват и унищожат Божия план за нашия живот.

Затова в Ефесяни 6:11-13 апостол Павел ни наставлява да облечем цялото Божие въоръжение, за да можем да устоим срещу хитростите на дявола.

Каква е обратната страна на това поучение? Ако не се молим: „Не ни въвеждай в изкушения, но избави ни от лукавия”, ако не обличаме цялото Божие всеоръжие, ние не можем да устоим срещу хитростите на дявола, няма да устоим.

В посланието към римляните апостол Павел отново споменава за всеоръжието. Там той ни наставлява да се облечем с „оръжието на светлината” и „с Господ Исус Христос” (Римляни 13:12-14).

Оръжието, което апостол Павел описва и заповядва на вярващите да облекат, е всъщност Господ Исус Христос. Исус иска да бъде наша защита и да ни облече със Себе Си.

Как да облечем всеоръжието

Както научих от лютеранския пастор, този пасаж в Ефесяните не беше само една чудесна метафора. Той беше написан, за да му се подчиняваме и да го прилагаме в ежедневния си живот.

Но как един вярващ да облече нещо, което не може да види, докосне или почувства? Това става чрез вяра, която визуализира всяка част. Ние обличаме нашето въоръжение, като вярваме и изповядваме Божиите обещания. Всеки ден вярващият трябва да се моли с Ефесяни 6:14-17 и с вяра да облича цялото Божие всеоръжие, част по част. Отдели една минута, за да научиш как да обличаш оръжието на светлината, Господ Исус Христос.

ОРЪЖИЕ	ДЕКЛАРАЦИЯ	ОБЕЩАНИЕ
Колан на истина	Исусе, Ти си моята истина	„Аз Съм пътят, истината и животът” (Йоан 14:6). „Научи ме на мъдрост в скришното на сърцето ми” (Псалм 51:6)
Бронен нагръдник	Исусе, Ти си	„Който от нас направи грешен Онзи, Който не е знаел грях, за да

на правда	моята правда	станем ние чрез Него праведни пред Бог” (II Коринтяни 5:21). „Вие имате пълнота в Него” (Колосяни 2:10).
Нозе, обути с готовност за благовестието на мира.	Исусе, Ти си моята готовност	„За всичко имам сила чрез Този, Който ме укрепява” (Филипийци 4:13).
Щит на вяра	Исусе, Ти си моята вяра.	„Съразпнах се с Христа и сега вече не аз живея, но Христос живее в мене; а животът, който сега живее в тялото, живее го с вярата, която е в Божия Син, Който ме възлюби и предаде Себе Си за мене” (Галатяни 2:20). „Вярата идва от слушането на Христовото Слово (рема)” (Римляни 10:17).
Шлем на спасение	Исусе, Ти си моето спасение.	„Като се усъвършенства, стана причина за вечно спасение на всички, които Му са послушни” (Евреи 5:9). „Господи Боже, силни мой Спасителю, Ти си покрил главата ми в ден на бой” (Псалм 140:7).
Меч на Духа	Исусе, Ти си моето живо Слово.	„Думите (рема), които Съм ви говорил, дух са и живот са” (Йоан 6:33).
Молейки се в Духа на всяко време	Исусе, Ти си моят кръстител в Духа.	„Той ще ви кръсти със Святия Дух и с огън” (Матей 3:11). „Този, Който изпитва човешките сърца, знае какво е в ума на (Святия) Дух – каква е Неговата цел, защото Духът ходатайства и се застъпва пред Бога в полза на светиите съгласно и в хармония с Божията воля (Римляни 8:27, Разширена Библия).

В продължение на много години аз всеки ден съм обличал цялото Божие всеоръжие, част по част, вярвайки и декларирайки Божиите обещания.

Как е при теб? Ти дори не би могъл да си помислиш да отидеш на работа или на църква, без да се облечеш подходящо, но излизаш ли, без да обличаш своето духовно облекло ден след ден? Ако е така, дяволът вижда, че ти ходиш духовно гол, и се смее, защото знае, че си незащитен срещу неговите лъжи.

Научи се да обличаш цялото Божие всеоръжие - и то всеки ден. Не позволявай сатана да затруднява или да нарушава Божията цел за твоя живот. Моли се за ограда на защита около теб и близките ти. Това ще бъде следващото нещо, което ще научим.

16 - Изграждане на защитна ограда

Когато като дете съм седял в праха с подпухнали очи и разкъравен нос, никога не съм казал: „О, това беше добра битка.”

Битката не е била добра, ако не печелех аз!

Тогава защо апостол Павел нарича нашата борба със сатана добра битка? (I Тимотей 6:12). Тя е наречена добра битка, защото ние трябва да сме победителите. Ние я спечелваме чрез молитвата: „Не ни въвеждай в изкушения, но избави ни от лукавия.” Спечелваме я като обличаме цялото въоръжение на Бог и изграждаме защитна ограда около себе си.

Уморил ли си се да лежиш в праха, повален от дявола? Искаш ли да знаеш как да го смажеш и да поставиш подкованите си обувки върху ненаситното му гърло? Тогава трябва да се приготвиш да стоиш в победата, която Исус вече е спечелил за теб, като обличаш цялото Божие всеоръжие и като се научиш да изграждаш защитна ограда.

Изграждане на защитна ограда

Ежедневно изграждай защитна ограда около себе си и близките си чрез твоята декларация на вяра от Псалм 91:2 „Ще казвам за Господа: Той е прибежище мое и крепост моя, Бог мой, на

когого уповавам.” В Разширената Библия следващият стих гласи така: „Защото тогава Той ще те освободи от примката на ловеца.”

По-надолу в същата глава (ст. 9, 14 от Разширената Библия) са дадени три причини или три „понеже”, поради които ти можеш да претендираш за Божията защита: понеже си направил Господ свое прибежище и Всевишния - свое обиталище, понеже си положил в Него любовта си и понеже си познал името Му.

П о н е ж е с м е н а п р а в и л и Г о с п о д н а ш е о б и т а л и щ е

Когато ние, вярващите, пеем хваления на Господ, Той е сред нас, възцарен върху нашите хваления. Псалм 22:3 гласи: „Ти си Святият, Който обитава сред хваленията („техилах” - песните, псалмите, пребъдващата песен на Духа) на Израел” (Разширена Библия).

Понеже апостол Павел знаеше тази тайна, той ни съветва: „Не се опивайте с вино, следствието на което е разврат, но изпълвайте се с Духа. Говорете един на друг с Псалми, химни и духовни песни. Пейте и създавайте музика в сърцата си на Господа” (Ефесяни 5:18-19, прев. от англ.).

На друго място апостолът, който е пример за вярващите, каза, че пее с духа си, а също и с ума си (I Коринтяни 14:15). Ти също трябва да пееш на Бог в хваление и поклонение. Понякога ще се радваш, пеейки чудесните стари химни или хорови песни. Друг път ще създаваш свои специални песни и ще ги пееш на Господа. Но ще има случаи, когато Святият Дух ще композира спонтанна хвалебствена песен на език, който единствено Божиите уши и твоето сърце разбират.

Когато пееш на Господа, Той обитава сред хвалението ти. Ето как ти Го правиш свое жилище или обиталище. Когато ходиш с Него в Духа, Той ще ти бъде прибежище.

П о н е ж е с м е п о л о ж и л и л ю б о в т а с и в Н е г о

Ние можем да изискваме Божията защита и затова полагаме нашата любов в Него. Това става, като фокусираме чувствата си върху Него, като търсим първо Него.

Давид заяви: „Едно нещо съм поискал от Господа, това ще търся - да живея в дома Господен през всичките дни на живота си, за да гледам привлекателността на Господа и да Го търся в храма Му, защото в ден на трудност ще ме скрие в обиталището Си, ще ме покрие в скривалището на шатъра Си, ще ме издигне на канара. Тогава главата ми ще се издигне над неприятелите ми, които ме окръжават; и ще принесе в скинията Му жертва с виковете на радост; ще пея и ще създавам музика за Господа” (Псалм 27:4-6).

Думата „обиталище” от стих пети означава „подвижен шатър или някаква по-устойчива сграда”. Палатката на царя била опъвана в центъра на неговата армия по време на война и непрекъснато била охранявана от гвардия силни мъже.

Давид, който по време на война живееше в такава палатка, казваше: „В ден на трудност Бог ме скрива в Неговата царска палатка в самия център на армията Си и ме охранява непрекъснато с гвардия ангели.” В Псалм 91:10-11 ние сме уверявани: „Не ще се приближи язва до шатъра ти. Защото ще заповяда на ангелите Си за теб да те пазят във всичките ти пътища.” Псалм 34:7 гласи: „Ангелът на Господа се опълчва около ония, които Му се боят и ги избавя.”

Ако искаме да бъдем заобиколени от Божията защитна ограда, трябва да положим любовта си в Него. В Псалм 27:4 Давид заявява: „Едно нещо съм поискал...” Забелязвал ли си думите „едно нещо” да се споменават другаде в Писанието? Исус каза на богатия младеж: „Едно нещо не ти достига...” (Лука 18:22). На Марта Той каза: „Ти се грижиш и безпокоиш за много неща, но едно нещо е необходимо...” (Лука 10:40-41). Апостол Павел заяви: „Едно нещо правя...” (Филипяни 3:13).

Ние, като Марта, често се безпокоим и тревожим за много неща, но изпускаме едно важно нещо. Тичаме и се суетим, заети със собствената си работа и пренебрегваме работата на нашия Отец.

Ето един пример, с който можем да представим това.

Когато синът ми беше малък и аз го помолех да окоси поляната, той често зарязваше работата и отиваше да играе. Аз не се безпокоях заради играта му с приятелите, а заради неговото непокорство в не свършването на работата.

Мисля, че това е подобно на нашето отношение към Небесния Баща. Той казва: „Прекарвай с Мен един час”, но ние поставяме на първо място своите неща и преди да усетим, денят привършва. Време е да растем духовно и да се научим да даваме на Небесния Отец първия час от нашия ден; тогава ще имаме още 23 часа, за да се грижим за своите работи.

Необходимо е да позволим на Святия Дух да фокусира нашата енергия и внимание върху Господа - да положим любовта си на Него. Когато се прилепим към Него в абсолютно доверие, Той ще бъде наша защита.

Понеже познаваме името Му

„Името Господно е яка кула; праведният прибягва в нея и е в безопасност” (Притчи 18:10). Името на Господа показва не само кой е Той, но и какво иска да бъде Той в твоя живот.

Не злоупотребявай с Господното име. Той е повече от Спасител. Той е твоя Правда и твой Осветител. Той е твой Мир. Той е твой Изцелител, Снабдител, Знаме и Пастир. Познай името Му, защото то е яка кула. Нека Той да бъде това, което се нуждаеш да бъде в твоя живот.

Обявявай Божията защита над теб

Всеки ден прави Господ свое обиталище, като пееш песни за хваление. Положи любовта си на Него и преди всичко друго, търси първо Него. Познай Неговото име и Му се подчини. Провери духа си и се увери дали живееш в трите „понеже” от Псалм 91.

Тогава можеш да стоиш в твоео всеоръжие и да декларираш: „Ти си мое прибежище, моя крепост, мой Бог. На Тебе уповавам. Познавам името Ти. Ти си моя Правда, мой Осветител, Мир, Изцелител, Снабдител, Знаме и Пастир. Твоео присъствие пребъдва в мен.”

Този е начинът, по който можеш да стоиш в молитва за защитна ограда за себе си и близките си. Когато живееш в тези три „понеже” и всекидневно заявяваш, че Бог е твоео прибежище и крепост, Господната защитна ограда ще се изгражда около теб, както гнездото около птичката или пашкултът около ларвата на пеперудата.

Знам, че някои хора се смеят на идеята за Божията ограда на защита, но дяволът не се смее. Той знае, че тя е реална. Отдели време, за да изучиш обвинението, което сатана отправи към Бог за Йов: „Не си ли обградил отвсякъде него и дома му и всичко, що има? Дарил си успех и щастие над него в работата на ръцете му и имотът му се е умножил на земята” (Йов 1:10, Разширена Библия).

Забележи три неща, които Бог прави за Своите деца: Той поставя защитна ограда навсякъде около нас, домовете ни и всичко, което имаме; дарява щастие и успех (не на този или на онзи, а на нас) в работата на ръцете ни; прави имота ни да се увеличава, а не да намалява. Така всеки ден, когато се молиш: „Не ни въвеждай в изкушения, но избави ни от лукавия”, обявявай тази защитна ограда около себе си, приятелите си и близките си, около дома си и всички, което имаш. Моли се Бог да ти даде щастие и успех в работата на ръцете ти и да направи имотът ти - както духовният, така и материалният - да се увеличава на земята. Алилуя!

Облечи се в оръжието на светлината - Господ Исус Христос - и се моли за Божията защитна ограда около всичко, което притежаваш. И когато направиш това, стой... Стой в победата, която Исус спечели за теб.

МОЛИТВЕНА СХЕМА

1. Облечи цялото Божие всеоръжие.
 - a. Колан на истина;
 - b. Бронен нагръдник на правда;
 - c. Нозе, обути с готовността на Евангелието на мира;
 - d. Щит на вяра;
 - e. Шлем на спасение;
 - f. Мечът на Духа, който е Словото на Бог;
 - g. Молейки се винаги в Духа.
2. Изгради защитна ограда.
 - a. Три „понеже”:

- понеже сме направили Господ наше обиталище;
 - понеже сме положили любовта си в Него;
 - понеже познаваме името Му.
- b. Декларация: „Той е прибежище мое и крепост моя, Бог мой, на Когото уповавам.”

17 - Подчинение на най-динамичната Божия заповед

Както забелязахме преди, Господната молитва започва и завършва с хваление.

Хвалението е най-динамичната заповед на Словото. Защо казвам това? Защото истинското хваление и поклонение обновява Божиите хора - възстановява ги до онова духовно състояние, което Бог желае, дава им динамиката, свръхестествената енергия и сила, така необходима за постигане на победа, пълнота и хармония. Затова трябва да се научим как да освобождаваме сърцата си в хваление, благодарение и възвеличаване на Божиите съвършени и мощни дела, и да Му благодарим за всички Негови добрини.

Библията заявява, че несправедните отказват да прославят Бог (Римляни 1:21, Откровение 16:9), но Божиите хора винаги са били и ще бъдат хора на хвалението. Не е чудно, че Словото на Бог открива много начини, по които можем да изразим нашата любов, признателност и поклонение към Господа. Ако изследваме Писанията, ще открием, че трябва да хвалим Бог с нашите уста, чрез действията на нашите тела и чрез свирене на музика и пеене.

Три еврейски думи от Стария Завет демонстрират как вярващите трябва да използват устните си в хваление на Бог.

Халал означава „да бъде силно развълнуван, да хваля, да величая, да празнувам”. Този вид хваление се извършва със силен глас. Барак е „да благославям, да обявявам Бог като източник на сила за успех и изобилие; да бъде тих”. Това хваление може да бъде безмълвно, докато другата еврейска дума за хваление - шабак, означава „да прославям с висок глас, да извикам”. Когато настроим сърцата си да се покланяме на Бог, Святият Дух ще ни научи как и кога да използваме устата си в жертва на хвала към Бог.

Изследвайки думите за хваление в Стария Завет, откриваме, че нашите тела са също свързани с хвалението. Тодах означава „да издигам ръце в благодарение”. Ядах е „да се поклоня с вдигнати ръце - да простра ръце, доставяйки радост на Бог”.

Време е Божиите хора да разберат, че издигането на ръце в поклонение не е нова харизматична мания, а библейски принцип. Например псалмистът заповядва: „Издигайте ръцете си към светилището и благославяйте Господа” (Псалм 134:2). Псалм 107 приканва настойчиво четири пъти: „Да славословят (ядах) Господа за Неговата благодетелност и за чудесните Му дела към човешките чада!”

Така, когато се покланяш на Господа, подчинявай се на водителството на Неговия Свят Дух. Не се страхувай да ставаш, да коленичиш, да се покланяш, да издигаш ръце към Господа. Всяка една от тези форми на хваление е напълно библейска, когато се извършва прилично, благопристойно и в ред.

В хвалението трябва да използваме не само нашата уста и нашето тяло, но и музиката. Замар означава „да дърпам струните на инструмент, да хваля с песен”, а техилах е думата за пеене в Духа или пеене на халал, или псалми. Можем да се покланяме на Бог чрез пеене, свирене на песни на хваление.

Не трябва да се страхуваме да се предаваме на водителството на Святия Дух и да Му позволяваме да ни учи как да употребяваме устата си, действията на тялото си и музиката, за да се покланяме на Господа.

След като сме принесли молбите си към Бог, нашия Отец, трябва да се върнем към хвалението. Думите „царството е Твое, и силата, и славата до вековете” за повечето хора са празни. Много вярващи не осъзнават, че Бог с любов ни кани да станем участници в Неговото царство, Неговата сила и Неговата слава.

ЦАРСТВОТО

„Царството е на Господа”, заявява псалмистът. И Исус каза: „Царството е Твое” (Псалм 22:28; Мат. 6:13). Но Той каза още: „Не бой се, малко стадо, защото Отец ви благоволи да ви даде царството” (Лука 12:32).

Апостол Павел учи също, че ние сме участници в Божието царство: „Като благодарите на Отца... Който ни избави от властта на тъмнината и ни пресели в царството на Своя възлюбен Син” (Колосяни 1:12-13). Апостолът писа до Тимотей: „Господ ще ме избави от всяко дело на лукавия и ще ме спаси, и въведе в Небесното Си Царство; Комуто да бъде слава до вечни векове. Амин” (II Тимотей 4:18).

Затова, когато се молиш със „защото Царството е Твое”, хвали Бога, твоя Отец, Който те е освободил от силата на тъмнината и те е преселил в Неговото царство на любов и светлина. Направи декларация на вяра: „Господ ще ме избави от всяко дело на лукавия и ще ме запази до Своето Небесно царство.” Отдай на Бога слава, защото Той те е поканил да бъдеш участник в Неговото царство.

СИЛАТА

Цар Давид писа: „В Твоята ръка е могъществото и силата” (I Летописи 29:12) и възкликна: „Издигни се, Господи, в силата Си; ние ще възпяваме и прославяме Твоето могъщество” (Псалм 21:13). Бог направи земята чрез силата Си (Еремия 10:12) и ще управлява чрез силата Си завинаги (Псалм 66:7).

Все пак Бог, нашият Отец, ни направи участници в Неговата сила. Той дава сила и мощ на людетe Си (Псалм 68:35) и още сила да придобием богатство (Второзаконие 8:17-18). Той дава сила на слабия (Исаия 40:29) и ни пази чрез силата Си (I Петрово 1:5). Бог, нашият Отец, Който възкреси Исус, ще възкреси и нас чрез Своята мощна сила (I Коринтяни 6:14).

Исус заяви: „Давам ви власт да настъпвате на змии и на скорпии, и власт над цялата сила на врага, и нищо няма да ви повреди” (Лука 10:19). Непосредствено преди Своето възнесение Господ инструктира учениците Си: „Аз изпращам върху вас обещанието на Отца Ми, а вие стойте в града, докато се облечете със сила отгоре” (Лука 24:49). В Деяния 1:8 отново четем думите на Исус, обещаващ силата на Святия Дух: „Ще приемете сила, когато дойде върху вас Святия Дух; и ще Ми бъдете свидетели в Ерусалим, в Юдея и Самария, и до краищата на земята.”

Апостол Павел ни наставлява да заякваме в Господа и в силата на Неговото могъщество (Ефесяни 6:10). А в I Коринтяни 4:20 обяснява: „Божие царство не се състои в думи, а в сила.”

Отдай слава на Бога, твоя Баща, защото Той те е поканил да бъдеш участник в Неговата сила и я е дал на твое разположение.

СЛАВАТА

„Кой е този цар на славата?” - пита псалмистът. „Господ, могъщият и силният, Господ, силният в бой” (Псалм 24:8). „Слава и великолепие са пред Него” (I Летописи 16:27). Сам Бог заявява: „Аз Съм Господ; това е Моето име и не ще дам славата Си на друг, нито хвалата Си на изваяните идоли” (Исаия 42:8).

Каква е Божията слава? Тя е изявеното съвършенство на Неговия характер и най-вече на Неговата правда.

Знаем, че нито един човек не заслужава Божията слава (Римляни 3:23) и все пак Той кани вярващите да участват в Неговата слава. Исус направи това възможно, както виждаме в Евреи 2:9-10. Страдайки за греховете на човечеството, Той доведе много синове на слава.

Апостол Павел уверява вярващите, че ако страдаме с Христос, ще бъдем също прославени с Него (Римляни 8:17). Страданието не беше от голямо значение за апостола, защото той знаеше, че настоящите страдания не могат да се сравнят със славата, която ще се открие за нас (Римляни 8:18).

Когато се вираме в славата на Господа - характера и пътищата на Бога, показани чрез Христос - ние бавно се променяме в Неговия образ чрез Духа на Бог (II Кор. 3:18) и характерът и пътищата на Бог Отец и Син се формират у нас. Доведени в подобие на Христа, ние ще влезем

въвечно благословение, защото Бог, нашият Отец, ни е призвал към вечната Си слава (1 Петрово 5:10).

Чудно ли е, че апостол Павел задължава вярващите да живеят живот, достоен за Бог, „Който ни призовава към Неговото царство и слава” (I Солунци 2:11-12)? Отдай хвала на Бога, защото Той те е поканил да участваш в Неговата слава.

Давид подтиква вярващите да свидетелстват на другите за Божието царство, сила и слава: „Всичките Твои творения ще Те хвалят, Господи, и Твоите светии ще Те благославят; ще говорят за славата на царството Ти и ще разказват Твоето могъщество, за да изявят на човешките чада мощните Му дела и славното величие на Неговото царство. Твоето царство е вечно и владичеството Ти трае през всички родове” (Псалм 145:10-13).

Ние Те хвалим, Отче, защото е Твое царството и силата, и славата во веки. Но Ти си поканил и нас да станем участници. Нека никога да не влизаме или напускаме присъствието Ти, без смирено да коленичим пред Теб и да Ти принесем жертва на хвала.

Нека да извикаме с Давид: „Благословен си, Господи, от века и до века, Бог на нашия баща Израел. Твое, Господи, е величието и силата, и великолепието, и сиянието, и славата; защото всичко е Твое, що е на небето и на земята; Твое е царството, Господи, и Ти си нависоко, като глава над всичко. Богатствата и славата са от Теб и Ти владееш над всичко; в Твоята ръка е могъществото и силата и в Твоята ръка е да възвеличаваш и да укрепяваш всички. Сега, прочее, Боже наш, ние Ти благодарим и хвалим Твоето славно име” (I Летописи 29:10-13).

МОЛИТВЕНА СХЕМА

1. Царството.

- a. Слави Господа, защото Той те е преселил от царството на тъмнината в царството на любовта и светлината.
- b. Слави Бога, защото Той те е поканил да участваш в Неговото царство.
- c. Направи декларация на вяра: „Господ ще ме избави от всяко дело на лукавия и ще ме запази за Неговото небесно царство.”

2. Силата.

- a. Слави Бога, защото Той те е поканил да участваш в Неговата сила.
- b. Размишлявай за силата на Бог, твоя Отец. Измервай проблемите си според Неговата мощ, чудесните Му дела и голямата Му любов към теб.
- c. Направи декларация на вяра: „Аз съм силен в Господа и в силата на Неговата мощ. Аз съм облечен със сила свише. По-велик е Този, Който е в мен от този, който е в света. Моят Отец ми дава сила да придобия богатство. Той дава сила на слабия. Силата ми ще бъде във възход. Той ме държи чрез Неговата сила. Дал ми е власт да настъпвам на змии и скорпии, и власт над цялата сила на врага. Нищо не ще ми навреди.”

3. Славата.

- a. Гледай славата на Господа - характера и пътищата на Бог, изявени чрез Христос. Искай Святият Дух да те преобрази в същия образ, формирайки Христос в теб. Искай да бъдеш трансформиран чрез обновяването на твоя ум.
- b. Моли се Господ да ти помогне да се обхождаш достойно за Него и да Му служиш така, както Той заслужава да Му се служи.
- c. Слави Го и Му отдавай хвала.

18 - Поставете първите неща на първо място

Годините от 1972 до 1978, когато бяхме движени от не балансиранни приоритети и неосъществими планове, бяха трудни за Мелва и мен.

Тъй като хилядата младежи от Баптистката църква в Бевърли Хилс не бяха достатъчни да поддържат заетостта ни, Мелва изминаваше 40 мили всеки път, докато завърши образованието си в Севернотексаския университет в Дентън, а аз пътувах 40 мили до Северозападната Баптистка теологическа семинария във Форт Уърд.

През този период бяха родени последователно и трите ни деца. Нашите приятели с право биха могли да наричат жена ми „Мелва - светицата”. Тя беше удивителна. Но аз не бях достигнал нивото на Божий човек, какъвто бих искал да бъда.

Какво ме тревожеше? Изглеждаше така, сякаш помазаното присъствие на Бога беше отстъпило от живота ми. Защо? Защото не ставах рано всеки ден, за да се поклоня на моя Отец, да се моля и да приема от Него това, от което се нуждаех.

Не започвах деня си, влизайки в Божието присъствие с благодарение и в дворовете Му с хваление. Нехайно пренебрегвах Божиите превъзходно велики и скъпи обещания, чрез които ние ставаме участници в Божественото естество (II Петрово 1:4). Не Му позволявах винаги да бъде моя Правда, мой Осветител, Мир, Изцелител, Снабдител, Знаме, Пастир. Затова често приемах Неговите имена напразно.

Тъй като не бях поставил кормилото на живота си (моя език) върху Божиите приоритети за него, ежедневно декларирайки: „Да дойде царството Ти, да бъде волята Ти за мен, семейството ми, църквата ми, нацията ми”, през по-голямата част от времето моите приоритети бяха с главата надолу. Парите не достигаха и ние едва изкарвахме всеки месец.

Давахме десятък и дарения, но понеже не се молах конкретно и настойчиво всеки ден: „Дай ни днес ежедневния хляб”, ние не успяхме в много области.

Освен това понякога имах проблем с чувството си на не приет от Бога, поради моите грешки и неуспехи. Непрекъснато молах Бог да ми прощава за неща, за които вече отдавна се бях покаял, забравяйки, че съм очистен от старите грехове (II Петрово 1:9). Често пъти имах идеята, че съм в период на изпит, и някой ден, ако стана достатъчно добър, Той ще ме приеме.

С години правех „протестантско покаяние”. В Римокатолическата църква се покаяваш чрез повтарянето на определен акт известен брой пъти, за да покажеш съжалението си за греха и да се почувстваш опростен. Но в протестантските църкви не правим това. (Сам виждаш, че ние сме по-духовни.) Когато извършим нещо лошо, прекарваме две седмици, обвинявайки себе си. Прав ли съм? Това е „протестантско покаяние”. В действителност Бог ни прощава напълно в момента, в който изповядваме нашия грях пред Него.

Аз не ставах и не казвах всяка сутрин: „Изповядвам всеки знаен грях пред Теб, Господи. Изповядвам и това, което съм направил в незнание. Приемам, че Ти си ми простил, и аз ще прощам на тези, които съгрешават против мен.” Както виждаш, беше необходимо много време, за да ми се проясни истината: чрез непрекъснатото просене Бог да ми прости даден грях или падане, аз си припомнях онова, което Бог вече беше забравил.

Борех се със страха и депресията, но в повечето случаи губех. Как бих могъл да очаквам победа срещу един хитър и добре въоръжен враг, когато аз не носех оръжие, не знаех как да си служа ефективно с меча на Духа и изкусно да използвам щита на вярата, за да отблъсквам неговите безмилостни атаки?

Как бих могъл да воювам в добрата битка на вярата, когато не се молах ежедневно на моя молитвен език и не живеех живот на молитва?

Хвалението не изтичаше постоянно от моя дух към Бог. Аз не знаех, че мога да облека одежди на хваление (техилах) вместо унил дух, пеейки песни на хвала към Бог (Исаия 61:3).

В моя дух не беше проникнала истината, че Бог, моят Баща, ме е направил участник в Неговото царство, сила и слава.

Но от 1978 година, когато Святият Дух ми откри, че Господната молитва е една молитвена схема, аз влизам в Исусовото присъствие всеки ден. И какво научих в замяна?

ОБЕЩАНИЯ

Всеки ден от моя живот аз благодаря на Бог, че поради кръвта на Исус, мога да Го наричам Баща. Славя Неговите славни имена, присвоявайки мощните Му обещания и се старая да осветявам името Му чрез начина си на живот.

ПРИОРИТЕТИ

Въпреки че сега съм по-зает от когато и да било преди, аз се радвам на мир в себе си, в семейството и в църквата. Защо? Защото ежедневно се моля за себе си, семейството си, църквата си

и нацията си, декларирайки поставянето на Божиите приоритети в тези области. Смело заявявам, че Божията правда, радост и мир ще дойдат и че ще бъде изпълнена Неговата воля.

СНАБДЯВАНЕ

Аз вече не съм претоварен от грижи. Вместо това се уча да преживявам изобилното продоволствие на Йехова-Ире, Този, Който вижда нашите нужди предварително и промисля за тях, защото за да получавам Божиите благословения, аз трябва да отговарям на някои изисквания.

Всеки ден решавам съзнателно да направя Божието царство мой приоритет. Тогава се моля за нуждите си, изисквайки и приемайки Божието обещано снабдяване и Той ми дава моя ежедневен хляб. Ти също можеш да преживяваш все по-пълно освобождаване от неуспехите, като поставиш на място приоритетите си.

Ако ежедневният хляб е постоянна борба за теб, не се тревожи за това. Бог ми даде лично обещание, което ти също можеш да изискваш: „В деня, в който ти отговориш на повика за молитва, Аз ще започна да задоволявам нуждите ти.”

ОТНОШЕНИЯ

Ако си смущаван от чувство за вина или имаш проблеми с хората, запомни, ти трябва да простиш. Това не става така автоматично. Всеки ден, преди да приемем Божието измиване и очистване, трябва да прощаваме на нашите длъжни и да решим да правим това и спрямо тези, които биха съгрешили против нас занапред. Когато се научим да прощаваме и да предаваме нашите оскърбителни и обиди на Бог, ставаме кандидати за свръхестествени проявления.

СИЛА

Ако искаш да попречиш на дявола да те преследва, ако искаш да го оставиш повален в праха, трябва да се научиш да обличаш цялото Божие всеоръжие всеки ден и да се молиш за защитна ограда около себе си, близките си и всичко, което имаш. Научи се да побеждаваш сатана в молитва чрез кръвта на Агнето и чрез Словото на твоето свидетелство, защото в противен случай ти ще бъдеш победен.

Това са някои от полезните неща, които ми бяха открити, след като се научих да давам приоритет на молитвата в моя ежедневен живот. Те могат да бъдат полезни и за теб. Словото Божие прави недвусмислено ясно това. Ако искаме да заемем местата си като участници в Божието царство, сила и слава, трябва да отговорим на повика за молитва.

Помисли за това: ако Исус се нуждаеше от молитва всеки ден, колко повече се нуждаем ние!

За да илюстрирам важността на молитвата за нашия Господ, искам да спрем за момент и да разгледаме заедно един ден от Неговия живот. В първа глава на Евангелието си Марко описва един такъв ден.

След като, разхождайки се по брега на Галилейското море, беше призовал Петър, Андрей и Йоан да Го последват и да станат ловци на човеци, Исус влезе в синагогата на Капернаум. Там Той поучаваше хората и завърши посланието Си, изгонвайки нечист дух от един човек, който смущаваше събралите се.

Тогава отиде в дома на Петър и Андрей и изцели тъщата на Симон Петър от треска. Същата вечер, когато слънцето залязваше, целият град се събра пред вратата на Петровия дом. Доведоха при Исус всички, които бяха болни или обхванати от демони, и Той ги изцели.

Можеш ли да си представиш колко изтощен е бил Исус накрая, когато късно през нощта положи главата Си на възглавницата и заспа? Но забележи следващия стих, Марк 1:35 „И сутринта, когато беше още тъмно, стана и излезе, и отиде в уединено място, и там се молеше.”

Този модел продължава по време на цялото Христово служение. В молитвата Исус намираще силата и ръководството, от които се нуждаеше, за да изпълнява волята на Отца Си всеки ден. Той беше Божият Син и въпреки това се молеше. Исус беше най-заетият, най-търсеният човек, който някога е ходил по лицето на тази земя, и все пак главното нещо в Неговия живот беше молитвата.

Не е ли време да направиш споразумение с Господа и да се срещаш с Него всеки ден на мястото за молитва?

Ако избираш ранен сутрешен час, нагласи часовника си. Когато позвъни, не го натискай и не се обръщай на другата страна, измърморвайки всички причини, поради които се нуждаеш от повече почивка. Направиш ли така, след няколко дни ти дори няма да чуваш часовника. Когато е време за молитва, стани и се облечи. Ако сутрешното ти кафе или закуска преди молитвата ти помагат да се събудиш и концентрираш върху това, което правиш, тогава тези допълнителни минути в кухнята няма да са излишни.

За да развиеш ефективен молитвен живот, трябва да победиш враговете на молитвата: прекъсване, сънливост и блуждаещи мисли. Нека разгледаме сега как да атакуваме и победим тези врагове.

ПРЕКЪСВАНЕ

Телефонът и външният звънец могат да станат големи врагове на вярващия, който се стреми към дисциплина в молитвата. Ето защо много заетите хора предпочитат да се молят рано сутринта, преди подобни смущения да започнат.

Псалмистът Давид не е разполагал нито с телефон, нито с външен звънец, но е имал поне 8 жени, 10 наложници, 22 деца и царство, което да управлява. Не е учудващо тогава, че Давидовото време за молитва беше рано сутринта. Той каза: „Господи, на ранина ще чуеш гласа ми, на ранина ще отправям молитвата си към Тебе и ще очаквам” (Псалм 5:3).

От друга страна Сузана Уесли (майка на 19 деца, две от които бяха Джон и Чарлз, основателите на методисткото движение), е предпочитала срещата си с Господа времето между 13 и 14 часа. Всеки ден в 13 часа следобед Сузана Уесли е затваряла вратата на спалнята, коленичила е до леглото си, слагала отворената Библия пред себе си и разговаряла с Бога.

Помисли за това! По нейно време не е имало супермаркети, начални училища, квартални магазини, ресторанти за бърза закуска, перални и сушилни машини или удобствата на модерните кухни. Тази жена, която беше и съпруга на проповедник, трябваше да шие дрехи за семейството, да ги пере на ръка, да почиства, да готви, да учи всички тези деца и все пак намираще време всеки ден за един час с Бога. Как ти би могъл да обясниш на Сузана Уесли защо не можеш да намериш време за молитва?

Може би казваш: „Лари, сутрешната молитва просто не е ефективна за мен.”

Разбирам. Много хора, включително и служители, не си лягат преди полунощ. Аз не се опитвам да те убедя да избереш ранен час за молитва, ако и това да е най-доброто за мен. Няма нищо „свято” в това, че се молиш в 4 часа сутринта. Важното е да избереш най-доброто време за теб и да започнеш да се молиш един час всеки ден.

Научи се да се движии със Святия Дух. Например часовникът ти може да е нагласен за 5:30 часа сутринта, но Святия Дух на Бог може да те събуди в 3:30 и да каже: „Време е да се молиш.” Или пък твоето време за молитва е в 8 часа вечерта. Ако в 6:30 тази вечер усетиш Святия Дух да подтиква твоя дух и да те приканва към молитва, подчини се на Неговото действие. Не бъди вързан за часовника, бъди подчинен на Духа.

Виждаш, че молитвата не е просто един час на ден. Единият час на ден е важен само ако развие у нас молитвено настроение за целия ден. Исус се движеше и служеше с молитвен дух, защото молитвата в Неговия живот и служение беше нещо много повече, отколкото един усамотен час преди разсъмване.

Ето какво трябва да се случи в нашия живот, ако искаме да станем победоносни войници, а не изморени поклонници. Апостол Павел казва: „В Него живеем, движим се и съществуваме” (Деяния 17:28). Ето това е, приятелю! Това е ключът. Бог не ни помага, за да се задоволяваме с нещо по-малко.

Независимо дали избираш сутринта, средата на деня или вечерта за твое молитвено време, важното е да имаш време и място за молитва.

Като учеше Своите ученици да се молят, Исус каза: „А ти, когато се молиш, влез във вътрешната си стаичка и като затвориш вратата, помоли се на своя Отец, Който е в тайно” (Матей 6:6). Това означава, че ти трябва да избереш тихо, лично място, където да се молиш и

срещаш Бога всеки ден. Не е необходимо да бъде луксозно място, а просто да има един стол, до който да можеш да коленичиш. Но определянето на време и място за молитва ще ти помогне да победиш тези прекъсвания.

СЪНЛИВОСТ

Как могат християните да победят врага на сънливостта, когато се молят? Някои от ранните методисти помощници на Джон Уесли, които е трябвало да победят този проблем, са потапяли кърпи в студена вода, увивали са ги около главите си и са отивали да се молят. Това не е методът, който аз бих избрал, но уважавам тяхната настойчивост.

Ако забележиш, че всеки път, когато коленичиш, опреш главата си на ръката и затвориш очи, за да се молиш, заспиваш, защо не опиташ да правиш това седнал или прав? Защо не опиташ да ходиш, докато се молиш? Премести масата или стола от пътя си и ходи напред-назад из стаята. Тогава ще можеш да се концентрираш върху молитвата и да победиш врага на сънливостта.

БЛУЖДАЕЩИ МИСЛИ

Ако мислите ти блуждаят и имаш трудности да се съсредоточиш, победи този враг, като се молиш високо. Обличането на мислите в думи и изговарянето им високо ти помага да фокусираш ума си върху това, което правиш. Може би тази е една от причините Исус да заповяда: „Когато се молите, думайте: „Отче наш, Който си на Небесата...” (Лука 11:2).

След като веднъж се научиш да побеждаваш прекъсването, сънливостта и блуждаещите мисли, за кратко време желанието да се молиш ще прерасне в дисциплина да се молиш. И когато дисциплинираш себе си в молитвата, тази дисциплина ще се превърне в свята наслада.

Не се безпокой, ако някога, когато се молиш, не проронваш сълзи и нямаш емоции. В случаите, когато чувстваш, че най-малко ти се моли, може би най-много се нуждаеш от молитва. Освен това Бог не се движи толкова от сълзите и емоциите ти, колкото от Своето Слово и твоето подчинение и настойчивост.

Винаги бъди чувствителен към Святия Дух и се моли за всяка нужда по начина, по който Той те ръководи, защото Бог изпрати Духа Си, за да ни помага в молитва и да ходатайства в наша полза чрез неизговорими стенания (Римляни 8:26). Научи се да бъдеш чувствителен в упражняването на твоя молитвен език, молейки се в Духа и вслушвайки се в напътствията Му.

Понякога Той ще те подтиква да вземаш стихове от Писанието и да ги превръщаш в прошения или смели декларации на вяра. Друг път ще откриваш, че плачеш поради някаква неотложна нужда. Има случаи, когато навлизаш в хвалебствено пеене, тъй като Божият мир и радост заливат сърцето ти.

НЕ СЕ ОПИТВАЙ ДА НАПРАВИШ ЕДНАКВИ ОТДЕЛНИТЕ СЛУЧАИ. Следвай тихото докосване и мощното отражение на всеведущия Свят Дух, защото Неговото водителство никога не е погрешно. Бъди чувствителен. Бъди гъвкав. Бъди покорен. Не оскърбявай нежния Свят Дух, като избираш свой собствен път.

Пастор В. Уилхит, нашият молитвен служител в Църквата на канарата, който повече от 30 години е ставал рано всяка сутрин да общува с Бог, описва молитвата така: „Понякога копая дупки. Друг път поставям колове. В някои случаи ограждам с тел. И тогава, един ден кръгът е завършен и ти правиш връзката!”

Бог, твоят Отец, обеща: „Когато откликнеш на повика да се молиш, аз ще започна да задоволявам всичките ти нужди.” Как мислиш? Готов ли си да определяш среща на Бог всеки ден, за да търсиш лицето Му в молитва? Просто определи времето и мястото. Той няма да закъснее.

19 - Образци за следване

В Уейко, Тексас, са направени изследвания и е установено, че там има повече баптисти, отколкото „хора”! Това е истина. Повечето баптисти в Тексас - и много други - са слушали за У.

А. Крисуел, един от патриарсите в Южната баптистка конвенция. Аз ценя и уважавам много този мил човек.

След като бях пастирувал няколко години в Църквата на канарата, Крисуел се обади по телефона и покани моите старей и мен да отидем в офиса му в центъра на Далас. Ние бяхме изненадани и зарадвани от поканата да посетим Първа баптистка църква, където пастируваше той.

Бяхме разговаряли едва 30 секунди с този благороден и приветлив Божий служител, когато той се обърна към мен и каза: „Искам да те попитам нещо. Защо ти не си баптист?“

Аз бях роден, отгледан и възпитан като баптист, така че бях готов за най-голямото мъмрене в моя живот.

Вероятно, усещайки моето смущение, той зададе въпроса си по друг начин: „Ако не бяха баптистите, сине, ти нямаше да можеш да четеш и пишеш. Защо не си баптист?“

„Д-р Крисуел - започнах аз колебливо, опитвайки се да отговоря на въпроса му, - имате ли малко време?“

„Да“ - отвърна той с готовност. Така аз споделих моето свидетелство - как Исус ме спаси, когато бях в депресия в нервната клиника, как ме изцели и призова да проповядвам. Разказах на Крисуел за четенето на написаното с червено и за молитвата за силата Божия, като студент в Далаския баптистки колеж и как започнах да говоря на език, който никога не бях учил, след като се помолих: „Господи, ако има сила в Евангелието, дай я и на мен!“

Продължих да споделям с този пастор за призиването ми да се моля и как това призвание ме преследваше до тогава, докато аз откликнах на него. Обясних как се покорих на Бог и основах църква в Рокуол, как се посветих на принципа на сутрешното ставане, молитва и подчинение на Божия глас.

Незнаейки до колко мога да продължа, аз спрях за момент. Тогава той се наведе напред и със стичащи се по бузите сълзи ми даде знак да спра. „Достатъчно - каза той, без да спори за нашите доктринални различия. Вземайки ръката ми в неговата, само добави: „Ти си направил това по библейския начин.“ Тогава и двамата плакахме от умиление.

„Д-р Крисуел - попитах аз, докато бършех сълзите си, - каква е вашата тайна? Вие сте прекарал 40 успешни години в една и съща църква?“

Не би трябвало да се изненадвам от неговия отговор. „Аз ставах всеки ден и прекарвах първите пет часа с Бог. Първия час се молах, следващите два прекарвах в изучаване на Словото, един час - в размишление е последния час мислех за онова, което трябваше да направя през останалата част на деня.“

След нашата среща, когато прекрочвах прага, д-р Крисуел попита: „Познаваш ли Чо? Аз съм чел всички негови книги и се интересувам от него.“

Казах му, че съм се срещал с Пол Йонги Чо и че дори следващата седмица трябва да проповядвам в неговата църква в Корея. Обещах да кажа на Чо, че д-р Крисуел желае да се срещне с него.

Следващата седмица, когато седях до Чо на масата, той се обърна към мен и попита: „Познаваш ли д-р Крисуел? Аз съм чел всички негови книги и съм слушал касетите му.“

Тогава споделих: „Д-р Чо, аз говорих с д-р Крисуел миналата седмица и той каза същото нещо за вас.“

Веднага щом се върнах в Далас, позвъних на д-р Крисуел и попитах: „Какво бихте отговорил, ако ви кажа, че д-р Чо е готов да проповядва в неделя вечер в Първа баптистка църква в Далас?“

Без никакво колебание, д-р Крисуел отвърна: „Бих казал: Слава на Бога, така да бъде!“

Ето как през есента на 1984 година, една неделна вечер аз придружих д-р Чо в Първа баптистка църква в центъра на Далас. Той проповядва и след завършване на службата бяхме поканени в една лимузина. Аз седях там с моите двама пастори-корифеи. Исках да бъда незабелязан и тих, но да възприема всичко, което мога.

Д-р Крисуел откри разговора. „П-р Чо - започна той, - аз съм Ви почитал много години, но ще бъда напълно откровен с Вас. След като прочетох книгите Ви и слушах касетите Ви, дойдох до заключението, че това, което Вие сте направили в Корея, определено е един социологически

феномен - нещо, което вероятно не би могло да се случи по което и да е друго време в историята и където и да е другаде по света. Но тогава срещнах това момче тук.” Той посочи към мен.

„И така, Лий - продължи д-р Крисуел, - би ли ми казал как ти пренесе това от Сеул, Корея, тук в Тексас?”

Погледнах д-р Чо и отговорих: „Аз се моля и се покорявам!”

Тази вечер бях много щастлив, защото тези Божии мъже бяха така искрени и така открити.

Д-р Крисуел каза: „Чо, чувам, че Вие се молите.”

Трябва да кажа, че д-р Чо беше проповядвал на сутрешното ни събрание от 8 часа. Преди да започне службата, старците и аз бяхме в една малка молитвена стая зад платформата, където се молихме, и тогава влязоха Чо и неговият помощник Ча. Когато ги поканих да се присъединят към нас в молитва, Чо отговори меко: „Аз съм се молил. Вече прекарах три часа в молитва за службата тази сутрин.”

Въпреки това той и Ча коленичиха и се молиха с нас още малко. Когато службата започна, Чо проповядваше под силно помазание. Разбрах също, че той е прекарал още два часа в молитва следобед, преди да отиде в Първа баптистка църква. Затова д-р Крисуел беше прав: Чо се молеше!

Тази вечер д-р Крисуел попита шеговито: „Чо, когато се моля 15 минути, имам чувството, че уморявам Бог и себе си. Как може някой да се моли като Вас? Как правите това?”

Толкова се радвам, че д-р Чо не даде никакъв традиционен петдесетен отговор като: „Аз говоря на езици, а ти не.” Вместо това, той се усмихна и каза: „Всяка сутрин заставам на „една писта за надбягване” в Духа и я обикалям. Зная кога съм изминал 1/5, 2/5 от разстоянието и накрая зная кога съм го изминал цялото. Тогава, ако имам време, пробягвам го отново и отново така, както бегачът обикаля пистата.”

Тази вечер разговорът продължи още малко. На следващата сутрин д-р Чо и аз играхме голф. Или поне аз играх голф. Чо беше зает, общувайки със Святия Дух. Той удряше топката, обръщаше се и дори не поглеждаше да види къде отива. Това беше най-забавната игра на голф, която някога съм играл.

Накрая събрах кураж и попитах: „Д-р Чо, каква е пистата, за която говорихте на д-р Крисуел миналата вечер?”

Слушах с удивление, когато д-р Чо набързо ми описа много от същите принципи, които бях научил за молитвата от Святия Дух. Нещо подскочи като вълнуващо потвърждение в мен, когато той повери, че неговата „молитвена писта” е Господната молитва. „Обиколките”, които той прави около тази „писта”, са шестте вечни предмета на схематичната молитва, която Исус даде на учениците Си.

Следвали ли са първите ученици молитвения образец, който Исус им даде? Да, историческите документи са доказателство, че те са го следвали. Ранният юдейско-християнски документ „The Didache” наставлява християните да се молят с Господната молитва три пъти на ден. Христовото желание за Неговата църква не се е променило.

Тя е, за да бъде дом на чистота, молитва, сила и съвършена хвала. В коя точка от тази Божествена прогресия си ти? На кое стъпало ще бъде молитвения ти живот след една година? Желание? Дисциплина? Наслада? Изборът е твой.

Ако не започнеш да се молиш, следващата година няма да си напреднал с Господ повече, отколкото си сега. Духът на Бога желае да те научи да ходиш в „благо то иго”, което Той е отредил за теб.

Всеки иска да се промени, но промяната изисква желание и дисциплина, преди да дойде насладата. Винаги съществува агония на избора преди обещанието за промяна. Затова трябва съзнателно да изберем да продължим с Бог.

Ако се молим с Господната молитва така, както трябва, ние избираме да се подчиняваме на най-главните поръчения за Христовия живот и служение.

Ние освещаваме Божието име в нашето поклонение и в нашата обхода. Ние се покаяваме, поставяме Божиите приоритети преди нашите собствени и ставаме част от движението на Неговото царство. Ние решаваме съзнателно да прощаваме и да живеем в добри взаимоотношения с Бог и другите. Молим се настойчиво и конкретно за нашето ежедневно снабдяване.

Облечени в цялото всеоръжие на Бог и обкръжени от Неговата защитна ограда, ние се съпротивляваме на изкушението и побеждаваме дявола и неговите зли сили. Тогава отдаваме слава на Бог, нашия Баща, Който ни направи участници в Неговото царство, сила и слава.

Аз мога да ви гарантирам. Случва се нещо свръхестествено, когато направиш следващата стъпка с Бог. Той ме изведе от психиатричната клиника. Въведе едно хипи на име Джери Хауел в служение. Моят баща пое Божията ръка и се отдели от живота на алкохолизъм и мизерия. Ако искаш Бог да извърши нещо ново в твоя живот, ти трябва да направиш следващата си стъпка с Него.

„Не можа ли да прекараш един час?“ Някой ти задава този въпрос точно сега и Неговото име е Исус.

20 - Заради десетимата

Веднъж Пол Йонги Чо ми се оплака: „Американците дават парите си, пеят песни, изграждат постройки и проповядват, но те не се молят.“ Но слава на Бога, Той променя всичко това. Утешителят - Святият Дух, побеждава нашата плът.

Ние сме на първото стъпало от най-силното, най-живото и променящо се движение на Бог от началото на света. Бог въвежда в съществуване едно молитвено съживление - НЕ ДОКТРИНА, НЕ УЧЕНИЕ, ИЗГРАДЕНО ВЪРХУ ЧОВЕШКИ ЕНТУСИАЗЪМ, а един дух на МОЛИТВА, който завладява живота на Божия народ. Защо? Защото е изговорено Слово: застъпничество или унищожение.

Кой от нас не е известен за Божия съд? Застрашителните гръмотевици на Божествения гняв, издигащи се на хоризонта, и пророческите тътнежи на предстоящото нещастие ечат по целия западен свят.

Преди много векове Авраам наблюдаваше такива облаци, предвещаващи нещастие, да се събират над Содом и Гомор. Един ден Господ лично представи ужасното известие пред Авраам. От това посещение и от случилите се събития, можем да извлечем четири принципа, които ще допълнят нашето разбиране и ще вдъхновят застъпничеството ни. Принципите се отнасят до надделяващото невежество на нечестивите и до опазващото влияние, опазващото застъпничество и голямата сила на праведния.

НАДДЕЛЯВАЩОТО НЕВЕЖЕСТВО НА НЕЧЕСТИВИТЕ

Нечестивите са в незнание за това, че Бог наблюдава моралното състояние на градовете, но Битие 18:20-21 потвърждава този важен факт: „И рече Господ: Понеже викът на Содом и Гомор е силен, и понеже грехът им е твърде тежък, ще слеза сега и ще видя дали са сторили напълно според вика, който стигна до Мен и ако не, ще узная.“

Тогава следва красноречивото и настоятелно Авраамово застъпничество за градовете: „Може да има петдесет праведника в града. Ще погубиш ли мястото и не ще ли го пощадиш заради петдесетте праведника, които са в него?“

И Господ каза: „Ако намеря в Содом петдесет праведника вътре в града, ще пощадя цялото място заради тях“ (Битие 18:24-26).

Още четири пъти Авраам се застъпваше почитателно за градовете, като всеки път намаляваше числото на праведните хора, необходими за оттеглянето на Божията ръка и за отменянето на осъждението и унищожението. Ще унищожат ли Господ града, ако има 45 праведници, 40 праведници, 30 праведници, 20 праведници?

Авраам не спореше с Бог, Който не се удовлетва в смъртта на нечестивия (Езекил 33:11). Авраам познаваше Божието дълготърпеливо, състрадателно естество, затова застана пред Него и за последен път пледира за милост. „Може да се намерят там десет?“

И Бог отговори: „Заради десетте няма да го погубя“ (Битие 18:32).

Неблагодарните и нечестиви жители на Содом биха се учудили, ако биха могли да знаят стойността, която Господ отдава на праведния. Целият град би бил пощаден поради десетима

праведници, живеещи отвътре стените му, но само Лот, единственият праведен човек в Содом и неговото семейство бяха спасени (Битие 19:15-16).

И ако содомските жители можеха да чуят уверението, което Господ даваше на Авраам, че ако се намерят 50, 40, 30, 20 и дори 10 праведници в Содом, Той нямаше да унищожи града, те биха били потресени от истината, че не присъствието на злото е това, което довежда до край милостта и дълготърпението на Бога, а по-скоро отсъствието на доброто.

ОПАЗВАЩОТО ВЛИЯНИЕ НА ПРАВЕДНИТЕ

Надменните Божии врагове, подценяващи и преследващи тези, които живеят „разбрано, праведно и благочестиво в настоящия свят”, са и в незнание относно защитното влияние на праведния (Тит 2:12).

Според Сам Шумейкър, църковният историк от 19 век Уилиам Леки приписва спасяването на Англия от революция на Джон Уесли. Уесли изпратил малки групи от по 12 души из целия остров. Всяка група имала водач, събирали се веднъж седмично и си помагали един на друг за запазването на християнските стандарти.

Прецени сам дали този малък остатък от хора, които издигнаха моралното и духовното ниво на нацията, предпазиха Англия от пътя, по който тръгна Франция, където същия век революцията свали правителството. Какво би се случило във Франция, ако там имаха един Джон Уесли или духовно съживление, което да ги предпази от разрушение и унищожение?

Запомни: Бог щеше да пощади Содом заради десетима души. Някои казват, че те са съставлявали приблизително една десета от процента на градското население - само поръсване със сол сред масовото разложение, блещукаща светлина сред огромната тъмнина. Все пак в Божиите очи десетимата праведници биха били достатъчна причина да се запази Содом.

ЦЕЛЕНАСОЧЕНОТО ЗАСТЪПНИЧЕСТВО НА ОСТАНАЛИТЕ

Авраамовото застъпничество за Содом беше резултат от Божествено обещание: „Да скрия ли от Авраам това, което ще сторя?” (Битие 18:17). Понякога Духът подбужда хора да се молят, като им показва нещата, които ще се случат. Бог открива намеренията Си на Своите и по този начин ги поканва да се застъпват.

Въпреки че Той ни приканва към застъпничество, **НАШИТЕ МОЛИТВИ ТРЯБВА ДА БЪДАТ В СЪГЛАСИЕ С НЕГОВИЯ ХАРАКТЕР И С НЕГОВИЯ ЗАВЕТ С ЧОВЕЧЕСТВОТО.** Забележи, че когато Авраам представи пред Бог причините, поради които молбата му трябва да бъде зачетена, мотивът зад неговото застъпничество не беше малък, себичен или безсмислен: „И Авраам се приближи и рече: Ще погубиш ли праведния с нечестивия? Далеч от Тебе това! Съдията на цялата земя няма ли да върши правда?” (Битие 18:23-25).

Бог е обвързан с човечеството чрез Своето естество и чрез Своя Завет. Той не може да направи нещо, което не е праведно. Затова Авраам се молеше Бог да запази името и почитта Си сред света. Той се застъпваше също и за Божията съвършена справедливост. Бог не би унищожил праведния с нечестивия, невинния с виновния. Не беше ли по-добре нечестивият да бъде милостиво пощаден, отколкото праведният - несправедливо унищожен?

МОЩНОТО ВЪЗДЕЙСТВИЕ НА ПРАВЕДНИТЕ

Бог ни е дал тази непоклатима увереност: „Ако людете МИ, които се наричат с Моето име, смирят себе си, та се помолят и потърсят лицето Ми и се върнат от нечестивите си пътища, тогава ще послушам от Небето, ще простя греха им и ще изцеля земята им” (II Летописи 7:14).

Но Бог предлага също и тази сериозна алтернатива: „И като потърсих между тях мъж, който би издигнал оградата и би застанал в пролома пред Мене заради страната, та да не я разоря, не намерих. Затова излях негодуванието Си върху тях, довърших ги с огнения Си гняв и възвърнах върху главите им техните постъпки, казва Господ Йехова” (Езекиил 22:30-31).

Понякога църквата е склонна да измерва влиянието си по броя на хората и по парите. Но ние не можем да използваме нашата аритметика, за да определим въздействието на праведния; Бог спасява чрез много или чрез няколко.

Не съм заставен да заявя, че Бог ме е призвал да привлека, наставя, насърча и въодушевя триста хиляди вярващи да се молят. Според една скала това е много повече, отколкото содомските десетима души, но според друга - не е. Това е една десета от населението на Съединените щати. Бог няма да позволи една нация да бъде унищожена, ако хората ѝ се покаят за греховете на тази нация и потърсят Неговото лице. Ако ние се молим, унищожението ще бъде предотвратено и осъждението - отменено.

Моят въпрос е: Ще застанеш ли в молитва един час на ден за себе си, близките си и срещу невежеството и неверието? Ще обещаеш ли да се застъпваш за Божията църква, за да бъде без петно или бръчка? Това е нашата единствена надежда. Вярвай!

Защо не присъединиш молитвата си към прошенията на хилядите молитвени войници, които вече са записани в тази мощна Божия армия?

Бог поставя белег на челата на тези, които въздишат и плачат поради всичките мерзости на земята (Езекиил 9:4-6). Както в дните на пророк Езекиил, унищожението няма да постигне нито един човек, върху когото е поставен този белег.

Нека обещанието на Самия Бог да отекне в нашите уши и да ни постави на колене: „Заради десетимата, няма да го погубя” (Битие 18:32).

МОЛИТВЕНО РЪКОВОДСТВО

1. „Отче наш, Който си на Небесата, да се свети Твоето име”
 - a. Представи си Голгота и благодари на Бог, че поради кръвта на Исус можеш да Го наричаш Баща.
 - b. Освещавай Божиите имена, съответстващи на петте преимущества в Новия завет, и прави декларации на вяра.

ПРЕИМУЩЕСТВО	ИМЕ	ЗНАЧЕНИЕ
Грях	Йехова-цидкену Йехова-м`кадеш	Господ-моя правда Господ, който освещава
Дух	Йехова-шалом Йехова-шамма	Господ е мир Господ е там
Стабилност	Йехова-рафа	Господ, който изцелява
Успех	Йехова-ире	Господната промисъл ще бъде видяна
Сигурност	Йехова-нисий Йехова-рохи	Господ-мое знаме Господ-мой пастир

2. „Да дойде Твоето царство, да бъде Твоята воля”
 - a. Твоята личност.
 - b. Твоето семейство (партньор, деца, други членове от семейството).
 - c. Твоята църква (пастор, ръководство, вяност на хората, жетва).
 - d. Нацията (специфичната област; местните и национални политически и духовни лидери; една определена нация).
3. „Дай ни днес ежедневния хляб”
 - a. Бъди в Божията воля (молитвен живот, църквата, трудови навици, покорност в даването).
 - b. Вярвай, че Божията воля е да ти дава успех.
 - c. Бъди конкретен.
 - d. Бъди постоянен.
4. „Прости ни дълговете, както и ние прощаваме на нашите длъжници”
 - a. Моли Бог да ти прости.
 - b. Прости и освободи другите.

- с. Реши да прощаваш на тези, които съгрешават против теб.
- 5. „Не ни въвеждай в изкушения, но избави ни от лукавия”
 - а. Облечи цялото Божие всеоръжие, Господ Исус Христос.
 - колан на истина;
 - бронен нагръдник на правда;
 - нозе, обути с готовността на Евангелието на мира;
 - щит на вяра;
 - шлем на спасение;
 - меч на Духа, който е Словото (Рема) на Бога;
 - молейки се винаги в Духа.
 - б. Моли се за защитна ограда. (Господ е твое прибежище, твоя крепост, твой Бог; на Него ще уповаваш).
 - понеже си направил Господ твое обиталище;
 - понеже си положил в Него любовта си;
 - понеже си познал името Му.
- 6. „Царството е Твое и силата и славата до вековете”
 - а. Изговори своите декларации на вяра.
 - б. Отново слави Бога.